

Ngôi Sao Lớn Quả Cam Nhỏ

Contents

Ngôi Sao Lớn Quả Cam Nhỏ	1
1. Chương 1: Scandal	2
2. Chương 2: Con Trẻ Nhà Ai Đây?	6
3. Chương 3: Chung Sống	10
4. Chương 4: Đồ Đứa Nhỏ...	14
5. Chương 5: Scandal Rầm Rộ	18
6. Chương 6: Nhân Vật Chính Chuyện Bất Quái	22
7. Chương 7: Tình Nhân Giả	24
8. Chương 8: Nụ Hôn Đầu Của Cầu Đàn	27
9. Chương 9: Gặp Phụ Huynh	32
10. Chương 10: Mất Ngủ	34
11. Chương 11: Bữa Tối Không Mùi Vị	37
12. Chương 12: Lưỡng Tình Tương Duyệt	39
13. Chương 13: Thay Đổi Đột Ngột	42
14. Chương 14: Bắt Cóc	44
15. Chương 15: Tuyệt Vọng	46
16. Chương 16: Giang Tinh Viễn Khốn Nạn	48
17. Chương 17: Hiểu Lâm Giải Trừ	50
18. Chương 18: Về Nhà	53
19. Chương 19: Hạnh Phúc	54
20. Chương 20: Scandal Lại Xuất Hiện	55
21. Chương 21: Máy Bay Tư Nhân	58
22. Chương 22: Hộp Báo Phóng Viên	62
23. Chương 23: Chỉ Cần Có Anh Là Được	65
24. Chương 24: Phiên Ngoại 1	68
25. Chương 25: Phiên Ngoại 2	73
26. Chương 26: Phiên Ngoại 3	76
27. Chương 27: Phiên Ngoại 4	79
28. Chương 28: Phiên Ngoại 5	83

Ngôi Sao Lớn Quả Cam Nhỏ

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, minh tinh văn, nhất thụ nhất công, HESố chương: 23 chương + 5PN Raw: Sa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-sao-lon-qua-cam-nho>

1. Chương 1: Scandal

MV của Giang Tĩnh Viễn tới H đại lấy cảnh!

Phương Phi đang nằm chết trên giường vừa nghe tin này tinh thần lập tức tỉnh táo hẳn, lăn thêm vài cái rồi ngồi dậy, hai mắt sáng rực, “Thật, thật là anh ta?”

Khương Viêm Bân gật gật đầu, “Ừ... nghe đồn anh ta ở chỗ thư viện, ban lãnh đạo còn dặn dò xế chiều hôm nay không cho phép tới gần thư viện, có lẽ là vì chuyện này...”

Câu nói kế tiếp Phương Phi sớm đã nghe không vô, trong lòng chỉ tràn ngập mấy chữ.

Anh ấy đến đây anh ấy đến đây anh ấy đến đây anh ấy đến đây!

Lời của anh ta lúc chia tay ánh lên trong đầu, “Dạo này hơi bận rộn, tôi về trước, có thời gian sẽ liên lạc với cậu.”

Vì những lời này, Phương Phi đợi hơn một tháng.

Nói như vậy, anh ấy bây giờ đến tìm cậu sao?

Giang Tĩnh Viễn hơn một tháng nay không hề gọi đến bất kì cuộc điện thoại nào, tới công ty giải trí thì bị xem thành fan cuồng, hoàn toàn không thấy người đâu: Vốn Tần Phong còn hay nói mát, khuyên mày mắt hi vọng đi thôi, xem tình hình này, mày sớm đã bị biếm vào lãnh cung rồi.

Bản thân cậu thậm chí sắp chết tâm, không ngờ, anh ấy thật sự đến trường học.

Biết rằng anh ta không lừa gạt mình, Phương Phi trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào nhưng cũng thẹn thùng không kém, hơn một tháng không gặp, nên mặc quần áo gì đây ha?

Đứng trước tủ treo quần áo ra sức lục tới lục lui một hồi, Tần Phong biết rõ nội tình ngồi ở giường dưới khinh bỉ nói, “Mày ăn mặc lằng lơ như thế để làm gì, người ta nhất định không biết đây là trường học của mày nên mới dám tới, mày phải cầm cục gạch đi chọi anh ta, còn vụ quần áo...”

Phương Phi bùng nổ, “Địch, tao mà có tao chọi vào mặt mày mới đúng! Giang Tĩnh Viễn không phải người như thế!”

Tần Phong bị cậu chọt trúng chỗ đau rụt về một chút, miệng còn than thở, “Tao chỉ nhắc tốt cho mày thôi, chớ cản Lữ Động Tân ...”

“Mày mẹ nó mới là chó!” Phương Phi quẳng đồng quần áo về phía y, nhưng tâm tình bị y quấy phá không còn hứng thú trưng diện, trong lòng có chút hoang mang rối loạn, “Anh ấy không phải như vậy...” Lại lẩm bầm lẩm bầm, Phương Phi phờ phạc ra khỏi ký túc xá.

Thấp thỏm không yên tới gần thư viện, quả nhiên thấy Giang Tĩnh Viễn đang một mình bước trên đường, những phiến lá ngô đồng nhẹ nhàng đung đưa theo gió, khiến vẻ tuấn mỹ của Giang Tĩnh Viễn nổi bật thêm sâu thêm vào phần.

Phương Phi chỉ thấy trong lòng nóng lên, bịch bịch bịch chạy qua nhào vào trong lòng Giang Tĩnh viễn, “Giang Tĩnh Viễn, tôi biết anh sẽ đi tìm tôi...”

“Cut cut cut!” Giang Tĩnh Viễn chưa kịp phản ứng gì, một người cách đó không xa đã hỏn hển chạy tới, “Bạn học này sao cậu lại ở đây! Không biết bên này đang quay MV sao? Nhân viên nhà trường không thông báo không được tới đây?”

Phương Phi lúc này mới chú ý cách đó không xa đang gác đầy camera linh tinh, còn có một đám người xung quanh kinh ngạc nhìn cậu.

Hình như đã loạn thành một trò cười... Mặt Phương Phi ửng đỏ lên, vội vàng buông Giang Tĩnh Viễn ra, “Thật, thật xin lỗi, tôi không nhìn thấy...”

“Nhóc này là ai? Cậu quen biết?” Đạo diễn kia không để ý tới cậu, trực tiếp hỏi Giang Tĩnh Viễn.

Giang Tĩnh Viễn trầm ngâm, hơi hơi nheo lại mắt, “Không tính là quen, có gặp qua một lần.”

Tâm Phương Phi nguội lạnh, sắc mặt không chỉ trướng lên đỏ bừng, ngực như bị người ta hung hăng nhéo mạnh, dần dần nóng đầu lên.

“Được rồi được rồi, không quản biết hay không biết, đi ra ngoài đi! Đừng làm chậm trễ chuyện người khác!” Đạo diễn không kiên nhẫn phát phát tay áo, định xoay người lại.

“Giang Tĩnh Viễn anh đồ khốn nạn! Thời gian kéo ông đây ngủ sao không nói không biết đi! Còn lừa ông bảo sẽ liên lạc với ông, ông đây là đứa ngu mới đi tin tưởng anh...Hóa ra anh... Ừm! Ông ô ây a (buông ông đây ra!)” Phương Phi quỳnh lên bất chấp hiện trường có bao nhiêu người đang nhìn, lo lắng trong lòng cả tháng qua đều hóa thành phần nộ bắn ra khỏi miệng, người đại diện của Giang Tĩnh Viễn là Bùi Thiên Hữu vội vàng xông lên che miệng cậu lại, nhưng sắc mặt người xung quanh đã sớm đổi thành bộ dáng “tôi biết hết rồi”.

Đôi mày rậm của Giang Tĩnh Viễn nhíu lại, nói ra câu khiến Bùi Thiên Hữu càng thêm tuyệt vọng, “Lần đó rõ ràng cậu uống say câu dẫn tôi!”

O.H M.Y G.O.D! Hai mắt Bùi Thiên Hữu nhắm nghiền, trời tuyệt đường hấn như vậy sao? “Giang Tĩnh Viễn, nơi này có phóng viên!”

Nghe xong lời hấn, Giang Tĩnh Viễn không phản ứng gì, nhưng Phương Phi trong lòng ngực anh chấn động một chút, hắt tay anh ta ra, không thềm quay đầu lại chạy ra khỏi phạm vi tầm mắt đông đảo của quần chúng.

Trông thấy mọi người bàn tán sôi nổi cùng với vẻ mặt hưng phấn của đám phóng viên, Bùi Thiên Hữu nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ, “Giang Tĩnh Viễn! Cậu có thể không quảng cho tôi niềm kinh hỉ lớn như vậy được không?”

“Giang Tĩnh Viễn, xin hỏi cậu nhỏ vừa rồi có quan hệ gì tới anh, có thể tiết lộ ra một chút sao?” Phóng viên đã bao vây tứ phía, đám người như nuốt phải chất kích thích.

“SHIT!” Bùi Thiên Hữu bị đoàn người chen lấn đùn đẩy lại lần nữa có xúc động muốn xé nát Giang Tĩnh Viễn.

Nguyên lai, anh ta thật sự dối gạt mình.

Cho dù hơn một tháng qua đã rất nhiều lần làm tâm lý chuẩn bị, nhưng khi thật sự nhận rõ sự thật này, Phương Phi vẫn chịu đả kích không nhỏ.

Khóc hấn một đêm, mơ mơ màng màng tỉnh một hồi ngủ một hồi, tới khi trời sáng tỏ mới ngủ thật say.

Không biết ngủ được bao lâu, đột nhiên bị Tần Phong dung sức lay lay tỉnh, “Dậy nhanh dậy nhanh!”

Phương Phi lờ mờ ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt sưng húp, “Sao thế? Thầy điểm danh hả?”

“Điểm khi! Chuyện của mày thành scandal rồi! Trên mạng báo chí trên TV đều ùn ùn hình ảnh anh ta ôm mày! Mấy phóng viên tìm mày khắp trong lớp rồi! Đang thăm dò ký túc xá của chúng ta đó, bọn họ đang giúp đỡ ngăn cản lại, mày chạy nhanh lên!” Tần Phong xốc chăn mền cậu lên, lại nhanh chóng bỏ đồ vào ba lô giúp cậu.

“Phóng viên?” Phương Phi nhất thời cảm thấy nhân sinh càng thêm ảm đạm, “Anh trai tao không phải cũng biết sao?”

Vừa dứt lời, chuông điện thoại di động liên đình đình đang đang vang lên, Phương Phi lấy di động ra —— may quá, là chị dâu, “Alo, chị dâu...”

“Phương Phi! Báo hôm nay đã bị chị giấu đi rồi! Anh của em không chưa biết đâu! Em nhanh chóng tắt máy trốn vài ngày đi, chị đỡ ảnh tốt rồi em xuất hiện! Được chứ?”

“Cám ơn chị dâu!” Phương Phi nhất thời cảm động đến rơi nước mắt: Phải biết rằng cha mẹ Phương Phi vì tai nạn xe đã qua đời khi cậu được tám tuổi, là do anh trai Phương Triển mười tuổi nuôi cậu khôn lớn, hơn nữa Phương Triển luôn luôn nghiêm khắc với cậu, cậu cũng luôn sợ anh mình muốn chết.

Nếu Phương Triển vì chuyện này mà giáo huấn cậu, không bằng bắn cậu chết trước đi.

Chị dâu Hạ Tuyết bên kia cười hắc hắc, “Khỏi cảm ơn, có điều đừng quên bảo chồng em ký tên cho chị đó, a! Không không không! Em dẫn anh ta tới gặp chị đi, chị thích anh ta lâu lắm rồi...”

Phương Phi thần tình hắc tuyến, “Chị dâu!”

“A! Phương Triển ra rồi, chị cúp trước! Giúp chị hẹn đó nha!”

Điện thoại chỉ còn vang lên âm đô đô đô, Phương Phi thở dài, tắt máy quăng vào ba lô, rửa mặt chải đầu rồi nhanh chóng bay ra ký túc xá.

Còn đeo cặp kính râm của Tần Phong và mũ lưỡi trai của Khương Viêm Bân.

Trong sân trường còn bắt gặp vài nhóm người chỉ trở về phía mình, bộ dáng hình như quen biết nhưng không chắc lắm, Phương Phi kéo vành nón xuống, ngoại trừ tấm ảnh chụp giữa bọn họ trên tờ báo dán ở cửa sổ thủy tinh của sạp báo trước cửa trường học nhà trường mới phát hiện, bên cạnh còn có mấy chữ in khổ to —— tình nhân đồng tính bất ngờ của lão đại Thiên Viễn Giang Tĩnh Viễn!

Thiên Viễn là công ty giải trí của Giang Tĩnh Viễn.

Mũi Phương Phi chua xót, tình nhân đồng tính? Là nói mình sao?

Hừ! Ông đây là bị người đùa giỡn!

Hơn nữa Giang Tĩnh Viễn đang đối gạt mình rành rành, cậu vẫn không thể không trốn trốn tránh tránh vì anh ta, Phương Phi lại càng bực mình.

Nhưng vụ Scandal này, đối Giang Tĩnh Viễn là trăm hại không lợi, không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể trốn, huống hồ, nếu bị mấy tên phóng viên tóm được, không chết cũng bị lột da.

Đi đi dừng dừng một ngày trời, Phương Phi vừa mệt vừa đói, bởi vì không dám dừng tại một chỗ quá lâu, cho nên ngay cả cơm cũng chưa thể an lành ngồi ăn, quả thật là xui tận mạng mà.

Khoảng hơn 10 giờ quay trở về trường học, nhưng bị đồng học chặn lại ở cửa.

“Phóng viên do thám ký túc xá của cậu, Tần Phong nhả cậu ở ngoài đối phó một đêm,” đồng học A trộm trộm kéo cậu sang chỗ tối, lại đồng tình sờ sờ đầu cậu, “Nén bi thương, chúng ta sẽ chờ cậu quay về!”

“Biến! Cái đồ bỏ đá xuống giếng!” Phương Phi cười cười mắng người, trong lòng lại buồn bực thêm, giờ thì hay rồi, có nhà nhưng không về được, thật sự là đời trước nợ mình! Giang Tĩnh Viễn, tốt nhất đừng để ông nhìn thấy anh!

Ngồi tiệm nét suốt đêm hình như không ổn, vậy ở chỗ gần trường đi, không chắc không gặp được người quen: Phương Phi tìm một khách sạn nhỏ không cần đăng ký, một đường tránh né ánh mắt dò xét của bà chủ tiệm, vào phòng liền gắt gao đóng cửa lại.

Tùy tiện tắm rửa hồi lâu, Phương Phi ngồi phịch trên giường, định gọi điện thoại hỏi Tần Phong tình hình bên đó một chút, ai ngờ vừa mới khởi động máy, một đồng tin nhắn bụp bụp bụp nhảy ra, ngoại trừ mấy người bạn hỏi hán chuyện thể lợ thể chai, tất cả đều là các cuộc gọi nhỡ.

Phương Phi đếm, 6 cái là Tần Phong với Viêm Bân, 18 cái của Phương Triển, còn có vài người nữa, một cái là số lạ.

Phương Phi giật mình, vừa sững sốt, dãy số kia liền gọi tới, Phương Phi do dự một lát, vẫn chọn tiếp nhận, “Alo...”

Bên kia trực tiếp dứt khoát hỏi, “Cậu đang ở đâu? Sao lại đóng máy cả ngày?”

Là anh ta! Tâm Phương Phi thoáng run lên, hai tay cầm chặt di động, không nói tiếng nào.

“Alo? Quả Cam Nhỏ?” Giang Tĩnh Viễn tựa hồ có phần không kiên nhẫn.

Phương Phi ho nhẹ, mới tìm được giọng của mình, “Anh có chuyện?”

“Cậu đang ở đâu? Tôi đi đón cậu.” Mấy may không thêm để ý tia băng lãnh trong thanh âm của cậu, Giang Tĩnh Viễn nói như chuyện tất nhiên.

Phương Phi nghe ngữ điệu thiếu nợ của anh ta lại bùng nổ, “Đón tôi? Tôi với anh có quan hệ gì hả? Bất quá chỉ là một người lạ đã gặp qua một lần không quen biết mấy mà thôi, nào dám phiền ngôi sao bụi họ Giang ngài!”

Ai ngờ bên kia thế nhưng cười khê một tiếng, khiến lửa giận Phương Phi càng rùng rục, “Giang tiên sinh nếu không còn chuyện khác tôi cúp trước!”

“Đợi một chút!” Giang Tĩnh Viễn lên tiếng ngăn cản, “Chẳng lẽ cậu muốn ngày mai tiếp tục tắt máy tiếp tục như tội phạm trốn trại lác lư cả ngày như hôm nay?”

“Ai cần anh lo!” Phương Phi cãi bướng, nhưng nghĩ tới tình hình ngày hôm nay, vẫn có chút không tình nguyện.

“Cậu ở đâu, tôi đi đón cậu, không mấy ai biết nhà tôi, cậu trước tiên đừng tới trường học nữa, ở nhà tôi vài ngày, tin đồn qua sẽ không còn việc gì.” Giang Tĩnh Viễn vô cùng độ lượng xem nhẹ ngữ khí khiêu khích của cậu.

“Hừ!” Phương Phi hừ lạnh một tiếng, “Dù sao tình huống hiện tại cũng là do anh tạo thành!” Nói tới đây, mũi Phương Phi lại đau xót, vài giọt nước mắt rơi xuống, may mà Giang Tĩnh Viễn đầu bên không thấy được, vội vàng lau đi, “Ông đây đang trong một khách sạn nhỏ trên đường phía Tây trường học, nhanh nhanh tới!”

Cúp điện thoại, trong lòng lại có chút chờ mong không yên:Lần đó chia tay trên mạng cho tới bây giờ, bọn họ đều không hảo hảo chạm mặt nhau, hôm qua mặc dù vừa ôm chặt ôm anh ta, nhưng hết thấy nhanh chóng như một giấc mơ, chưa kịp vui sướng đã hồi tỉnh thức dậy.

Thậm chí còn chưa thể chăm chú liếc anh ta một cái.

Tuy đã hiểu rõ bản chất tồi tệ thật sự của anh ta, nhưng dù sao, chuyện Phương Phi thích anh ta không phải là chuyện một sớm một chiều, lúc ban đầu lấy anh ta làm thần tượng mà sùng bái, sau này trong game từng chút từng chút kề cận bên nhau, mỗi lần nhớ lại cũng là mỗi lần chua ngọt trong lòng.

Cho dù biết rõ anh ta chưa từng coi trọng bản thân mình, thế nhưng cũng không thể thoáng cái thu hồi cảm tình lâu dài được.

Di động lại đột nhiên vang lên, Phương Phi vội vàng tiếp nhận, “Anh tới rồi?”

“Cái gì tới? Phương Phi, mày đang ở đâu đấy? Không có chuyện gì chứ?”:Là giọng của Tần Phong.

“À, không, không có chuyện gì, tao mấy ngày tới không đến trường đâu, mày xin nghỉ ở chỗ lão Trịnh dùm tao.” Phương Phi nhanh chóng trả lời, trên mặt bởi vì nhận sai mà có chút nóng nóng.

“Ừ, hôm nay lão Trịnh bảo tao rồi, mày cứ an tâm trốn bên ngoài đi, mày tính đi đâu?” Lão Trịnh là giáo viên hướng dẫn của bọn họ, do thường thường hay giao thiệp với hai người, cho nên khi gặp chuyện có khả năng giúp đỡ đều chạy qua.

“Không, không định đi đâu...” Phương Phi mất tự nhiên chuyển đề tài, “Tóm lại mày với Viêm Bân đừng lo lắng quá! A, có người đang gọi, tao cúp trước!”

Lo sợ Tần Phong lại hỏi tới, Phương Phi không đợi hắn đáp lại liền cúp điện thoại, bật công tắc nhận, “Alo?”

“Tôi tới rồi, cậu xuất hiện đi.” Giang Tĩnh Viễn lãnh đạm nói xong rồi cúp.

“Đồ quái gở.” Phương Phi nhỏ giọng lầm bầm, trong lòng không khỏi một trận chua xót.

Xách ba lô ra khỏi khách sạn nhỏ, thấy nhiều chiếc xe đậu dưới ngọn đèn đường cách đó không xa, mà Giang Tĩnh Viễn đang tựa vào xe hút thuốc.

Màu mè hết sức! Phương Phi một bên oán thầm một bên chăm chap đi về phía anh ta.

Thấy cậu ta, Giang Tĩnh Viễn dập thuốc, lại thật thân sĩ giúp cậu mở cửa xe ghế phụ, Phương Phi không chút khách khí ngồi vào.

Giang Tĩnh Viễn cũng ngồi xuống vào ghế lái xe, không viết vì sao, thần kinh khẩn trương của Phương Phi từng chút lơ lửng dần.

“Hôm nay chạy đi đâu?” Giang Tĩnh Viễn ngoác xe ra ngõ nhỏ, nhẹ giọng hỏi.

Phương Phi không đáp, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhưng hôm qua chịu phải tổn thương cùng với hôm nay ủy khuất trốn trốn tránh tránh nguyên ngày dường như đồng loạt tuôn ra theo câu hỏi của anh ta, nước mắt rồi cuộc không chế không được chảy xuống.

“Đứa ngốc!” Giang Tĩnh Viễn đưa tay xoa xoa đầu cậu, “Thật sự là một quả cam ngốc nghếch.”

“Tôi có tên! Tôi gọi là Phương Phi, sau này anh gọi tên tôi là được rồi!” Phương Phi tức giận đẩy tay anh ra.

Giang Tĩnh Viễn lơ đãng cười cười, “Được rồi, lau nước mắt đi, chốc nữa về nhà tôi sẽ đánh thức cậu.”

Phương Phi không thêm để ý tới anh, bắt quả cả ngày hôm nay chạy nhảy lung tung quả thật rất mệt mỏi, liền kéo lưng ghế xuống ngoan ngoãn nhắm mắt lại, lập tức nặng nề ngủ...

2. Chương 2: Con Trẻ Nhà Ai Đây?

Ngày hôm sau, Phương Phi bị tiếng chuông điện thoại dồn dập rồn rang đánh thức dậy, mơ mơ màng màng xoa xoa kê sát bên tai, tay thiếu chút bị chấn động vung điện thoại đi.

“Mày tới qua cùng một chỗ với tên Giang Tĩnh Viễn?” Tần Phong bên kia hắt phất diên lên rồi...

Nghe thấy ba chữ “Giang Tĩnh Viễn”, Phương Phi hơi hơi thanh tỉnh, “Gì thế? Làm sao vậy?”

“Mày tới qua không phải tới nhà gã ta sao?” Tần Phong nén âm nói.

“Mày, sao mày biết?” Phương Phi mặt đỏ, ký ức của cậu đã dừng lại sau khi lên xe của Giang Tĩnh Viễn, không biết vì sao bây giờ lại đang nằm trên giường.

Anh ta ôm cậu vào?

Tần Phong thở gấp rống lên, “Làm sao tao biết? Người cả nước đều biết rồi!”

“A?” Phương Phi kinh hô, “Ý mày là...”

“Mày nghĩ sao thì nó vậy đó!” Tần Phong không chút lưu tình phun ra sự thật, Phương Phi nhất thời ngồi phịch xuống giường, “Vậy, vậy làm sao bây giờ?”

“Mày trốn được ở đó thì trốn đi, trở về cũng nguy hiểm lắm, hôm qua anh mày đánh vài cuộc cho tao tới tìm mày đấy!”

“Móa...” Phương Phi đau đầu nhắm nghiền mắt, chỉ có thể cam chịu số phận thôi.

Cúp điện thoại mới phát hiện trên tủ đầu giường có tờ giấy Giang Tĩnh Viễn nhắn lại.

“Tôi đi quay MV, tủ lạnh có vài thứ, tự nấu cơm ăn.”

Xí, cũng không trông mong anh có thể làm cho.

Phương Phi nhìn quanh bốn phía, không khỏi huyết sáo, ngôi sao lớn quả là ngôi sao lớn, khác biệt ghê gớm, trong phòng khách có bày một cái máy tính! Giường còn thuộc loại đệm nước, ừm, rất êm.

Bất quá không rảnh thưởng thức, Phương Phi lật đặt xuống giường, bật máy tính lên, chuẩn bị Baidu tình hình hiện tại của hai người họ một hồi.

Trang Video đứng đầu trên Baidu rõ ràng là chuyện về hai người bọn họ.

“Giang Tĩnh Viễn ban đêm ước hẹn tình nhân đồng tính nhỏ bé tại khách sạn mờ “

Tiêu đề đỏ rực cực kỳ!

Phương Phi tức giận nhấp chọn vào, quả đúng là đoạn thu hình tối hôm qua Giang Tĩnh Viễn đứng dưới ngọn đèn đường mở cửa xe cho cậu, kế bên còn có một người đàn ông dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn mà giải thích.

“Tối ngày X tháng X, Giang Tĩnh Viễn cùng người tình đồng tính theo như lời đồn đại Phương Phi hẹn hò tại một khách sạn nhỏ gần trường học lên xe quay về, bị phóng viên vừa hay bắt gặp nên quay được đoạn video này, sau đó phóng viên đuổi theo xe bọn họ, đuổi một đoạn tới khu nhà ở cao cấp trên đường XX, khi xuống xe thì Phương Phi đã ngủ, bị Giang Tĩnh Viễn ôm từ trong xe bước vào nhà, về phần vì sao lại một mỗi như vậy, tin rằng mọi người đã rất rõ ràng...”

Hình trên quả đúng là tấm hình cậu bị người nào đó ôm.

Sự thật trắng trợn a!

Nếu chính bản thân cậu không phải là một trong những nhân vật chính trong câu chuyện này, cậu cũng nhận không được mà tin tưởng!

“Vì sao một mỗi như thế? Không phải vì mấy người hả!” Phương Phi nhỏ giọng lầm bầm, nhưng nhìn bức ảnh mình bị người khác ôm vẫn không tự giác đỏ mặt lên.

Hẹn hò quay về? Vừa lúc bắt gặp? Vì cái gì mà không thấy Giang Tĩnh Viễn đứng chờ dưới đèn đường chứ!

Xuýt tặc sự thật! Đội chó săn cũng chẳng phải là chó tốt!

Một bên oán thầm một bên nhấp mở một video về hai người, không ngờ đây là phỏng vấn của Giang Tĩnh Viễn.

“Xin hỏi quan hệ giữa anh và Phương Phi thật sự là quan hệ người yêu sao? Vì sao cậu ấy xin phép nghỉ ở trường học?” Chị gái phóng viên hỏi thật hay ho, người ta xin phép nghỉ không phải là bị mấy người truy đuổi hay sao...

Giang Tĩnh Viễn trên màn hình rất lễ phép cười một cái, “Tôi mong mọi người đừng nên tiếp tục làm phiền cậu ấy, dù sao cậu ấy vẫn còn là một sinh viên, tôi không mong chuyện của tôi lại khiến cậu ấy bị quấy nhiễu.”

A? Phương Phi có chút sững sờ, sao lại trả lời như thế? Người khác không hiểu lầm mới là lạ.

Ngôi sao lớn cái gì chứ, chả hiểu đối đáp cái cóc gì hết!

Mặt Phương Phi lại có chút đỏ rực, dứt khoát đóng video lại.

Chữ nghĩa hành văn ấy vậy mà bay đầy trời.

“Đừng nên làm phiền cậu ấy —— Giang Tĩnh Viễn khi nói tới người yêu nét mặt vô cùng ân cần”

“Fan Giang Tĩnh Viễn qua một đêm giảm một nửa”

“Fan Giang Tĩnh Viễn xuất hiện quần thể mới —— đồng nghiệp nữ”

...

Y nhiên còn search thấy trang đồng nhân văn về hai người bọn họ.

Phương Phi lại một lần nữa cảm thán sức mạnh cường đại của hủ nữ.

Chiều theo độ HOT tin tức của hai người hiện tại, cậu phải chờ mặt trong này không biết đến khi nào a! Vả lại, bây giờ cậu đang gặp Scandal, chẳng nhẽ cậu ngay cả cửa cũng không thể bước ra?

Bất quá, ít ra không cần chạy long nhong khắp đường cái như ngày hôm qua.

Phương Phi lại lật lật lục lục vài trang web, thấy trên màn hình có icon của game Mộng Huyền Cổ Long, nhanh chóng đăng nhập vào xem tình hình.

Khai giảng đã sắp được nửa tháng, cộng thêm đang là ban ngày, trên game không có bao nhiêu người, người biết Ninh Tĩnh là Giang Tĩnh Viễn đã ít lại càng thêm ít.

Ngoài cậu ra, chỉ còn có Họa Thủy đang onl.

Thấy cậu online, Họa Thủy bật người M tới.

[Mật ngữ] • Họa Thủy... lén lút nói với bạn: A a a a a a a! Quả Cam Nhỏ cậu ký tên gửi qua cho tui đi

[Mật ngữ] Bạn lén lút nói với • Họa Thủy...: ... Cậu bây giờ không phải đang làm việc sao?

[Mật ngữ] • Họa Thủy... lén lút nói với bạn: ... He he, lén lên á...

[Mật ngữ] • Họa Thủy... lén lút nói với bạn: Tối lên game đi! Tất cả mọi người rất nhớ cậu đó

[Mật ngữ] Bạn lén lút nói với • Họa Thủy...: ... Đám rối hơi ấy

Đang trò chuyện, điện thoại đặt ở đầu giường vang lên, hẳn là tìm Giang Tĩnh Viễn, Phương Phi không để ý tới, tiếp tục với Họa Thủy.

[Mật ngữ] Bạn lén lút nói với • Họa Thủy...: Theo tui tới Nguyệt Lão đi, toàn bộ bao...

Còn có tâm tư làm Nguyệt Lão, xem ra bị gây rối chưa đủ nhiều.

[Mật ngữ] • Họa Thủy... lén lút nói với bạn: Ừ ừ! Nghe nói cậu đang ở nhà Ninh Tĩnh ha!

[Mật ngữ] Bạn lén lút nói với • Họa Thủy...: ...

Quả nhiên báo bát quái hại chết người.

Điện thoại lại không ngừng vang, từ này đến bây giờ đã kêu hơn N lâu, Phương Phi không thể không chạy tới nhận.

“Alo...” Sợ bị người nghe được cậu chính là chính chủ chuyện bát quái, Phương Phi ứng giọng lóng ngơ lóng ngóng.

Đầu kia nghe thấy thanh âm của cậu, khinh khê nở nụ cười.

“Alo? Giang Tĩnh Viễn?” Phương Phi nắm chắc tai nghe, “Anh đang làm gì đấy? Khi nào thì về? Chỗ anh bị bao vây hết rồi, tôi làm sao bây giờ??”

“Được rồi, cậu thành thật ngồi ở đó, đừng ra ngoài, trong tủ lạnh có đồ ăn, buổi tối tôi tới đón cậu.” Trong giọng Giang Tĩnh Viễn đều đậm ý cười.

Phương Phi ờ nhẹ, “Đón đi đâu?”

“Về nhà a...” Giang Tĩnh Viễn trả lời

“Chỗ này không phải nhà anh sao?” Cố ý xem nhẹ ám muội trong lời nói anh ta, Phương Phi hỏi tiếp.

“Đây là chỗ tôi bình thường ngủ, tối gấp, nhớ ăn cơm, đừng chỉ chơi game!” Giang Tĩnh Viễn nói xong liền cúp điện thoại.

Phương Phi làm cái mặt quỷ với điện thoại, anh ta làm sao biết cậu đang chơi game?

Song mới buổi sáng, cậu vậy mà bắt đầu mong trời có thể tối đen nhanh nhanh một chút.

Mặc kệ Phương Phi muốn thừa nhận hay không, tóm lại là lòng như lửa đốt đợi hẵn một ngày, mãi cho đến khi hơn 7 giờ, âm thanh mở cửa chợt vang lên.

Đến cả nhảy bật người vọt tới phòng khách mới ý thức được dường như mình quá tích cực rồi, nhưng giờ lại nhảy quay về cũng không còn kịp, chỉ có thể thảm máng mình hai tiếng dằn dện.

Ánh mắt nhìn tới người mở cửa... “A? Anh, anh là... người đại diện của Giang Tĩnh Viễn?”

“Ồ...” Bùi Thiên Hữu hình như không thể nào thích nổi cậu, mặt dài nghếch ra.

Nghĩ cũng biết là tại sao.

“Chào, có chuyện gì sao?” Phương Phi có chút ngượng ngùng, mặc dù là chuyện giữa cậu và Giang Tĩnh Viễn, nhưng tựa hồ đã cấp Bùi Thiên Hữu rước lếp phiền toái không nhỏ.

“Thu dọn đồ hết đi, tôi đến đón cậu.” Bùi Thiên Hữu lười đáp lại nhiệt tình của cậu, tự động ngồi xuống ghế salon.

Phương Phi nhanh chóng theo khẩu lệnh một động tác quay về phòng, túi balo bị ném trong phòng ngủ, sau đó thay quần áo —— quần áo!

Cậu cậu cậu cậu cậu cậu cậu... Cậu nhưng lại đang mặc áo ngủ!

Thần sắc Phương Phi đỏ bừng liên tục —— cái tên kia!

Cũng không kịp ngượng ngùng, nhanh chóng thay quần áo rồi cùng Bùi Thiên Hữu ra cửa.

Vốn đang định hỏi thấy mấy người phóng viên chờ phía ngoài kia thì phải làm gì, nhưng bắt gặp sắc mặt không tốt của người nào đó liền không dám thốt ra.

Bùi Thiên Hữu dẫn cậu đi qua một cánh cửa thiên môn nhỏ, không nhìn kỹ, thật nhận không ra cánh cửa thiên môn này lại hợp với tòa lầu cao kia.

Một đường im lặng ngồi ghế kế bên tài xế, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Từng bước từng bước bước vào khu dân cư được phòng bị sâm nghiêm, vượt qua ba cánh cổng lớn, mỗi cổng đều có bảo vệ trị an đứng cạnh bên.

Thái dương Phương Phi chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, nhà ở trong này, còn muốn người sống hay không trời...

“Lên đi, lầu 3 phía tây.” Bùi Thiên Hữu một đường trầm mặc rồi cuộc cam lòng mở miệng nói một câu, nếu không phải Giang Tĩnh Viễn đã gọi điện tới trước, Phương Phi thật sự hoài nghi mình có phải bị trả thù đưa tới hang động kẻ xấu rồi không.

“Ừm cảm ơn anh...” Phương Phi gật đầu cảm ơn, mở cửa xe đi xuống.

Định quay đầu vẫy vẫy tay với hắn, Bùi Thiên Hữu đã cực kỳ nhanh lẹ lái xe rời khỏi.

Xem ra mình thật quả là chọc người ghét không phải bình thường.

Phương Phi lên lầu ba, hơi do dự nhưng vẫn ấn xuống chuông cửa.

Cánh cửa ứng tiếng mở ra, tốc độ nhanh gọn giống như có người đặc biệt chờ ngay tại cửa.

“Thật ngại đã quấy rầy...” Phương Phi nhìn người phụ nữ hơn 50 tuổi đứng tại cửa, không biết có nên kêu dì Giang hay không...

“Vâng, Phương thiếu gia phải không, nhanh vào thôi.” Người phụ nữ cười rất hòa nhã, một tiếng thiếu gia khiến Phương Phi có hơi lơ mờ.

Nhà kẻ có tiền không ngờ có sở thích này, rảnh rỗi khiến người gọi thiếu gia, còn tưởng đang trước giải phóng hả?

Phương Phi cười cười với bà, đi về phía bên trong cửa, vừa mới bước qua đoạn tường ngăn cửa đã bị tình cảnh trước mắt kinh động chết đứng người ——

Giang Tĩnh Viễn đang tựa trên chiếc ghế salon nhìn cậu, trên đùi —— trên đùi —— có một thằng nhóc khỏe mạnh kháu khỉnh đang ngồi...

Thấy cậu tiến vào, cậu nhóc kia giẫy dụa bò xuống cái ôm ấp của Giang Tĩnh Viễn, một bước ba lay nhào qua ôm lấy bắp đùi của cậu, há mồm cười, “M... Mama...”

Đây đây đây... đây là con trẻ nhà ai?

3. Chương 3: Chung Sống

Nhóc tì thấy cậu ngu ngơ không để ý tới mình, cái miệng nhỏ nhắn mếu lên, nước mắt lưng tròng nhìn cậu, miệng còn ô ơ ô ơ không ngừng kêu, “Ma... Mama ôm một cái...”

Rất có tư thế nếu không để ý tới bé bé khóc cho coi.

Phương Phi từ nhỏ không cha không mẹ nhất thời mềm lòng, khom người bế đứa nhỏ lên.

“Đây... là ai vậy?” Phương Phi bị thằng nhóc bấu chặt có hơi luống cuống tay chân.

Giang Tĩnh Viễn cười vô cùng vui vẻ, “Đứa Hấu không phải nói cậu rất hâm mộ tôi sao, không biết tôi có con?”

“Bớt tự kỷ dùm! Ai hâm mộ anh!” Phương Phi lông mày dựng ngược trừng anh ta một cái, dần nhớ tới tin tức Giang Tĩnh Viễn nhận nuôi trẻ mồ côi nửa năm trước.

Thời gian lâu dài... Sớm đã sắp quên sạch mất rồi.

“Đây là đứa bé anh nhận nuôi?” Phương Phi chìa tay xuống đùa nghịch, bị thằng nhỏ nắm được găm trong miệng, nước miếng chọt chọt dính lên tay.

“Ừ!” Giang Tĩnh Viễn đứng dậy khỏi ghế salon, bước tới tiếp lấy bé, “từ trên ghế salon đứng lên, đi tới tiếp nhận em bé, “Cậu Đản để papa ôm nào, để mama nghỉ ngơi một chút.”

Phương Phi tức khắc thần tình hắc tuyến, thậm chí đã quên so đo chuyện “Mama” trong miệng bé chính là chỉ bản thân mình, “Anh gọi nó là gì?”

“Cậu Đản, đáng yêu không...” Giang Tĩnh Viễn đùa nghịch tay của Cậu Đản, quơ quơ với Phương Phi, thằng nhóc vô cùng hưng phấn chân một đạp rồi một đạp, đứa nhỏ đáng thương, nếu sau này nó hiểu ra tên của mình tệ hại biết bao nhiêu, không biết còn có thể hưng phấn nữa không.

“Anh cũng ác độc quá đi chứ! Thằng bé đáng yêu như thế!” Phương Phi cầm giận lườm anh ta một cái, đoạt Cậu Đản lại, “Tiểu Cậu Đản, con tên là gì nha?”

Cậu Đản cười ngờ nghếch với cậu, chớp chớp đôi mắt ngây thơ non nớt, “Ma, mama...”

“Phắc! Anh dạy nó hô bậy bạ gì thế! Quỷ mới là mẹ nó!” Phương Phi hậu tri hậu giác mới phát hiện ra, mặt lại không tự chủ nóng nóng dần.

“Thiếu gia, nên ăn cơm rồi.” Bác gái hòa ái lúc này đứng ở cửa phòng bếp mỉm cười gọi, Phương Phi không thể nóng giận tiếp, chỉ có thể càng thêm hung tợn trừng mắt với anh ta.

“Đã biết, thím Dương.” Giang Tĩnh Viễn ôm lấy bờ vai cậu cùng nhau hướng về phía bàn ăn, trên mặt lộ nụ cười cực kỳ vô sỉ, ghé vào lỗ tai cậu thì thầm, “Cẩu Đản là do thím Dương đặt, không phải tôi.”

...

Phương Phi vô cùng nghiêm túc nhìn kĩ bác gái thêm lần nữa, quả thật không thể đoán ra bà ấy có tiềm chất khô hài

Kỳ thật, sau khi nhận điện thoại Giang Tĩnh Viễn vào buổi sáng, người nào đó liền luôn trong trạng thái hưng phấn, không thể ăn cơm ngon lành, bây giờ ngửi thấy mùi thức ăn phiêu tán trong không khí, bụng liền thì thầm kêu gào.

Không chút khách khí trực tiếp ngồi xuống trước bàn ăn, Cẩu Đản cũng đưa cho Giang Tĩnh Viễn, Phương Phi hoàn toàn không có chút tự giác làm khách, “Woa! Nhiều thịt như vậy...” Thật sự còn tốt hơn cả căn tin.

Giang Tĩnh Viễn cúi đầu đùa đùa với Cẩu Đản rồi đưa bé cho thím Dương.

“Thím Dương sao thím không ăn...” Phương Phi miệng nhồm nhoàm đầy thịt đầy cơm vẫn không quên quan tâm tới người khác.

“Thiếu gia vừa nãy trông tiểu thiếu gia, tôi đã ăn trước rồi.” Đặt Tiểu Cẩu Đản trên ghế, thím Dương cũng ngồi xuống dứt bé bánh ngọt làm sẵn.

Cẩu Đản vừa ăn vẫn không quên chìa bàn tay béo mập nhỏ nhắn với sang chén của Phương Phi, thế nhưng cánh tay thật sự quá ngắn, chỉ có thể mím môi chớp chớp con ngươi nhìn Phương Phi.

“Mama... Dứt...” Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Cẩu Đản mếu máo, không chịu ăn.

Phương Phi đang ăn vô cùng vui vẻ nhất thời cứng đờ, mình mình mình mình...:Mình thật đói!

“Tiểu thiếu gia ngoan nào, để bà dứt nha...” Thím Dương cầm muỗng nhỏ lại đưa tới mép miệng nhỏ của bé nhưng bị Cẩu Đản xấu tính đẩy ra, vẩy hết cả bàn.

“Thằng nhỏ hình như rất dính cậu...” Giang Tĩnh Viễn tựa hồ đang cực lực kiềm chế tiếng cười.

Phương Phi trộm néo anh ta một cái, bất đắc dĩ đặt đĩa xuống, tiếp lấy Cẩu Đản, “Thím Dương, để con ụy nó đi.”

Thím Dương chưa kịp nói gì, Tiểu Cẩu Đản đã lạch bạch bỏ nhào tới, vừa lủi lủi vào trong lồng ngực cậu vừa nói không ngừng, “Mama, mama ôm...”

“Phải kêu là chú...” Phương Phi vỗ vỗ mõng nhỏ của bé.

“Mama dứt...” Cẩu Đản hoàn toàn không để ý tới lời uốn nắn của cậu, trực tiếp lấy thìa trong tay thím Dương đặt vào tay Phương Phi.

Phương Phi chưa từ bỏ ý định, múc một thìa trứng gà, nhẹ giọng dỗ dành, “Cẩu Đản, gọi chú rồi cho con ăn trứng gà.”

Cẩu Đản vẻ mặt hưng phấn, giương cái miệng nhỏ nhắn sắp về phía cái thìa.

Phương Phi nâng thìa lên trên cao, “Gọi chú mới cho ăn!”

Cẩu Đản mím mím môi, bắt đầu rơi những hạt nước mắt be bé, “Trứng bự bự...”

“Ai ai, đừng khóc!” Phương Phi nhanh chóng thất bại di chuyển thìa tới mép miệng bé, con nít quả thật không nói lý lẽ.

Ôm đứa nhỏ thơm thơm mềm mềm ăn hết một bữa cơm, Phương Phi mệt rã rời, nên biết trình độ âm ỉ của Cẩu Đản không chút thơm thơm mềm mềm gì cả.

Không ngừng giật thìa, víu chén nhỏ, thậm chí còn nín lấy quần áo cậu kéo kéo... Nếu không phải cha thằng nhỏ đang nhìn kè bên, cậu đã lật sập nó xuống đánh PP rồi!

Ra khỏi phòng ăn ôm Cậu Đản ngồi phịch trên ghế salon thì bị cha thằng nhỏ đẩy đẩy một phen, “Mới ăn no sao lại ngồi, đứng lên hoạt động hoạt động một chút...”

“Ai cần anh lo!” Phương Phi đá anh ta một cước, “Bồng con trai anh đi, mệt chết tôi...”

Giang Tĩnh Viễn trái lại không định tiếp tục làm khó cậu, cúi người xuống ôm thằng nhỏ đang tựa trong lồng ngực của cậu, thế nhưng Tiểu Cửu Đản lại bĩu môi giẫy giụa, “Không! Ma, mama ôm!”

“...” Phương Phi ai oán nhìn Tiểu Cửu Đản, Tiểu Cửu Đản cũng u oán nhìn mama.

Phương Phi ngồi nghiêm chỉnh trên ghế salon, đối đũa nhóc trong lòng Giang Tĩnh Viễn mà nói, “Con gọi chú là chú, chú sẽ ôm con.”

Gọi đi gọi đi, từ “chú” bình thường biết bao a!

“Mama ôm...” Thấy cậu thờ ơ, mắt Tiểu Cửu Đản liền nhúu chặt lại, gào khóc.

Phương Phi nhất thời áy náy vô cùng, tiếp nhận ông trời con trong lòng Giang Tĩnh Viễn, “Được rồi được rồi, Cửu Đản không khóc.”

Hốc mắt Tiểu Cửu Đản hồng hồng, vừa khóc vừa hé hé mắt nhìn cậu, Phương Phi dùng chân giẫm giẫm Giang Tĩnh Viễn, “Anh nhanh nhanh đỡ nó đi chứ!”

“Nó thích cậu hơn, cậu đỡ nó tốt hơn nhiều.” Giang Tĩnh Viễn khoanh tay đứng một bên nhìn, hoàn toàn không có ý định tới hỗ trợ.

“Đây là con của anh!”

“Nó còn gọi cậu là mẹ đấy...”

“! ! ! !”

“...”

Cuối cùng đành dành Tiểu Cửu Đản đi ngủ xong, Phương Phi đã mệt rụng rời một lớp da.

Bây giờ chuyện duy nhất đáng được ăn mừng chính là không cần dậy sớm đi học, Phương Phi ngủ cho đến khi tự tỉnh, rồi chậm chậm rửa mặt chải đầu bước vào phòng khách.

“Mama...” Ác ma bé con ngồi ở ghế salon quơ quơ tay về phía cậu, mà bên cạnh bé, chính là chủ nhân căn nhà này — Giang Tĩnh Viễn.

“Giang, Giang Tĩnh Viễn? Anh hôm nay không có chuyện gì làm hả?” Phương Phi tận lực xem nhẹ tiếng gọi thâm tình của thằng nhóc.

Giang Tĩnh Viễn ngẩng đầu hơi có thâm ý nhìn cậu, “Vốn dĩ có việc, nhưng do vụ Scandal tình cảm nên công ty muốn tôi nghỉ ngơi vài ngày.”

Phương Phi dường như càng hiểu rõ thái độ của Bùi Thiên Hữu ngày hôm qua với cậu.

Đầu năm nay, người đại diện cũng không dễ làm a!

Thấy cậu không để tâm tới mình, Tiểu Cửu Đản run rẩy nhún nhảy chạy tới trước mặt ôm cổ chân cậu, “Mama ôm...”

“Gọi chú!” Phương Phi hung tợn rống với cục cưng bé nhỏ hơn mình N lần.

Nhưng đồng học Tiểu Cửu Đản người ta là một cục cưng có chiều sâu có hàm dưỡng, hoàn toàn không xem trọng chuyện cậu gầm rú, “Mama ôm...” Bất khuất biết bao nhiêu!

Phương Phi thất bại khom người ôm lấy bé, “Này, rốt cuộc thì khi nào chuyện xấu này mới biến mất đây, anh nhanh nhanh làm vài vụ Scandal che lấp chuyện này đi.”

“Sao? Cho cậu tiếp xúc với thần tượng của cậu vài ngày, cậu còn không muốn?” Giang Tĩnh Viễn dựa sát vào bên cạnh cậu, Phương Phi nhất thời loạn tay loạn chân, “Anh lần đầu đi, ông đây đã sớm nhận rõ bộ mặt thật của anh rồi! Thần tượng hả... Tôi không nôn mửa là đã cho anh mặt mũi rồi!”

“Thật sao?” Giang Tĩnh Viễn nhào người kề bên tai, nhẹ giọng hỏi, trong giọng nói bao hàm ý tứ khiêu khích đầy hàm xúc.

Phương Phi hoảng hốt né ra khỏi ngực anh ta, “Cút ngay! Cách ông đây xa một chút!”

Giang Tĩnh Viễn lơ đãng cười cười, “Được, xa một chút thì xa một chút...” Ngỡ khí ai oán kia... Rõ ràng là anh giả bộ không quen biết người khác trước mặt nhiều người trước được không!

Phương Phi hừ lạnh một tiếng, “Thím Dương đâu?”

Giang Tĩnh Viễn nhe răng cười, “Hôm nay một nhà ba người chúng ta ra ngoài dạo phố... Tôi cho thím ấy nghỉ rồi.”

Ai một nhà ba người với anh! Phương Phi oán thầm, nhưng vẫn bị lời lẽ của anh ta hấp dẫn, dù sao phải dần mặt thói lâu ở trong nhà này rồi, cứ như bị tuyên án giam lỏng vậy, luôn luôn có chút bức bối khó chịu, “Đi đâu chơi?”

Giang Tĩnh Viễn xoa xoa khuôn mặt mồm mím của Tiểu Cầu Đản, “Dắt Cầu Đản đi dạo loanh quanh, Cầu Đản nhà chúng ta còn chưa bước ra khỏi cửa lần nào đâu, phải không nè...”

Tiểu Cầu Đản nắm được tay của papa, không chút khách khí ngậm vào miệng, cười đến nổi mắt híp lại thành một đường khe.

“Anh thì có cái gì hay ho chứ...” Phương Phi nhẹ giọng lầm bầm, nhưng vẫn nhin không được xoay người quay về phóng khách, lấy kính râm và mũ trong ba lô đội lên.

Một nhà ba người, vô trang đầy đủ bước ra khỏi cửa!

Chuyện kể rằng, bạn học nhỏ Cầu Đản là một đứa trẻ ngoan ngoãn vừa mới học bước đi.

Cho nên trên đường kiên quyết không đồng ý để hai vị giám hộ ôm, ngay cả dắt tay cũng không cho.

Vì thế, ba người dùng tốc độ rùa bò bước trên con đường dành cho người đi bộ trên một con phố nào đó, hai vị giám hộ vừa đi vừa phải khom người bao hộ đứa nhỏ.

Hình ảnh cha hiền con hiếu biết bao nhiêu!

Nhưng sự thật là ——

“Giang Cầu Đản con nếu tiếp tục cố tình té ngã, chú sẽ ném con ngay giữa đường cái đấy!” Phương Phi trở cái mặt mo ra uy hiếp con nít.

“Con trai ngoan nghe mama nói rồi đó, để papa ôm nào...” Giang Tĩnh Viễn trở cái mặt mo ra dỗ con nít thuận tiện trêu chọc nam sinh.

“Này! Anh có thể đừng dạy nó hô loạn như thế được không!” Phương Phi đập vai anh ta, càng thêm bức mình, “Tôi đã nói là anh dạy rồi, anh còn không chịu thừa nhận!”

Giang Cầu Đản vẫn không quên phụ họa, ngẩng đầu ô ơ ơ gọi, “Mama...”

“Mấy người...” Phương Phi càng thêm bức mình, cặp kính râm dần dần rút xuống, “Mặc kệ mấy người!”

“Woa, thật là Giang Tĩnh Viễn cùng Phương Phi kìa, a a a a a a!” Bên cạnh truyền đến một trận thét chói tai, hai người quay đầu lại liền trông thấy mấy cô nữ sinh trung học trong mắt lóe lóe hủ quang đang xông về phía bọn họ.

“Đi nhanh lên!” Giang Tĩnh Viễn một tay nhắc Cầu Đản lên, một tay lôi kéo Phương Phi chạy ngược lại phương hướng của bọn họ.

Phương Phi vừa chạy vừa nâng nâng kính râm lên, “Này này, anh càng chạy bọn họ càng chụp đó...”

Lần này xong rồi! Phóng chừng ngày mai trên báo lại có bài viết mới!

4. Chương 4: Dỗ Đứa Nhỏ...

“Một nhà ba người đi dạo phố — Giang Tĩnh Viễn và tình nhân đồng tính được gia đình thừa nhận?”

Quăng mạnh tờ báo với đầu tit lớn cái rầm xuống bàn, Bùi Thiên Hữu chưa mở miệng, Phương Phi đã nghiêm người giữ vững tư thế chuẩn bị nghe khuyên răn.

“Đi dạo phố? Bị fan chú ý còn không nhanh chóng trở về mà còn tiếp tục đi dạo phố? Giang Tĩnh Viễn cậu có phải định tìm việc làm cho tôi không!” Giọng Bùi Thiên Hữu lạnh như băng, không khí sắp đông thành đá, “Dạo chơi ngày hôm qua còn chưa tính, hôm nay cả ngày cũng chẳng thấy bóng dáng đâu! Không biết ngày mai báo chí lại viết thành cái gì!”

“Thật, thật xin lỗi...” Phương Phi theo phản xạ nhận sai, mà người nào đó bị chỉ mặt gọi tên vẫn đang ngồi bẹp trên sàn nhà nhàn nhả chơi đùa với con trai mình.

“Này! Giang Tĩnh Viễn!” Bùi Thiên Hữu dứt khoát đá thẳng đồng xếp gỗ được bày biện bên cạnh anh ta.

Giang Cửu Đản lập tức bỏ nhào qua quyền đấm cước đá mềm cấn với hấn, nước mắt lưng tròng khóc ô ô, “Nhà nhà... nhà nhà...” Người ta ngày hôm qua đi dạo phố vừa mới mua bộ xếp gỗ, đồ xấu xa!

Phương Phi vội vàng bế Cửu Đản lên, “Được rồi được rồi, Cửu Đản không khóc nha...”

Bùi Thiên Hữu hiển nhiên xem nhẹ chính chủ của đồng xếp gỗ bị hấn phá hư thật ra chính là thằng nhóc này, có chút mất sĩ diện, chỉ có thể càng hung tợn trừng mắt nhìn Giang Tĩnh Viễn, “Tôi nói cậu có thể phối hợp một chút được không! Ngày mai hợp báo cậu chắc cũng không định lên đi hả!”

“Anh hoảng cái gì, gặp dịp có thể nghỉ ngơi vài ngày là tốt, anh không biết gì là mệt hửm!” Giang Tĩnh Viễn rút cuộc mở cái miệng vàng của mình, xem xem, thành quả khổ cực mười mấy phút đồng hồ đã bị hủy, dứt khoát đẩy đồng xếp gỗ sang một bên.

Bùi Thiên Hữu nghe dứt lời, sắc mặt nhất thời tái xanh thêm, “Cậu... Điều ước ký kết trong hợp đồng có nói, không được cố tình tạo ra Scandal!”

“Dù sao cái quy ước đó là do Tĩnh Duy Viễn chuốc say tôi nên mới ký vào, mấy người nếu muốn hủy bỏ thì quá tốt.” Giang Tĩnh Viễn đứng dậy, thân cao hơn Bùi Thiên Hữu nửa cái đầu, phương diện khí thế liền áp đảo hấn.

Bùi Thiên Hữu á khẩu không trả lời được, chỉ có thể ngượng ngùng chuyển đề tài, “Ngày mai có một cuộc họp báo, buổi tối sau đó trực tiếp bay sang Nhật Bản quay phim, cậu tốt nhất đừng gây họa gì thêm cho tôi!”

Nói xong trực tiếp xoay người chạy, tránh sang Phương Phi đang hấp tấp ôm chặt Cửu Đản cản đường hấn, Bùi Thiên Hữu nặng nề hừ một tiếng, lướt qua bên người cậu.

Phương Phi lè lưỡi lêu lêu đằng sau, nói nhỏ với Giang Tĩnh Viễn, “Tính tình Bùi Thiên Hữu thật xấu...”

Cửu Đản vẫn còn thút thít khóc, Phương Phi vừa vỗ vừa dỗ dành, cuối cùng xuất ra đĩa Hoa Viên Bảo Bảo vừa mới mua lúc dạo phố cậu nhóc mới sáng rực hai mắt.

“Bảo bảo, bảo bảo...” Cửu Đản túm lấy cái đĩa trong tay cậu, rồi leo xuống khỏi ngực cậu chọt vấp chọt ngã chạy về phía TV.

Phương Phi vội theo phía sau, bỏ cái đĩa vào DVD, Cửu Đản liền lôi kéo cậu ào ào chạy tới sofa, tới chỗ ngồi rồi, cái chân nhỏ ngắn ngắn dùng sức cọ a cọ bò lên bò lên, rồi vỗ vỗ bên cạnh mình, ý bảo Phương Phi mau ngồi nào.

“Hắc, Cửu Đản thật hiểu chuyện!” Phương Phi ngồi kế bé, Cửu Đản lại hự hự leo vào trong lòng ngực cậu, nằm xuống, tay nhỏ nhỏ bé bé duỗi ra...

Ừm, đây là để làm gì... Phương Phi phiền muộn nhìn thằng bé, không phải nó cần sữa đi chứ hả.

Trong TV Hoa Viên Bảo Bảo cũng bắt đầu chiếu, Giang Cầu Đản thấy mama thờ ơ mình, lại không an phận xoay xoay móng, tay lại với vào cậu một chút, miệng nhỏ nhắn không ngừng kêu loạn, “A! A!”

Phương Phi càng phiền muộn.

“Bầu trời tối đen, ngôi sao lấp lánh, biển khơi im ắng...” TV vang lên giọng ca nữ đầy ôn nhu, rồi xuất hiện một người mẹ vừa ca hát vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trong lòng bàn tay bảo bối, dễ cực dễ cực, mà Giang Cầu Đản đồng học càng thêm xao động.

Phương Phi ngộ đạo, ngón tay vội vã chỉ vào lòng bàn tay bé nhẹ nhàng vẽ, Cầu Đản rất cuộc an tĩnh, Phương Phi lau mồ hôi lạnh, vì sao cậu cảm giác càng ngày mình càng giống mẹ nó thế này?

Một đám bộ dạng rất giống búp bê vải chạy tới chạy lui trên TV, Giang Cầu Đản cực kỳ hưng phấn, Phương Phi cực kỳ nhàm chán.

Quả nhiên là chương trình dành cho trẻ em dưới hai tuổi, ngay cả nói cũng không thêm nói, toàn tự hô tên bản thân, “Up —— sy Daisy” “Makka Pakka” ... Thậm chí có một con tên Igglepiggle không thêm nói tên mình, chỉ biết “A! A!” Mà Giang Cầu Đản bắt đầu lâm vào trạng thái hưng phấn nhất, tay nhỏ của nó vung lên a a a liên miên.

Ủm, cái này hình như là đồ con nít ngủ, rất thích hợp xem vào buổi tối...

Một tiếng sau, Giang Tĩnh Viễn tắm rửa xong bước ra khỏi phòng ngủ liền chứng kiến thấy Giang Cầu Đản vẫn phấn khích cực kỳ huy động tay nhỏ “a a” kêu loạn, bên cạnh thằng bé là Phương Phi đã khò khò say ngủ...

Giang Tĩnh Viễn bật cười, đi tới ngồi xuống, ôm Cầu Đản vào trong ngực, khe khẽ thở dài, “Cầu Đản, mẹ con đang ngủ, chúng ta không được xem nữa...”

Cầu Đản xoay vặn thân mình, có điều vừa nghe đã yên tĩnh trở lại, tùy ý để papa tắt TV, lại tiếp tục tùy ý để papa ném nhóc lên ghế salon, ôm mẹ vào phòng ngủ.

Ô... Rõ ràng bé mới là con nít mà, vì sao không ôm bé

Lần này... Phương Phi bị ghen tị!

Dùng sức hất cái mền phủ trên mặt ra, liền phát hiện đầu sỏ gây tội Giang Cầu Đản đồng học đang ngồi đối diện cười vô cùng thiếu danh.

“Tôi...” Phắc! Trước mặt đứa nhỏ chỉ có thể nuốt lời thô tục vào bụng, “Sao nhóc tỉnh sớm thế!” Đau đầu lắm lắm, định sờ sờ di động đặt ở đầu giường, thế nhưng ngoài ý muốn không thấy đâu, vừa giương mắt nhìn, Phương Phi nhất thời sửng sốt.

Đây đây đây đây... Đây là phòng Giang Tĩnh Viễn!

Giật mình bật người nhìn bốn phía xung quanh, lại cúi đầu nhìn xuống, lại mặc áo ngủ, Phương Phi che khuôn mặt dần bốc hơi, “Phắc, tại sao là như thế này!”

Bàn tay mềm mềm bé bé của Giang Cầu Đản chọt chọt cậu, Phương Phi buông tay, trộm hỏi, “Ba nhóc đâu rồi?” Giọng ép nhỏ như đang thương thảo chuyện mờ ám.

“Papa!” Giang Cầu Đản ngây ngô cười, còn hé ra hàm răng bé trắng nõn chưa mọc hết.

“...” Được rồi, cậu thừa nhận sáng sớm cậu bị động kinh mới đi bàn luận vấn đề với một thằng nhóc mới được hai tuổi.

Lại nhìn quanh bốn phía, trông thấy tờ giấy nhắn của anh ta trên tủ đầu giường, “Tôi đi làm, ở nhà ngoan ngoan.”

Hừ, khi tôi là nhóc thì hả, Cầu Đản ngoan ngoan thì đúng hơn đấy!

Phương Phi tức khắc không tiếp tục e lệ rụt rè, miễn cưỡng bò xuống khỏi giường, còn chuyên tâm mặc quần áo cho Cầu Đản khóa móng, rửa mặt chải đầu xong rồi tìm được di động, khởi động máy, trông thấy một tin nhắn của Tần Phong.

“Thấy thì gọi lại.”

Phương Phi đánh gọi lại, bên kia nhanh chóng tiếp nhận, “Này, Phương Phi, vẫn ở đó?”

“Còn có thể thế nào, cứ như ngồi tù... Ờ, Giang Cầu Đản, đừng nghịch!” Phương Phi tránh thoát Cửu Âm Bạch Cốt Trảo của Giang Cầu Đản, “Có chuyện gì sao?”

“Hm, bên cạnh mày là Giang Tĩnh Viễn?” Ngữ khí Tần Phong có chút nghiền ngẫm.

Phương Phi vội vàng phủ nhận, “Không phải, trời ạ! Giang Cầu Đản, kem đánh răng không thể ăn!” Nhanh chóng móc đồng kem đánh răng thẳng nhỏ nhét vào miệng ra, “Rốt cuộc chuyện gì!”

“Anh mày gọi điện cho tao, bảo mày liên lạc với anh... Tao đã rất cố gắng làm dịu rồi! Lại còn một nhà ba người ra ngoài chơi, bây giờ đỡ con nít?”

“Anh tao?” Phương Phi nhất thời luống cuống, “Không phải chứ, anh còn nói cái gì?”

“Ảnh bảo mày làm thế nào thì làm, nhất định phải gọi điện cho ảnh, tao nghe khẩu khí ảnh cũng không quá gấp gáp...” Tần Phong cố gắng hồi tưởng lại, rồi quánh sang chuyện khác, “À, đúng rồi, mấy ngày nay phóng viên không thủ ở trường nữa, đại khái chắc biết mày không trở lại rồi, mày có về không?”

“A?” Phương Phi sửng sốt, mắt nhìn Giang Cầu Đản trong phòng khách gạt gạt đồ chơi linh tinh thật vui sướng, “Ách... Chuyện đó, hôm nay Giang Tĩnh Viễn có chuyện, chỉ có con trai anh ta ở nhà, ngày mai rồi tính sau...”

“Vui sướng quên về thì có!” Tần Phong dễ dàng xé toạc, “Ngày mai thứ bảy, thừa dịp ở thêm vài ngày.”

Phương Phi trầm mặc, đột nhiên nhớ tới tới nay Giang Tĩnh Viễn qua Nhật Bản, trong lòng nhất thời chua xót.

“Ngày mai có lẽ sẽ về trường...” Cúi đầu mở miệng, cũng không còn tâm tình nói nhảm với gã, ngó đồng hồ treo trên tường, sắp tới trưa rồi, lưỡi nấu cơm quá, nếu chỉ có mình thì đi nấu tô mì ăn liền đối phó qua bữa cho xong, nhưng còn một thằng nhóc...

“Ai, anh trai Tần Phong à...” Ngữ khí Phương Phi nhất thời trở nên nịnh hót.

Tần Phong bên kia lập tức cảnh giác, “Đừng, đừng kêu như vậy, tao sợ...”

“Tặng một bữa trưa cho thằng bạn thân này đi, bây giờ không thể rời nhà được...” Còn thêm cái đuôi ồn ào đung đưa lung tung sau lưng.

“Phắc, một nhà ba người cũng dám đi ra ngoài...” Tần Phong phun tào, “Được rồi, tâm tình anh hôm nay rất tốt, tặng cho em một bữa...”

“He he, mua thêm cho thằng bé nữa.” Phương Phi thỏa mãn cúp điện thoại, nhấn địa chỉ qua tin nhắn, lại nghĩ nghĩ, chêm thêm cái p.s nhỏ, “Tối thì nhắn tin, tao đi đón mày.”

Giang Tĩnh Viễn cho cậu một tấm card điện tử, nếu Tần Phong tự vào thì quả thật là vào không được.

Nửa tiếng sau, đón Tần Phong bước vào nhà, Phương Phi liền khẩn cấp mở túi ra.

“Nghe mùi cũng biết là lưỡi trâu...” Không chút tiền đồ dùng sức ngửi hai cái, lại tìm thêm một cái chén nhỏ đổ cháo vào cho Tiểu Cầu Đản.

Giang Cầu Đản ngựa quen đường cũ bỏ nhào vào trong lòng ngực của hắn, “Mama út...”

“...” Tần Phong sửng sốt, tiếp theo không chút khách khí cười sảng, “Phụt —— ha ha ha ha! Hóa ra mày chuẩn bị xuất giá ha, em gái à!”

Phương Phi vừa tức vừa thẹn, nghiêng răng nghiêng lợi trừng gã, “Tần Phong!”

“Ha ha ha ha... Mày, mày để tao cười một lát... Phụt...”

Phương Phi trừng gã, ôm lấy Giang Cầu Đản, “Cầu Đản, gọi là dì!”

Giang Cầu Đản đồng học cực kỳ nghe lời, vô cùng nhu thuận cười với dì gái, “Dì...”

“Ê ê! Mày phục thù quá nặng đi chứ Phương Phi, tao mới mua cơm về cho mày đấy! Khỉ gió, Cầu Đản à, gọi là chú...” Tần Phong kẹo miếng thịt béo dẹt dỏ.

Giang Cầu Đản không chút khách khí ăn hết, lại ngọt ngào kêu một tiếng, “Dì...”

Tần Phong thần tình hắc tuyến...

Vì thế Phương Phi thỏa mãn một bên dứt con nhỏ vừa ăn đồ ăn.

“Thịt thịt, thịt thịt...” “Gạo...” Giang Cầu Đản không ngừng chỉ huy, mỗi lần được lại thỏa mãn cười nheo cả mắt.

“Cầu Đản nhà mày có phải phát dục chậm hay không, sao đã được hai tuổi rồi mà còn nói chưa thuận.” Tần Phong ăn vẫn không quên trêu chọc.

Phương Phi nghe xong nhất thời mặt hầm hầm, “Người sang tiếng chậm! Mày hiểu không hửm! Mày hỏi đó còn không nói chuyện lưu loát bằng Cầu Đản nhà chúng ta đâu!”

“...” Quả thật đem thằng nhỏ vào nhà mấy người rồi, Tần Phong thức thời im lặng.

Nhưng Phương Phi bị xúc phạm nghiêm trọng, cơm nước xong liền mở lên một đồng tranh ảnh mua được lúc dạo phố hôm qua, bắt đầu dạy Cầu Đản nói chuyện.

“Ô tô!”

“...” Ngây ngô cười...

“Ô tô! !”

“...” Vẫn là ngây ngô cười...

“Giang Cầu Đản! Con nếu không học chú sẽ ném con từ cửa sổ xuống! Đọc theo chú, ô tô!”

“...Ô ô.” Rốt cục mở ra miệng vàng, nhưng vẫn rất chậm chạp.

Phương Phi có chút thất bại, Tần Phong rõ ràng bắt đầu gia nhập vào đội ngũ giáo dục.

“Giang Cầu Đản, đến đọc theo chú nào, chú ơi!”

“Dì...” Giang Cầu Đản cười như đóa hoa nở rộ.

Tần Phong thất bại, “Là chú, không phải dì!”

“Dì...” Giang Cầu Đản dường như cho rằng biểu cảm của hai người bọn họ vô cùng đáng yêu, bàn tay mũm mĩm đáng yêu còn nheo nheo mắt gã.

Sau N lần dạy bảo, Tần Phong cuối cùng nhận thua, “Chưa thấy đứa nào búng như vậy, thôi, dì thì dì...”

“Chú!” Giang Cầu Đản kêu vang dội hết mực!

Tần Phong nhất thời sáng rực, này này này này này, câu “chú” này còn đáng giá hơn hả hình khỏa thân ký tên của Giang Tinh Viễn a! Tiếp tục không ngừng giáo dục, “Cầu Đản ngoan ngoan, tiếp tục kêu nào, kêu chú...”

“Dì...”

“... Vậy con kêu dì...”

“Chú!”

“Kêu chú...”

“Dì!”

“Kêu dì...”

“Chú!”

Tần Phong cùng Phương Phi hai người đều thần tình hắc tuyến, như thế nào lại có một đứa bé như vậy? Hả?

Quên đi, dù sao không thể quay về sinh lại được, cứ thế mà tiến đi, Tần Phong suy nghĩ cực nhanh, “Kêu dì...”

“Chú!”

Phương Phi cũng nhanh chóng góp vui, “Gọi chú, gọi chú là chú!”

Giang Cửu Đản bỏ nhào qua, cười đến nước miếng tí tách, “Mama...”

Phương Phi không ngừng cố gắng, “Gọi chú là dì!”

“Mama...”

Phương Phi còn chưa từ bỏ ý định, “Vây, kêu chú là mama?”

“Mama...” Thằng nhỏ nghe lời biết bao a!

Phương Phi nhất thời tức giận khó mà nén xuống, thằng nhóc thú vị này, xem ra có hơi chậm chạp thật!

Tần Phong kêu ngạo thò tay ra bóp mặt bé, “Ai ya, kêu dì...”

Giang Cửu Đản cũng rất phối hợp, “Chú...”

“Ai ——” Nghe được một tiếng kêu ngân nga là một lần đắc ý a, Tần Phong cười cực vô sỉ, “Hắc hắc, cháu ngoan, gọi dễ nghe ghê, chú!”

Giang Cửu Đản cười càng ngọt ngào, “Ai —— “

Kêu ngân nga một tiếng đắc ý một lần a!

5. Chương 5: Scandal Râm Rộ

Giang Tĩnh Viễn về đến nhà đã là đêm khuya, vừa vào cửa đã trông thấy một lớn một bé đang tựa sát vào nhau ngủ say trên ghế salon, trên TV còn đang bật Hoa Viên Bảo Bảo.

Giang Tĩnh Viễn khom người xuống, vỗ vỗ đánh thức Phương Phi.

“Quả Cam Nhỏ, dậy...”

“Ừm... Về rồi sao...” Phương Phi dụi dụi mắt, có chút mơ hồ, “Ăn cơm chưa?”

Giang Tĩnh Viễn không nhìn được mỉm cười, “Đã nửa đêm rồi, cậu lên giường ngủ đi .”

“Anh không phải sang Nhật Bản sao? Cái đó... Ngày mai tôi, tôi cũng cần phải về, anh của tôi bảo tôi về nhà một chuyến...” Nói tới đây, Phương Phi cũng đã thoáng tỉnh ngủ, có phần rầu rĩ không vui.

Buổi tối, chờ Tần Phong rời khỏi, liền liên tục cân nhắc có nên gọi điện cho anh trai hay không, nào ngờ anh ấy không nói hai lời bảo cậu về nhà một chuyến.

Giang Tĩnh Viễn xoa xoa tóc cậu, “Tôi về lấy chút đồ rồi đi ngay, ngày mai thím Dương sẽ về, cậu nếu buồn chán thì về nhà trước cũng được .”

Câu “Về nhà trước” không ngờ khiến tâm tình Phương Phi thoáng chốc vui mừng, “Vây, vậy anh chừng nào quay về.”

“Đại khái là khoảng cuối tuần...” Có người trong công ty cố ý để anh ở Nhật Bản phòng tránh nơi đầu sóng ngọn gió này, Giang Tĩnh Viễn nhú mày, lại nhanh chóng giãn ra, “Cậu nếu muốn thì tôi sẽ gọi điện thoại...”

“Bớt bánh chọe dùm, ai nhớ tới anh!” Phương Phi ôm lấy Giang Cầu Đản, vọt phòng ngủ, không tới một phút đồng hồ lại hấp tấp xông ra, sắc mặt đỏ bừng ôm Cầu Đản chạy sang phòng khách.

Giang Tĩnh Viễn cười lắc lắc đầu, đột nhiên nhớ ra việc gì đó, xoa nhẹ ấn đường, thở dài thật sâu.

Ngày hôm sau, Phương Phi dậy thật sớm.

Tuy rất luôn sợ anh trai, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, trong lòng nhiều ít có phần ủy khuất, nhà luôn là một nơi rất ấm áp: Hôm qua, ngữ khí Phương Triển trong điện thoại dù hơi cứng nhắc nhưng lại ôn nhu không ít so với trước kia, Phương Phi biết, lần này chị dâu đã dễ dàng khá tốt.

Cho nên Phương Phi đồng chí đối với việc về nhà nhảy nhót liên miên.

Hầu hạ Giang tiểu thiếu gia mặc quần áo ăn bữa sáng, sau đó bắt đầu nôn nóng chờ thím Dương quay về.

Nhưng đợi mãi tới trưa vẫn chưa thấy bóng người đâu, buổi chiều Phương Phi ôm Giang Cầu Đản xuống lầu đứng chờ, vẫn như cũ thất vọng mà về.

Xem ra hôm nay dù có về chắc cũng phải tới đêm khuya.

Vừa về Cầu Đản liền ồn ào la ói, Phương Phi chạy khắp phòng bếp làm cho bé canh trứng gà, điện thoại trong phòng khách liên reo vang.

Vội vàng nhận điện, truyền đến là giọng đầy xin lỗi của thím Dương, “Alo, Phương thiếu gia, thật ngại quá, lúc thím trở về không cẩn thận bị tẹo chân, mấy ngày tiếp có lẽ không quay về được...”

“A, không sao, thím Dương thím không sao chứ...”

“Vâng, cứ yên tâm nghỉ ngơi, con trông Cầu Đản là được rồi...”

Kết quả là, cúp điện thoại xong liền quay đầu mắt to trừng mắt nhỏ với Giang Cầu Đản.

Phương Phi mím môi, “Đời này quả thật thiếu nợ nhóc rồi...”

Giang Cầu Đản há miệng, “Mama...”

Không có biện pháp, phát một tin nhắn về cho gia trưởng, liền trực tiếp ôm đứa nhỏ về nhà mẹ, ách... không phải, là ôm Giang Cầu Đản lên xe về nhà.

Trên xe mang kính râm đội nón lưỡi trai không ngừng giáo dục, “Về nhà ngàn vạn lần không được gọi chú là mẹ, biết không! Gọi chú!”

Giang Cầu Đản cười vô cùng ngọt ngào, “Mama...”

Hai cô nữ sinh ngồi ghế trước thỉnh thoảng ngoảnh đầu lại nhìn cậu một hồi rồi tiếp tục ngoảnh đầu lại cười gian thảo luận một trận, Phương Phi móc cái gương nhỏ đã được chuẩn bị sẵn dòm dòm, sau khi chắc chắn rằng không có khả năng bị nhận ra thì một lần nữa xác nhận, hai cô kia, nhất định cũng là hủ nữ!

Về đến nhà, em trai chị dâu hai người vừa gặp mặt đã ngay lập tức hải hùng.

“Đây đây đây đây đây... Đây là con trai của Giang Tĩnh Viễn?” Hạ Tuyết chỉ vào Giang Cầu Đản, Giang Cầu Đản vô cùng lễ phép tùm tùm cười với cô.

“Đây đây đây đây đây... Trong bụng chị là đứa nhỏ anh trai em?” Phương Phi chỉ vào Hạ Tuyết khi không nhiều thêm cái bụng to, diễn cảm càng thêm kinh dị.

“Thằng nhóc thú! Cái gì gọi là đứa nhỏ anh trai chú!” Hạ Tuyết gõ đầu cậu.

Diễn cảm Phương Phi càng thêm kinh dị, “Chẳng lẽ không phải?”

“Phương Phi!” Phương Triển đằng sau đen mặt gọi tên em mình, Phương Phi mới phát giác gia trưởng vẫn hằm hằm phía sau chị dâu, nhất thời mặt mày tươi tắn, “Em, em giỡn chơi thôi...”

“Được rồi được rồi, Tiểu Phi vừa về cũng mệt mỏi, nhanh ăn cơm đi, đã nấu món gà hầm nấm em thích ăn nhất đó!” Hạ Tuyết một tay lôi kéo, một tay chọt chọt Giang Cầu Đản, “Có điều trưa em không về, chúng ta đã ăn trước rồi... Buổi tối hâm nóng một chút, em chịu khó ăn nha...”

“...” Liếc liếc Phương lão đại, Phương Phi giận mà không dám nói gì, chỉ có thể ai oán nhìn chăm chăm nhìn nước sôi cuộn cuộn trên bàn.

Giang Cửu Đản cùng mama bên ba một đường vô cùng thỏa mãn, ánh mắt sáng rõ nhìn cơm trắng trên bàn, “Mama dứt...”

“...” Phương Phi cảm thấy giọt mồ hôi lạnh xẹt qua bên thái dương, ngẩng đầu dòm dòm nghĩa nghĩa lão đại mặt càng thêm đen, “Hơ... nó, nó nó nó nó, em, em em em em em em...”

“Phốc...” Hạ Tuyết nhịn không được bật cười, Phương Phi cảm giác gân xanh trên trán Phương Triển đã tung tóe lên hết rồi.

Giang Cửu Đản lại liêu lĩnh gọi thêm câu, “Mama, thịt thịt...”

“...” Ai tới một đao, cho cậu chết thống khoái đi...

Cơm nước xong, đồ Cửu Đản ngủ ngon, Phương Phi đã bị Phương Triển ngoắc vào thư phòng.

Sau khi anh cậu kiếm tiền mua nhà, thư phòng liền trở thành nơi cậu bị la mắng.

Cho nên Phương Phi dù đã sớm làm chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng bước vào vẫn có hơi lo lắng đề phòng.

“Khụ... Phương Phi, ” Phương Triển dường như cũng không biết mở miệng thế nào, “Tiểu Tuyết nói với anh, thích, thích đồng giới là chuyện không có biện pháp...” Hai chữ đồng giới hơi ậm ờ trong họng.

“A?” Phương Phi sững sờ, hình như nghe không giống la mắng cho lắm...

Phương Triển lại ngừng một chập, mới mở miệng “Cũng là do anh quan tâm em quá ít...”

Cường độ mức đó mà còn bảo quá ít? Phương Phi tiếp tục trầm mặc...

“Tiểu Tuyết nói, hồi đó em sợ bị kỳ thị, nên không dám nói cho anh... Anh, anh thế nào cũng là anh trai em, tuy có hơi nghiêm khắc, em... có thời gian thì dắt Giang Tĩnh Viễn về nhà cho anh nhìn.”

“...”

Phương Phi bước ra khỏi thư phòng còn có hơi lơ mơ, thật không biết chị dâu khuyên bảo anh ấy kiểu gì...

Hơn nữa, nếu anh ấy vất vả lắm mới tán thành được chuyện cậu và Giang Tĩnh Viễn cùng một chỗ rồi lại biết Giang Tĩnh Viễn căn bản là ăn xong phải mông không chịu phụ trách, có phải tức đến độ bệnh tim luôn không?

Nhớ tới Giang Tĩnh Viễn không định phụ trách, Phương Phi lại càng uất ức.

Hai ngày nay bị Giang Cửu Đản lấn qua lấn lại vô cùng vui vẻ, đã quên mất việc tra này.

Bọn họ, bây giờ tính là cái gì ha...

Dắt Giang Cửu Đản về càn không có khả năng lên trường, cũng không thể bảo cậu học theo Hồng Chiến Huy chứ! Phương Phi dứt khoát núp thẳng trong nhà, cách một thành phố, hơn nữa người dân khu nhà Phương Phi tương đối chất phác, bước khỏi nhà cũng không cần mang kính râm đội nón, chẳng qua khi gặp người quen thì bụm mặt lại xoay người nhanh nhanh “dzọt” mất.

Bởi vì phụ nữ có thai không thể chịu phóng xa, sợ Hạ Tuyết chịu không nổi sự hấp dẫn nên Phương Triển cực kỳ quyết đoán cắt mạng.

Điều này khiến cho Phương Phi sống bằng nghề computer sống sao nổi đây!

Cho nên, sinh hoạt dạo gần đây của Phương Phi cơ bản là mỗi ngày chơi đùa với Giang Cửu Đản, thuận tiện cùng chị dâu mang thai đi chợ mua thức ăn, nghe vài bài nhạc dưỡng thai.

Phương Phi trong lòng điên cuồng gào thét, bộ dáng tui đâu có giống bọn thiếu niên phong nhã hào hoa đâu trời!

Lâu lâu còn tán dóc điện thoại cùng cha thằng nhỏ, đương nhiên là cha nó chủ động gọi tới!

Vì thế Giang Cầu Đán đồng học lại say mê nghe điện thoại, di động Phương Phi vừa reng đã tung tăng phốc sang, “Alo... Papa!”

Bên kia lập tức hưởng ứng, “Con trai, ăn cơm chưa?”

“Cơm...”

“Ăn cơm gì?”

“Cơm...”

“Mama có ở nhà không?”

“Mama...”

“Để mama nghe điện thoại!”

“Nói...”

Được rồi, hứng thú với bất điện thoại không phải là hết đề dẫn...

Phương Phi hợp tình hợp ý đoạt lại di động cùng người đầu bên kia ngọt ngọt ngào ngào tán gẫu vài câu.

Nhưng trong lòng vẫn luôn ẩn hiện một vướng mắc không nặng không nhẹ, hai người bây giờ, rốt cuộc là gì?

Không biết ngày người trong nhà đã được ba ngày hay bốn ngày, Phương Phi chán chường không biết giờ giấc bỗng nhận được điện thoại của Tần Phong.

Vừa mới nhận còn chưa kịp nói gì, Giang Cầu Đán đã bỏ nhào tới ngọt ngào lên tiếng với loa nghe, “Alo... Papa!”

“Hắc! Vài ngày không gặp lại thăng cấp sao?” Tần Phong ở bên kia ba hoa.

“Chết đề, mày có chuyện gì?” Phương Phi tiếp nhận điện thoại, Giang Cầu Đán vẫn chưa hài lòng quơ quơ tay nhỏ béo mập.

“Ách... Lên mạng chưa?” Tần Phong ngữ khí chần chừ.

Phương Phi buồn bực, “Không phải nói với mày rồi sao, trong nhà ngắt mạng!”

“Ồ... Mày đọc báo chưa?” Tần Phong ngập ngừng nói.

Phương Phi nghĩ nghĩ, cả ngày hôm nay hình như không thấy tờ báo đâu, tuy cậu không xem nhiều, nhưng Phương Phi mỗi sáng đều nhất định xem một lượt, sáng nay chị dâu lại nói gì mà không tìm thấy trong thùng thư.

Phương Phi nhớ tới động tác khoa tay múa chân của chị dâu, nhất thời nhảy dựng, “Rốt cuộc có chuyện gì mà mẹ nó nói mau!”

“Móa... Hảo tâm lại bị xem thành lòng lang dạ thú, Giang Tĩnh Viễn nhà mày thò chân bên Nhật Bản kia! Nhanh đi xem tin tức đi!”

Phương Phi cúp điện thoại, hỏi chị dâu bên cạnh mặt mày chột dạ không thôi, “Báo đâu rồi?”

“Ha ha... Cái đó, em... Chị thấy báo chí gì đó không thể tin tưởng được ...” Hạ Tuyết cười vô cùng dịu dàng.

Tâm Phương Phi như bị thứ gì đó néo mạnh, “Quên đi, chị dâu, chị lấy cho em xem đi.”

Trước giờ, không có lửa làm sao có khói.

Hạ Tuyết thở dài, chạy đến phòng bếp đưa cho cậu.

Ảnh chụp Giang Tĩnh Viễn chiếm hết nửa trang mục giải trí, bên cạnh, còn kèm thêm một người phụ nữ cực kỳ quyến rũ.

Tiêu đề to rõ in đậm màu đen viết, “Tình nhân đồng tính chỉ là nguy trang? Giang Tĩnh Viễn cũng Lăng Hiểu Dụ hẹn hò đêm khuya”

Phương Phi hai tay run lên, tờ báo rơi phạch xuống mặt đất.

Quả nhiên, giữa bọn họ, cái gì cũng không tính.

6. Chương 6: Nhân Vật Chính Chuyện Bát Quái

Phương Triển đi làm, phỏng chừng không bao lâu sau cũng biết: Phương Phi thật rối loạn, thật không muốn tiếp tục đối mặt với anh ta, thu dọn đồ đạc quay về H thị.

Giang Cửu Đản không còn nhốn nháo, ở trên xe im lặng ghé vào trong ngực cậu, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn, ồn ào mama.

Phương Phi ôm bé, đột nhiên ngăn không được chảy nước mắt.

Cửu Đản dường như bị cậu hù sợ, càng thêm thành thật, ngay cả động cũng không dám động.

Phương Phi biết một thằng con trai khóc trên xe thì thật mất mặt, thế nhưng khống chế không được, ôm chặt thân thể thơm thơm mềm mềm của Cửu Đản, nghĩ, về sau có thể không còn quan hệ gì với người kia, lồng ngực từng cơn đau đớn không thở nổi.

“Mama...” Cửu Đản cũng rưng rưng nước mắt.

Nghe tiếng mama nước mắt cậu càng thêm cuộn trào, Phương Phi vỗ vỗ đầu Cửu Đản vào ngực, trong lòng nhuộm đậm bi thương, nếu, cậu thật sự là mama nó, ba người thật sự là một nhà ba người, thì thật tốt...

Còn chưa tới nhà liền nhận được cuộc gọi của Giang Tĩnh Viễn, Cửu Đản cũng không hứng phấn, miệng chẹp chẹp liên tục oa trong ngực cậu đáng thương hề hề, Phương Phi cúp điện thoại, tắt máy.

Dù anh ta muốn giải thích, cậu cũng không có tâm tình nghe... Huống chi, anh ta không nhất định là gọi giải thích.

Có lẽ, chỉ là muốn nghe giọng nói của con trai anh ta một chút cũng không chừng.

Lại một dòng nước mắt chảy dài, hai mẹ con trong xe taxi khóc nức nở không ngừng, vô cùng đáng thương.

Ôm Cửu Đản, Phương Phi đương nhiên không thể quay về ký túc xá, lại không muốn đưa nhỏ theo mình cùng nhau lưu lại đầu đường, Phương Phi không còn lựa chọn nào khác, đành phải quay về nhà Giang Tĩnh Viễn, may mà anh ta còn phải ở bên Nhật Bản vài ngày, không cần phải đối mặt với anh ta nhanh như vậy.

Nhưng lướt mắt toàn bộ những món đồ trong nhà, vì sao cái gì cũng gợi nhớ đến anh ta?

Nấu chút cháo cho Cửu Đản, dứt ăn xong, hai người lại ôm nhau nằm ngủ ở phòng khách, khóe mắt vẫn còn ngấn nước.

Mơ mơ màng màng bị lay tỉnh giấc, Phương Phi mở mắt ra, nhìn Giang Tĩnh Viễn trước mặt đầy phong trần mệt mỏi, không biết nên kinh ngạc hay thương tâm, “Anh sao trở về rồi?”

“Tin tức hôm qua không phải thật!” Giang Tĩnh Viễn sợ làm ồn Cửu Đản, âm giọng có hơi nhỏ.

Mũi Phương Phi chua xót, vội vàng mở to mắt đẩy nước mắt ngược trở lại, “Tin... tin tức gì chứ?”

“...” Giang Tĩnh Viễn lặng lẽ nhìn cậu, không nói lời nào.

Phương Phi cúi đầu, “Không sao, cho dù là thật cũng không sao, chuyện giữa hai người chúng ta cũng đâu phải là thật... Anh nếu về rồi thì tôi quay về trước, lỡ giờ học quá nhiều rồi.” Nhàn nhạt nở nụ cười, Phương Phi đứng dậy, lướt qua bên cạnh anh.

“Này, Quả Cam Nhỏ... Ngày hôm qua...” Giang Tĩnh Viễn còn muốn giải thích, lại bị Phương Phi cắt đứt, “Anh vẫn nên gọi tôi là Phương Phi, trong lòng tôi, anh với Ninh Tĩnh quả thật không cùng một người...”

“Cậu mặc kệ Cửu Đản sao?” Giang Tĩnh Viễn chó cùng rứt giậu:(::)

Không biết Cầu Đản thức dậy vào lúc nào, có thể là trước lúc ngủ khóc lóc chưa tiêu tan hết, thấy hai người giằng co cãi nhau, liền oa một tiếng khóc lóc, “Ô ô... Mama ôm... Ô...”

Vừa khóc vừa giãy giụa bò xuống giường.

“Nó là con trai anh, xin lỗi đã làm phiền anh...” Phương Phi cúi đầu, nước mắt cuối cùng không kiềm được dưng mãnh xuất ra, đành phải đặt Cầu Đản xuống bước ra khỏi nhà họ Giang.

Tiếng khóc vang vọng trong phòng đến kinh thiên động địa, tê tâm liệt phế, khóc đến độ như không còn gì, Giang Tĩnh Viễn dỗ dành không ngừng muốn ra cửa tìm người mẹ đáng thương của nó, mà lại nhúu chặt.

Quay về trường học hai ngày, Phương Phi vẫn đi học như thường, ăn cơm như thường, ngủ nghỉ như thường, nhưng cả người uể oải không thôi, ngay cả khi bọn Tần Phong tiến quân vào game Open Beta Mộng Áo Tru Tiên mới ra cũng không hứng thú liếc mắt một cái.

“Cầu Đản ăm ỉ muốn gặp cậu...”

Đọc mẫu tin nhắn mới nhất, mũi Phương Phi lại chua xót.

Tin nhắn tương tự như thế đã được gửi gần tới con số 100.

Chẳng qua là Cầu Đản muốn gặp cậu thôi... Rõ ràng nên dằn nén không bao giờ gặp hai cha con họ nữa, nhưng ngấm lại giọng nói mềm mềm của Cầu Đản, cùng mới bộ dáng khóc thảm thương của nó, Phương Phi lại lo lắng không nguôi.

Vụ scandal tình cảm giữa Giang Tĩnh Viễn và Lăng Hiểu Dũ kia đã truyền thông liên tục hai ngày, ồn ào náo nhiệt.

Chuyện của cậu, đã sớm bị người quên lãng.

Quả nhiên chỉ là một vụ scandal thoáng qua mà thôi.

“Tôi nay tôi muốn gặp Cầu Đản.”

Đúng là vẫn không nhận được, phát cho anh ta một tin ngắn.

Mới gửi qua xong, bên kia liền nhanh chóng gọi tới một cuộc, Phương Phi chọn nhận, nghe thấy âm thanh vọng ra, nước mắt nhất thời lại tràn lên hốc mắt.

“Mama, con nhớ mẹ!” Là giọng nức nở của Giang Cầu Đản.

Từ trước tới giờ đều chỉ biết nói mỗi âm tiết, bây giờ cư nhiên học cách nói nhớ cậu.

“Mama, con nhớ mẹ! Ô ô...” Bên kia còn nói thêm một câu rồi oa một tiếng khóc òa.

Phương Phi cũng nhận không được ô ô khóc thành tiếng, vừa khóc vừa gọi tên Cầu Đản.

Bên kia lại truyền tới tiếng thở dài khe khẽ của Giang Tĩnh Viễn, “Quả Cam Nhỏ, tôi thấy chắc không thể chờ tới ban đêm đâu, bây giờ tôi đến trường đón cậu...”

Giang Tĩnh Viễn mới vừa dừng lại mở cửa xe, Cầu Đản ngay lập tức bổ nhào vào trong lòng Phương Phi, hai người lại khóc nức na nức nở, rất giống đôi mẹ con đời chưa được gặp nhau mấy cuộc đời.

Giang Tĩnh Viễn không biết nên nói cái gì, chỉ có thể ôm lấy hai người nhẹ giọng an ủi, “Được rồi được rồi, đừng khóc nữa, không phải gặp mặt rồi sao...”

Nghe thấy giọng của anh, Phương Phi mới ý thức được bản thân đang ở trường học, nhất thời mặt đỏ bừng, ngừng bật hít hít mũi, Giang Cầu Đản thấy cậu ngừng khóc cũng dần an tĩnh lại.

“Phụt...” Giang Tĩnh Viễn đột nhiên bật cười, bị Phương Phi hung hăng gõ một cái.

Lại nằng nằng thở dài, cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi cậu, “Đừng nghĩ lung tung, tôi và Lăng Hiểu Dụ thật sự không có gì.”

Phương Phi ngây ngẩn cả người, không kịp lấy tay che miệng lại, Giang Cầu Đản cũng ghé lên cắn một ngụm, ngây ngốc cười rộ.

Tâm trạng con nít tới cũng nhanh đi cũng nhanh, vừa tìm thấy mẹ lập tức mặt mày hăm hở.

Giang Tĩnh Viễn mở cửa xe để bọn họ ngồi vào, chính anh cũng vào khởi động xe, “Được rồi, hai ngày nay ăn gì cũng không ngon, bây giờ đi ăn cơm đi!”

Đường như hưởng ứng theo lời anh, bụng Phương Phi và Cầu Đản đồng thời kêu ọc ọc, Phương Phi lại đỏ mặt, Cầu Đản vẫn ngây ngốc cười.

Rốt cuộc sau cơn mưa trời lại sáng nha!

Ngày hôm sau, tiết thứ nhất phải lên lớp, Phương Phi bước lên bậc thềm phòng học thì cảm giác được ánh mắt bốn phương tám hướng đang bắn về đây.

Hơi hơi nghi hoặc, cúi đầu xem xét toàn thân một lần, cũng không phát hiện cái gì không đúng.

Phương Phi hỏi Khương Viêm Bân đi bên cạnh, “Trên mặt tao có dính cái gì hả?” Tần Phong ngày hôm qua chơi game cả đêm, lớp cũng không thèm lên.

“Không có...” Khương Viêm Bân cũng rất nghi hoặc, hai người vừa tìm được vị trí ngồi xuống, bỗng bạn học A nhích tới gần, “Phương Phi, ờ... tự cậu xem đi...”

Bạn học A đưa di động qua, màn hình chính là tin tức QQ.

“Xác định quan hệ với tình nhân đồng tính —— Giang Tĩnh Viễn sáng tỏ chuyện cùng Lăng Hiểu Dụ là hiểu lầm”

Tay Phương Phi run lên, suýt chút quăng mất di động của bạn học A,

Tại, tại sao cậu lại trở thành nhân vật chính chuyện bát quái?

7. Chương 7: Tình Nhân Giả

Không kịp hoảng hốt, Phương Phi tiếp tục đọc.

Ảnh chụp cũng được đăng lên, không ngờ là ảnh khi Giang Tĩnh Viễn tới đón, hai người ôm lấy Cầu Đản cúi xuống hôn.

Khi đó rõ ràng không thấy đội chó săn đâu, quả thật là chỗ nào cũng ráng nhúng tay vào!

Cảm nhận ánh mắt bốn phương tám phía chiếu tới, Phương Phi càng như đứng giữa đồng lửa như ngồi đồng thân, nín nhịn xem tiếp.

“Hôm nay Giang Tĩnh Viễn thừa nhận chuyện yêu đương cùng Phương Phi với phóng viên phỏng vấn, dính chính scandal giữa Lăng Hiểu Dụ chỉ là hiểu lầm, chẳng qua là quay phim ở Nhật Bản khá thuận lợi mọi người cùng nhau đi ăn mừng, lại bị phóng viên đầu cơ trục lợi, chỉ chụp ảnh hai người họ viết nên bài báo: Phương Phi chính là người yêu anh quen đã lâu, nhưng không muốn cậu ấy bị quấy rầy vì thế trước giờ vẫn không công khai.

Khá nhiều fan tỏ vẻ, dù như thế nào đi nữa bọn họ vẫn luôn ủng hộ tình cảm của hai người, trên mạng cũng bàn tán, những người kỳ thị đồng tính luyến ái đều là người không có trình độ, mong rằng đường tình cảm giữa bọn họ thuận lợi một chút...”

Phương Phi lại tùy tay mở thêm mấy trang, đều là nói về “tình yêu” của họ.

Nói gì vậy... Cậu tại sao không biết hai người họ quen nhau đã lâu?

Hơn nữa, anh ta rốt cuộc là có ý gì?

Tâm thần thấp thỏm lên lớp xong, Phương Phi tận lực cúi thấp người ra khỏi phòng học chạy tới khu ký túc xá, nhưng vẫn bị hai phóng viên bắt được, rượt chạy hơn nửa cái vườn trường.

Đang chạy thử hỏn hỏn, một chiếc xe chợt đậu trước mặt cậu, cửa xe cũng theo đó mở ra.

Phương Phi dừng lại, người lái xe không ngờ là Bùi Thiên Hữu, chỗ ngồi phía sau còn có một người lạ đang nghiêng ngẫm nhìn cậu:Hơi lưỡng lự, lại trông thấy đám phóng viên càng đuổi càng gần, Phương Phi quyết định cúi người vào trong xe.

Hai người trong xe, một người không biết, một người biết còn không bằng không biết, Phương Phi chỉ có thể cúi đầu nhìn tay của mình, chờ đối phương mở miệng trước.

Bọn họ hẳn không phải tới trường học cho vui thuận tiện chở cậu một đoạn đường đi.

“Xin chào, tôi là Tĩnh Duy Viễn.” Người đàn ông kia trái lại cười rất hòa nhã dễ gần, nhưng Phương Phi lại cảm thấy đầu khớp đều lạnh buốt.

“Anh tìm tôi có việc?” Vô sự ân cần, không phải gian xảo thì chính là đạo tặc.

Cánh tay Tĩnh Duy Viễn phủ lên vai cậu, “Có muốn biết vì sao Giang Tĩnh Viễn lại thừa nhận quan hệ giữa cậu và hắn trước mặt truyền thông không?”

Phương Phi cứng lại, không nói gì.

Cậu chỉ biết, sự thật không có khả năng như lời anh ta nói, xem đi, quả nhiên là có lí do.

Thấy cậu không mở miệng, Tĩnh Duy Viễn nói tiếp, “Không biết hắn có nói với cậu chưa, hợp đồng của hắn là do tôi chúc rượu nên mới ký tên.”

Phương Phi gật gật đầu, ngày đó lúc Giang Tĩnh Viễn nói chuyện cùng Bùi Thiên Hữu dường như đã đề cập qua.

“Cậu cũng biết, hợp đồng của Giang Tĩnh Viễn sắp đến kỳ hạn, đang rất được ưa chuộng, hắn đột nhiên nói muốn thoát khỏi vòng lẩn quẩn này, tôi đương nhiên không đồng ý.” Tĩnh Duy Viễn mỉm cười, “Vì thế bây giờ hắn muốn giải nghệ, hắn nói ra quan hệ hai người, chẳng qua là muốn bôi đen tiếng tăm của mình mà thôi.”

Phương Phi cả người cứng ngắc, cậu biết, cậu chỉ biết...

Tên khốn kiếp đó!

“Nhưng, hắn không ngờ, tình huống hiện tại ngược lại lại có lợi với hắn.” Thần sắc Tĩnh Duy Viễn càng nghênh ngang, “Các fan đều ủng hộ hai người, MV của hắn bây giờ chỉ còn chế tác hậu kỳ, thêm chút tin tức tạo thế cũng tốt, cho nên, mời cậu giả thành tình nhân trong đoạn thời gian này một chút...”

Nói xong, còn đặt một tờ giấy vào tay Phương Phi:Phương Phi cúi đầu nhìn nhìn, quả nhiên, khuôn sáo cũ rích muốn chết, là tờ chi phiếu.

Phương Phi xé nát tấm chi phiếu ném vào mặt hắn, “Dừng xe! Tôi muốn xuống!”

Tĩnh Duy Viễn cười khê một tiếng, “Trời phù hộ, dừng xe để cậu ta xuống.”

Bùi Thiên Hữu vâng lời dừng lại, Phương Phi mở cửa xe đi ra, lại đóng cửa một cái rầm.

Xe phía sau cậu lái đi, Phương Phi ngẩng đầu nuốt lệ trở về.

Cảm xúc hạnh phúc dâng trào tới hôm qua kia, hóa ra được cân nhắc kĩ lưỡng như vậy:Người kia tra, cậu thể nhưng vẫn ôm kỳ vọng với anh ta, nghĩ tới nụ hôn của anh ta, bao hàm bao nhiêu tình cảm trong đó chứ.

Thì ra, tất cả là diễn kịch.

Cho nên nói, lần đầu gặp mặt giả bộ không quen cũng là vì chộc mình nóng nảy đi:Cho nên nói, toàn bộ chuyện này, từ thời điểm anh ta tới trường học lấy cảnh cũng đã được tính toán tốt lắm sao?

Hay là, còn sớm hơn nữa? Sau khi mình uống say quỵến rũ anh ta, anh ta liền nghĩ tới?

Hồi tưởng lại một chút, tâm tình Phương Phi chìm xuống vài phần, hồn bay phách lạc lang thang trên đường, cũng không biết bị hai người bọn họ chở tới nơi nào.

Di động leng keng leng keng vang lên, Phương Phi móc ra nhìn, tức giận thiếu chút nữa đánh rớt cái điện thoại, tên cận bã kia! Vẫn dám gọi tới!

Không chút do dự cúp, mới phát hiện di động nhận được một tin nhắn.

Mở tin nhắn, là số lạ.

“Nghĩ thông thì gọi điện cho tôi, tôi là Tĩnh Duy Viễn.”

Phắc! Anh làm sao chắc chắn ông đây sẽ vâng lời anh suy nghĩ rõ ràng?

Phương Phi định dứt khoát tắt máy, tên cận bã kia vẫn không có tự giác gọi tới.

Không hề lưu tình tiếp tục treo máy, bên kia một tin nhắn giết tới.

“Còn đang học à? Cậu Đản ảm ỉ muốn gặp cậu.”

Phương Phi càng tức giận, mẹ nó, mỗi lần đều lấy cớ này!

“Àm với chả ỉ! Đó là con trai anh!”

Gửi tin xong, bên kia tức thì gọi tới, di động leng keng leng keng không dứt, Phương Phi càng nóng, dứt khoát nhận, cậu cũng không tin tên cận bã ấy còn có thể giải thích ra ngô ra khoai gì.

Nhưng vừa nghe giọng bên kia, nóng giận của Phương Phi liền tiêu giảm hơn phân nửa, Giang Cầu Đản đồng học đang gào khóc, “Mama, con nhớ mẹ...”

Dĩ nhiên những lời này được cậu coi là Thượng Phương bảo kiếm.

Phương Phi ôn nhu nhỏ nhẹ an ủi hai câu, sau đó gọi tên cận bã cứ một mực bên cạnh nghe lén ấy, “Giang Tĩnh Viễn, con mẹ nó anh nghe điện thoại cho tôi!”

Bên kia vâng lời, giọng nói còn hàm chứa ý cười, “Sao vậy Quả Cam Nhỏ? Ai chọc giận cậu sao?”

“Con mẹ nó anh tại sao phải nói với phóng viên như vậy!”

“Nói gì cơ?” Giang Tĩnh Viễn dường như đoán chừng cậu sẽ ngượng ngùng hỏi tới, thờ ơ hỏi, rõ ràng không biết bên ấy đã có nhân sĩ biện hộ tới vạch trần bộ mặt thật của anh.

Phương Phi lại càng phẫn nộ, “Không tiện giải thích phải không? Vậy ông đây thay anh nói! Kéo ông đây xuống nước làm thôi tên anh để Thiên Viễn hủy bỏ hợp đồng sau đó lại một cước đá văng ông đây đi? Anh bàn tính thật hoàn mỹ đấy?”

Tiếng khóc Cầu Đản loáng thoáng truyền đến, Phương Phi vừa đau lòng vừa tức giận.

Ngữ khí Giang Tĩnh Viễn tựa hồ nghiêm chỉnh, “Ai nói với cậu như thế? Cậu gặp Tĩnh Duy Viễn?”

“Hừ! Không thể ngờ được phải không! Người ta sớm đã nhìn thấu tâm tư của anh rồi!”

“Cậu trước tiên quay về!” Giang Tĩnh Viễn còn không biết xấu hổ ra lệnh cho cậu.

“Tôi tại sao phải nghe lời anh! Con mẹ nó anh cho anh là ai?” Phương Phi thật muốn xem da mặt anh ta rốt cuộc được làm bằng cái gì.

Giang Tĩnh Viễn thở dài, “Được rồi, cậu ở đâu, tôi mang Cầu Đản đi đón cậu.”

Cầu Đản rất không lỡ thời cơ mở miệng, “Mama, con nhớ mẹ...”

Thằng nhỏ chết tiệt! Vừa mới tách ra mấy tiếng thôi mà!

Nhưng không thể phủ nhận, tiếng mama của Cầu Đản quả thật đánh tan không ít hỏa khí của cậu, Phương Phi lại lảm bảm mắng một tiếng, rồi mới quan sát bốn phía, “Trên đường đến trường học của tôi...”

Bởi vì trường học ở vùng ngoại thành, cho nên bị ném tới một địa phương vô cùng hoang tàn vắng vẻ.

“Chờ đó, đừng cử động!” Bên kia ném tới lời này rồi cúp, Phương Phi thiếu chút đánh hai bàn tay của mình.

Thiệt ngu, vậy mà cũng trả lời!

Nhưng trong lòng Phương Phi đồng học vẫn âm ỉ hy vọng có thể nghe người nào đó giải thích, vì thế cũng không được tự nhiên đứng ở ven đường, chờ cha của thằng nhỏ tới đón.

Không biết Giang Tĩnh Viễn chạy bao nhiêu vận tốc, băng qua bao nhiêu cái đèn đỏ, con đường bình thường nửa tiếng mới tới cuối cùng chỉ dùng mười mấy phút đồng hồ đã xuất hiện.

Phương Phi mở cửa xe, mắt mặt ngồi vào, Cầu Đản bật người nhảy vào trong lòng ngực cậu, “Mama, con nhớ mẹ...”

Phương Phi ôm bé ngồi xuống, cũng không có tâm tình dỗ dành gì, may mắn Cầu Đản khóc cả đoạn người đến mệt mỏi, vừa thấy mẹ liền bắt đầu im lặng cuộn trong lòng ngực cậu nghỉ ngơi dưỡng sức.

“Quả Cam Nhỏ...”

“Gọi tôi Phương Phi!” Tính cách kỉnh của Phương Phi lại nổi lên.

“...” Giang Tĩnh Viễn trầm ngâm, “Cậu ngốc à, thà tin một người lạ vừa mới gặp mặt chứ không chịu tin tôi?”

Phương Phi bị anh nói lặng đi một chút, giật mình, “Anh, anh anh anh anh anh anh anh có ý gì?”

“Cậu nghĩ sao?” Giang Tĩnh Viễn liếc cậu một cái.

Mặt Phương Phi có chút nóng lên, “Anh còn nói hai ta quen biết nhau thật lâu... Rõ ràng là gạt người!”

“Ngốc quá!” Giang Tĩnh Viễn vỗ đầu cậu, “Hắn nói cậu như thế nào?”

“Thì, thì nói như thế... Đưa tôi một tấm chi phiếu muốn tôi đóng giả tình nhân của anh...” Phương Phi ý thức được bản thân thật sự làm sai, ngữ khí không tự chủ nhẹ xuống.

“Chi phiếu bao nhiêu?” Giang Tĩnh Viễn nghiêng đầu.

“Không thấy...Tôi xé rồi...”

Giang Tĩnh Viễn vươn tay qua, Phương Phi nhất thời cứng đờ, “Anh anh anh...”

Giang Tĩnh Viễn lấy điện thoại trong túi quần Phương Phi, cúi đầu bấm bấm số, lại đưa tới gần bên tai cậu, “Nói cho hắn, thiếu hai trăm ngàn thì đẹp!”

“A?” Phương Phi còn định hỏi rõ ràng, bên kia đã tiếp, “Nghĩ thông rồi?”

“A? À... Đây! Ồ, anh, anh cho tôi bao nhiêu tiền?” Phương Phi lắp ba lắp bắp hỏi.

Tĩnh Duy Viễn ở bên kia nghiền ngẫm mở miệng, “5W, chắc giá.”

Sinh viên đang học không thu nhập gì, 5W quả thật là một thu hoạch không nhỏ.

“Thiếu hai trăm ngàn thì đẹp!” Phương Phi nói y nguyên lời Giang Tĩnh Viễn.

Tĩnh Duy Viễn trầm ngâm, cúi đầu cười ra tiếng, “Thật ác đó, được rồi, tôi cho cậu hai trăm ngàn, Bùi Thiên Hữu sẽ đưa tới, đừng quên, hai trăm ngàn cũng không phải là tự mọc lên!”

Nói xong bên kia liền cúp điện thoại, Phương Phi lẳng lẳng nhìn Giang Tĩnh Viễn, “Cho, cho...”

Hai trăm ngàn đó! Mình mình mình mình mình... giàu to rồi!

8. Chương 8: Nụ Hôn Đầu Của Cầu Đản

Quả nhiên, bọn họ vừa tới nhà, Bùi Thiên Hữu đã gọi điện thoại tới, chỉ nói đợi ngày mai Giang Tĩnh Viễn ra ngoài rồi đến tìm hắn, sau đó vô cùng khốc cúp máy.

Phương Phi cũng lười quản vì sao ai cũng biết số di động của mình, tiếp tục dạy Cầu Đản nói chuyện.

Nói tới Giang Cầu Đản đồng học, từ sau khi học xong câu “Mama, con nhớ mẹ” độ khó cực cao đối với bé mà nói, dường như đột nhiên thông suốt dị thường, cái gì mà ăn cơm đi ngủ tiểu tiểu blah blah blah đều khỏi phải nói, thậm chí có một lần còn nói một câu siêu dài “Mama con muốn ăn thêm bánh mì bơ.”

Cảm giác thỏa mãn của Phương Phi nở rộ, đứa nhỏ chậm chạp bao nhiêu a! Cuối cùng cũng dạy nó nói được rồi!

Hoàn toàn xem nhẹ câu vỡ lòng “Mama, con nhớ mẹ” do người nhà Giang Tĩnh Viễn dạy.

Đương nhiên, tuy rằng năng lực ngôn ngữ của Cầu Đản tiến bộ thần tốc, nhưng vẫn chưa có năng lực độc lập, cho nên, chuyện quan trọng nhất chính là, Giang Cầu Đản làm sao bây giờ?

Con của thím Dương gọi điện tới, nói chân của thím Dương vẫn không thể cử động, cho dù có bác sĩ tốt cũng không thể đứng lâu: Dù sao cũng là người lớn tuổi, Giang Tĩnh Viễn thật nhân đạo đưa “lương hưu”, để lại cục diện rồi rắm là Giang Cầu Đản.

Phương Phi phải về trường đi học, không thể cứ mãi xin phép nghỉ riết, càng không thể mang thằng nhỏ tới trường: Giang Tĩnh Viễn lại càng không đáng tin, ai gặp qua một ngôi sao lớn mỗi ngày dẫn con nhỏ bên người chưa?

Lại nói quan hệ hiện tại giữa hai người, trong thời gian ngắn cũng không thể tìm được bảo mẫu đáng tin cậy, cuối cùng hai người quyết định, đưa Giang Cầu Đản vào nhà trẻ!

Các cơ sở vật chất ở xã khu Giang Tĩnh Viễn ngụ đều thuộc hạng nhất, nhà trẻ đương nhiên không ngoại lệ, buổi chiều vừa cơm nước xong, một nhà ba người liền võ trang đầy đủ đi nghiên cứu địa hình.

Giang Cầu Đản không biết đại họa đang ập tới còn tưởng cha mẹ nhà mình rảnh rỗi dẫn bé đi shopping, dọc đường ríu rít vui vẻ không thôi.

Không biết thật đáng buồn a!

Tới nơi, các bạn học nhỏ vừa lúc đang trong giờ học, Giang Cầu Đản trước nay chưa từng chơi chung với bạn cùng lứa bỗng nhiên hưng phấn, như tát hoan chạy tới làm tán loạn đội ngũ của người ta, hơn nữa vô cùng chú ý tới các bé gái, chiêm chiếp hôn vài miếng lên mặt một bé gái xinh xinh, rồi xoa mái tóc bạn ý, như cá gặp nước a! Phương Phi sợ tới mức bước tới ôm lấy thằng nhỏ không dám buông tay, Giang Cầu Đản ai oán vô cùng, lưu luyến không rời huơ huơ tay đối chúng mỹ nữ nói lời từ biệt, sau đó cùng mẹ tiến vào văn phòng viện trưởng.

“Cầu Đản sao lại háo sắc như vậy, nhất định là tại anh!” Phương Phi khê oán hận Giang Tĩnh Viễn.

Giang Tĩnh Viễn nhú mày, “Hừm? Nói tới sắc... Tôi nhớ đêm đó là cậu...”

“Này!” Phương Phi vỗ anh một cái, không dám nói thêm nữa chữ, mặt đỏ một hồi.

Người này, thật sự là quá vô sỉ!

Giang Tĩnh Viễn điện thông tin, giao tiền, viện trưởng nói ngày mai Cầu Đản bắt đầu đi học.

Trước khi chia tay, vị viện trưởng hơn ba mươi tuổi vẫn trong trạng thái mê trai phất phất tay tiễn bọn họ ra khỏi nhà trẻ, còn kén căn cái khăn tay nhỏ, khiến Phương Phi ghen tuông bộc phát.

Quả nhiên mị lực của ngôi sao lớn là vô biên!

Sáng sớm ngày hôm sau, Phương Phi đưa Giang Cầu Đản đi, viện trưởng tự mình nghênh đón trông thấy người đưa con trẻ tới trường là cậu rõ ràng thất vọng hết mực, nhưng vẫn vẽ mặt tươi cười hỏi, “Xin hỏi, cậu bạn nhỏ này tên gì? Hôm qua Giang Tĩnh Viễn chỉ điện tên mình.”

Đồ tự kỷ cuồng kia! Phương Phi thầm liếc mắt xem thường, nhưng cũng có chút sầu muộn.

Cậu dường như chưa hỏi tên thật Giang Cầu Đản là gì, cũng không thể bảo người ta gọi nó là Giang Cầu Đản đi?

Nếu thế thằng bé khi trưởng thành nhất định sẽ hận mình:

Cầu Đản sớm đã khẩn cấp muốn chạy tới bên cạnh các bé gái xinh xinh, Phương Phi chỉ có thể cười trừ, “Ầy...:Tôi là bạn của cha đứa bé, chỉ biết nữ danh, cô chờ một chút, tôi gọi điện hỏi.”

“Hiểu được hiểu được!” Viện trưởng vẻ mặt mập mờ, Phương Phi nhất thời hắc tuyến.

Nghĩ cũng muốn biết vị viện trưởng này đang suy nghĩ cái gì.

Buông bàn tay nhỏ bé của Giang Cầu Đản, Phương Phi gọi Giang Tĩnh Viễn, bên kia rất nhanh tiếp nhận.

“Giang Tĩnh Viễn đang chụp poster.” Giọng điệu lạnh như băng, vừa nghe đã biết đó là Bùi Thiên Hữu.

“Ồ...” Phương Phi trầm ngâm, “Vậy anh biết tên thật của Cầu Đản không?”

Đối phương hiển nhiên bị vấn đề của cậu làm sững sốt hồi lâu, sau đó trả lời:“Giang Thuần.” (/chún/ Thuần :)

“Hả, ai thuần cơ?” (/chún/ thuần:)

“Thuần trong thuần phác, ba chấm thủy () một chữ ‘thường thức’ (xiǎng:).” Bùi tiên sinh rất có kiên nhẫn.

“Cám ơn nhiều!” Phương Phi rất không thành ý nói cám ơn, vừa định ngắt điện thoại bên kia đã kêu cậu lại, “Cậu đứng chờ nhà hân, tôi tới tìm cậu.”

Phương Phi gật gật đầu, mới nhớ đối phương không thể nhìn thấy, “Được, anh nhanh lên, mười giờ tôi có lớp.”

Ngắt di động, điền trên phiếu tên thật của Giang Cầu Đản, Phương Phi cùng viện trưởng tạm biệt nhau rồi Cầu Đản theo một cô giáo vào lớp mẫu giáo.

Giang Cầu Đản đã sớm chạy đến bên cạnh các bạn gái bé nhỏ, Phương Phi nói tạm biệt bé cũng chỉ vội vàng phát phát tay với mẹ rồi quay đầu trở lại ngay, hoàn toàn không xuất hiện hiện tượng trẻ em khóc rống khi vừa vào nhà trẻ.

Nhanh chóng chạy về nhà.

Được rồi, như vậy ít ra bớt lo một chút:Phương Phi về tới đợi không bao lâu thì đã trông thấy Bùi Thiên Hữu.

Bùi tiên sinh không bao giờ lải nhải nhiều, trực tiếp móc tờ chi phiếu ra khỏi ví, đưa tới trước mặt Phương Phi.

Phương Phi lý bất trực khí bất trắng , cũng không phải không biết xấu hổ lấy ngay, vô cùng cẩn thận hỏi, “Tiền này cho tôi, không phải hỏi trả phải không?”

Cậu dường như trông thấy Bùi Thiên Hữu khinh bỉ nhìn mình một cái.

Thấy hân không đáp, Phương Phi cực nhanh nắm chặt chi phiếu trong tay, “Tôi đây thu vậy.”

Gào khóc gào khóc! Cậu trước khi ăn chơi phải nô nê hết mấy ngàn đồng này! (Chẳng có truy cầu gì cả...)

“Đợi một chút...” Bùi Thiên Hữu dè tay cậu lại, “Cậu ký cái này.”

Biết ngay mà, làm sao có thể vô duyên vô cớ đưa tiền cho mình được:Phương Phi đảo mắt khinh thường, cầm văn kiện trong tay Bùi Thiên Hữu, “Còn phải ký tên hợp đồng.”

“Ừ... Cậu tốt nhất đọc kỹ trước.” Bùi Thiên Hữu như trước không diễn cảm.

“Không cần không cần, công ty mấy người lớn như vậy chắc hẳn không lừa gạt tôi.” Tâm tình Phương Phi đang sôi sục vì hai trăm ngàn, tùy tiện quét mắt vài lần rồi ký xuống tên của mình.

Ồm... Hình như còn có viết mình phải ở trong nhà Giang Tĩnh Viễn ba tháng?

Bọn họ muốn tuyên truyền lâu như thế?

Mặc kệ! Phương Phi cầm chi phiếu nhin không được cười ngây ngô, nhiều tiền thế này, xài như thế nào ta?

Vô cùng hí hửng lon ton tới phòng học, có hơi chậm, từ cửa sau lui lủi ngồi kế bên cạnh Tần Phong và Khương Viêm Bân, tên Tần Phong kia đang phờ phạc úp mặt xuống bàn.

“Sao thế? Tối qua lại suốt đêm?” Phương Phi thốt hẳn:(Đâm chọc rất bình thường, các bạn nhỏ đừng nghĩ bậy (^:~)y-...)

Tần Phong không để ý tới cậu, Khương Viêm Bân trộm dùng khẩu hình miệng nói cho cậu biết, “Thất tình...”

“Thất tình?!” Phương Phi hô nhỏ, sau đó chứng kiến Khương Viêm Bân vẽ mặt buồn bực.

Mà Tần Phong cũng xù lông, “Nói bậy bạ gì đó? Ai thất tình!”

“Chưa từng nghe mày thích ai nha...” Phương Phi không đếm xỉa thằng bạn tức giận, như trước hỏi Khương Viêm Bân.

Khương Viêm Bân ấp a ấp úng, “Tao cũng không rõ lắm... Cái trò tụi bây lúc trước hay chơi, bây giờ hình như trong Mộng Tru có thằng nào đó theo đuổi nó... Hai tụi nó còn chạy sang chơi Thiên Long Bát Bộ.”

“Hả? Tiểu Hoa sao?” Phương Phi bật cười, “Ai, tao nói mày Tần Phong à... Bà xã của mày không phải là chơi đùa thôi sao? Mày không phải xem người ta là bạn hữu đấy chứ?”

“Chết dê!” Tần Phong cầm sách giáo khoa trên bàn ném vào người Phương Phi, ừm, tốt lắm, còn nhớ mang theo sách giáo khoa.

“Xí, đại ca, là chính mày sống chết không cần, bây giờ người khác cầm đi mày không bỏ được?” Phương Phi quăng đồng sách lên bàn, “Mày biết không, sau khi bọn Tả Ngạn và lão đại hòa hảo xong, tụi Tuyết Hoa chính là địch nhân lớn nhất của mày.”

Tần Phong ngẩng đầu, tức giận lườm cậu một cái, “Tao không quan tâm đám con gái thần kinh đó, tao cũng không phải đồng tính!”

“Ồ, mày không phải...” Phương Phi bĩu môi, “Tiểu Hoa nói hẳn cũng không, tụi bây làm bạn tốt của nhau, quá tốt rồi.”

“Mẹ nó chứ không phải là đồng tính! Mẹ nó cái tên kia đã nói thích hẳn hẳn còn đi với người khác...” Tần Phong dưới ánh mắt trêu tức của cậu dần dần tiêu âm, không mở miệng tiếp.

“Hắn yêu ai thích ai mày để ý làm gì? Có tiền cho mày?” Phương Phi tiếp tục hỏi.

“Tao, tao là quan tâm bạn thân...” Tần Phong tiếp tục cãi bướng.

Phương Phi lười nhìn, “Vâng vâng, tao cũng là bạn thân mày đấy, sao mày không đối xử với tao như thế?”

“...” Tần Phong không có lý do, chỉ có thể hung hăng trừng cậu một cái, lại gục đầu xuống.

Trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường a... Phương Phi lắc đầu.

Được rồi, cậu thừa nhận, để cho một thằng luôn nghĩ bản thân thẳng cực kỳ chấp nhận kỳ thật là một thằng cong quả thật cần một ít điều kiện.

Ví dụ như là, ghen.

Lên lớp xong Tần Phong vẫn chưa khôi phục nguyên khí, Phương Phi đến căn tin mua cơm liền quay về hang ổ, bắt đầu down Thiên Long Bát Bộ.

Tần Phong đang bới cơm ăn món thịt lợn xào chua ngọt thấy thằng bạn mình đang download game nhất thời lại xù lông, “Phắc! Mày không phải cũng muốn chơi đó hả!”

“Ồ, mày kéo tao một chút đi.” Phương Phi vừa múc cơm vào miệng vừa trả lời, “Cùng nhau chơi, đi tìm bạn thân Tiểu Hoa...”

Biểu tình ngênh ngang kia vô sỉ cực kỳ!

Tần Phong trừng mắt, Khương Viêm Bân cũng lết tới, “Ồ, tao chơi với, Mộng Tru hết vui rồi... Tần Phong, cùng chơi đi.”

Tần Phong ngay cả cơm cũng không ăn, trực tiếp trốn lên trường rồi.

Trước khi bò lên giường còn hung tợn hô nhỏ với bọn họ: “Lũ không lương tâm!”

Phương Phi cũng không để ý đến hắn, với tính cách của hắn, cam đoan không đầy hai ngày liền ghé xác tới đây.

Cùng Khương Viêm Bản luyện cấp tới trưa, lên tới 27: Năm giờ đi nhà trẻ đón Cầu Đản.

Phương Phi tới cổng nhà trẻ mới nghĩ tới, thằng nhóc tí không biết vẫn vương mấy em gái nhỏ rồi.

Nhưng vừa tới cửa lớp Chanh Ngọt đã trông thấy Giang Cầu Đản đang oa trong lòng ngực thầy cô, khóc lóc một phen nước mũi một phen nước mắt.

“Sao vậy sao vậy?” Phương Phi đau lòng không thôi, vội vã bước qua ôm lấy.

Người cô nọ có vẻ hơi thẹn, đỏ mặt, “Xin lỗi Phương tiên sinh...”

“Mama... Ô...” Giang Cầu Đản ngửi không sợ hãi người chết không ngớt, các thầy cô giáo nhất thời sững sờ.

Lần này tới lượt Phương Phi thẹn đỏ mặt, “Xin lỗi...”

“Giang Thuần đàn độn! Gọi con trai là mama! Ha ha ha...” Bên cạnh một đứa bé trai kiêu ngạo cười to, “Đàn độn muốn chết! Ha ha ha...”

“Ngô Vũ Thụy!” Cô giáo nghiêm túc gọi tên thằng bé, thằng bé không hề úy kỵ làm mặt quỷ đáp trả.

Mà Giang Cầu Đản nghe thấy tiếng cười của Ngô Vũ Thụy lại khóc càng thêm ác, ngay cả việc cáo trạng cũng nắc nắc một hơi, “Mama, nó... Ô, nó nhéo mặt Cầu Đản...”

“Ha ha... Hóa ra mày còn gọi là Cầu Đản, tên buồn cười muốn chết!” Ngô Vũ Thụy cười to một trận.

Phương Phi thần tình hắc tuyến, thằng nhóc nhà ai đây?

Cầu Đản khóc càng nức nở thêm, tay nhỏ đập đập về hướng Ngô Vũ Thụy vài cái rồi đem mặt vùi vào trong lòng Phương Phi.

“Ngô Vũ Thụy! Cô nói với con như thế nào rồi! Phải biết quan tâm những bạn nhỏ tuổi hơn con! Sao con có thể khi dễ em!” Cô giáo nhéo lỗ tai nó, “Hả? Còn dám nữa hay không?”

“A... Tụi nhỏ không hiểu chuyện, cô không cần đánh nó...” Thầy cô giáo nơi này dùng cách xử phạt về thể xác? Phương Phi lại ôm chặt Cầu Đản trong lòng.

Cô giáo ngưng ngưng, “Cái đó... Tôi không phải, tôi không đánh học sinh, nó là cháu tôi, da rất...”

“À, vậy sao...” Phương Phi giật mình, tiếp theo cúi đầu dỗ dành Giang Cầu Đản vẫn đang khóc kịch liệt, “Cầu Đản đừng khóc, nha? Về nhà mở Hoa Viên Bảo Bảo cho con...”

“Ha ha ha... Vậy mà vẫn còn xem phim hoạt hình ngây thơ như vậy! Quả nhiên là đồ đàn... Ha ha ha...” Ngô Vũ Thụy cười nhạo.

Phương Phi không nói gì, chỉ có thể quay đầu hỏi cô giáo, “Ồ... Cháu cô bao nhiêu tuổi?”

“Ba tuổi...” Cô giáo ngưng ngưng gãi gãi đầu, “Bất quá dậy thì hơi sớm chút, không như bình thường...”

“...” Đúng là hơi sớm chút... Nó có bộ dạng của một đứa ba tuổi sao?

“Bạn nhỏ, Giang Thuần không lớn bằng nhóc, nhóc phải chăm sóc bé, không thể khi dễ bé...” Phương Phi nhấn nạt bình tĩnh đối thoại với cậu nhỏ.

Ngô Vũ Thụy bĩu môi, “Con không có khi dễ nó! Rõ ràng là nó không đúng!”

“Hả?”

Ngô Vũ Thụy đảo mắt xem thường, “Nó cứ hôn tụi Mỹ Mỹ liên tục, con muốn nó hôn con nó cũng không hôn, nếu nó làm con sẽ tha thứ nó!” Thấy lòng dạ con rộng lớn bao nhiêu chưa! “Con chỉ là thầy thớt trên

mặt nó rất nhiều thật mềm mềm nên nhéo vài cái, rồi nó khóc, đồ quỷ thích khóc!” Xem đi xem đi! Rõ ràng là lỗi của tên ngu ngốc kia!

Phương Phi tiếp tục không nói gì, suy nghĩ của mấy đứa nhỏ thật là kì lạ...

“Cầu Đản, Cầu Đản không thèm hôn Thụy Thụy, đáng ghét!” Cầu Đản thút tha thút thít oán giận đáp.

Khuôn mặt nhỏ của Ngô Vũ Thụy nhất thời âm u, nó bỏ nhào vào lòng Phương Phi, cắn một ngụm lên cái miệng be bé của Cầu Đản, “Hừ! Tao càng muốn hôn mày!”

...

Nụ hôn đầu tiên của Cầu Đản chúng ta... không còn!

9. Chương 9: Gặp Phụ Huynh

Tuy rằng Giang Cầu Đản đồng học không biết ý nghĩa của nụ hôn đầu, nhưng bị Thụy Thụy “đáng ghét” khi dễ khiến bé thút tha thút thít hít hơi khóc mãi đến khi về nhà, ngay cả Hoa Viên Bảo Bảo đồ cũng không dứt.

Ngày hôm sau lại đi nhà trẻ hiển nhiên không còn sáng khoái như ngày hôm trước, mặt lệ uông uông nhìn chăm chăm Phương Phi, vọng tưởng có thể tránh thoát một kiếp.

Bộ dáng bé nhỏ đáng thương tuy khiến Phương Phi thật đau lòng một phen, nhưng chỉ có thể không đường lựa chọn đưa bé đi vào.

Khi Cầu Đản khóc hức hức bước chân vào cửa lớp Chanh Ngọt, Phương Phi rõ ràng trông thấy mặt mày Ngô Vũ Thụy đồng học sáng lên nháy mắt.

Thôi thôi, một đứa bé, nhiều lắm thì để nó hôn vài cái, có thầy giáo cô giáo trông nom, chắc hẳn cũng sẽ không khi dễ được bao nhiêu:Phương Phi thầm an ủi, nhẫn tâm vứt bỏ Cầu Đản quay về trường học:(Người mẹ ác độc ôi...)

Thời gian tới đón thằng bé vẫn là mặt lệ uông uông, cái miệng nhỏ nhắn vênh cong như đã quyết định cái gì đó, câu đầu tiên nghiêm chỉnh không thôi, “Sau này không được gọi Cầu Đản là Cầu Đản!”

“A? Vậy nhóc tên gì...” Phương Phi bật cười.

“Giang Uẩn...” Đứa nhỏ đáng thương, nói cũng nói không rõ đã bị người khi dễ.

Phương Phi xoa xoa đầu bé, “Được rồi, Giang Thuần!” Cầu Đản nhà chúng ta có lòng tự trọng rồi sao.

Ngô Vũ Thụy bĩu môi khóc khóc nhìn bé, ánh mắt kia rõ ràng là đang nói, bất kể thế nào cũng không thể cải biến sự thật mày tên là Cầu Đản.

Thấy vẻ mặt cừu nhân, cái miệng nhỏ nhắn của Cầu Đản lại vênh lên, trông thấy thằng bé lại sắp rưng rưng nước mắt, Phương Phi vội vàng an ủi, “Rồi rồi, Cầu Đản không khóc...”

...

Dưới tiếng cười lớn ha ha của Ngô Vũ Thụy, Phương Phi nhìn Cầu Đản rơi nước mắt, nháy mắt có loại xúc động đâm đầu chết cho xong.

Nếu đã lấy tiền thì phải “đóng giả tình nhân” với Giang Tĩnh Viễn, Phương Phi cũng không cần phải tiếp tục ản ản nấp nấp:Nhưng đám chó săn kia ngược lại không thể không chú ý tới bọn họ.

Nhiều ngày sau đó trên góc báo chí nhà ai đó lại đăng ảnh chụp hai người ôm Cầu Đản.

Cho nên nói, riêng tư trong giới giải trí thật sự là nhiều lắm, bạn nếu không che giấu, nhóm chó săn người ta sẽ không mất nhiều thời gian lùi phía sau bạn chụp hình.

Tóm lại, cuộc sống hiện tại của Phương Phi đồng học vô cùng êm dịu, sáng sớm dắt Giang Cầu Đản thần tình không nguyện vào tay thế lực tàn ác, a không, đưa đến nhà trẻ, sau đó nhào tới trường học đi học hoặc chơi game.

Sao? Các bạn đọc hỏi Giang mỗ mỗ đâu rồi? Xí, Phương Phi đồng học người ta không thèm! Quân anh ta đi tuyên truyền ở Bắc Kinh Thượng Hải hay Cáp Nhĩ Tân, không về nhà thì không về nhà, ai hiềm lạ anh ta, đúng không!

Hôm nay, Phương Phi bị nổi nhớ mong hung hăng tra tấn đau đớn khôn xiết (Phương Phi: ai nói ai nói? Tôi không —— nhớ —— anh ta! Mọi người: mới là lạ!) mới cùng Giang Cầu Đản diễn xong lần đưa tiễn lần thứ mười tám, chuẩn bị sang đứng chờ tại trạm xe bus.

Nhà Giang Tĩnh Viễn vốn là khu nhà ở cao cấp, trạm chờ gần nhất cũng phải đi hơn hai mươi phút, Phương Phi vừa đi vừa tức giận bất bình nhìn mấy xe ô tô nhỏ lướt qua mặt vuu vuu véo véo.

Kể có tiền thật sự không có tình cảm, thấy có người trên đường không thể dừng lại chờ một đoạn sao?

Đang oán thăm, bỗng một chiếc Audi màu đen đối diện lái qua, như cậu mong muốn, dừng ngay trước mặt cậu.

Ách... Cậu muốn đi nhờ xe, nhưng không định trực tiếp quay về...

Cước bộ Phương Phi dừng một chút, không biết bản thân nên lặn qua chờ người trên xe mở cửa sau đó khước từ hảo ý của người đó.

Cửa xe mở, một vị tráng sĩ mặc bộ vest màu đen kính râm đen bước tới lạnh lùng phun một câu với cậu, “Phương tiên sinh, ông chủ của chúng tôi cho mời.”

Tình cảnh này, thấy thế nào cũng giống như xã hội đen bắt cóc a! Nếu cậu không đồng ý, phỏng chừng sẽ bị vị tráng sĩ này trực tiếp trói tới trói lui ném qua hòm xe phía sau.

“Có thể hỏi... ông chủ mấy người là?” Phương Phi hỏi rất rất cẩn thận, không phải cậu nhát gan, mà là... Hai trăm ngàn vừa mới vào tay chưa kịp xài gì đâu, anh trai thậm chí còn chưa biết, cháu còn chưa gặp mặt... Nè nè nè... Cậu không thể cứ vậy mà chết không minh bạch a!

Tráng sĩ cúi đầu nhìn hắn, giọng nói vẫn lạnh như trước, “Cậu đi sẽ biết...”

“Nhưng... nhưng tôi có lớp...” Không biết có thể giãy dụa hay không...

“Xin Phương tiên sinh đừng để thuộc hạ khó xử...” Ngụ ý là cái gì? Là cái gì?

Phương Phi ủy ủy khuất khuất dưới ánh nhìn soi mói bước lên xe, Phật tổ Thượng đế Quan Âm Bồ Tát Chúa trời ơi, cậu thề cậu sẽ không bao giờ... tùy tiện oán thăm người khác trên đường nữa...

Phát tin nhắn bảo Khương Viêm Bản điểm danh dùm, (lúc này vẫn còn nhớ, bó tay...) rồi bắt đầu bắt an không yên trên xe lặn qua lộn lại.

Tráng sĩ lạnh lùng liếc cậu vài lần, Phương Phi bật người ngồi nghiêm chỉnh, “A ha ha... Chúng ta định đi đâu? Ông chủ các anh là ai? Ông ta tìm tôi có chuyện gì? Tôi nhớ tôi chưa trêu chọc người nào... A...”

Tráng sĩ ngay cả nói cũng không đáp, Phương Phi trong lòng càng căng thẳng thêm, ông chủ hắn —— không phải là fan siêu cấp của Giang Tĩnh Viễn chứ? Bất mình diệt khẩu hử?

Thế... cậu bây giờ thẳng thắn cậu chỉ là lấy tiền làm việc không biết còn kịp không?

Ô tô trên đường chạy thật lâu, lâu đến độ Phương Phi đồng học mồ hôi lạnh đầy mình, tráng sĩ rút cuộc mở cái miệng cao quý, “Tới rồi.”

Xe cũng theo tiếng ngừng lại, Phương Phi từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bọn họ đang ở trong một căn nhà thật lớn, hên quá hên quá, không phải là tầng ngầm đen thui gì gì đó.

Tráng sĩ ghé người qua mở cửa xe, Phương Phi xuống xe lại bắt đầu chảy mồ hôi, phương vị vài dặm liền nhìn thấy trạch viện cực rộng, so với tầng hầm còn NB a! (NB: kinh dị/awesome)

Phanh thây ở nơi này cũng không ai biết:::>_

10. Chương 10: Mất Ngủ

Sợ bóng sợ gió một hồi, Phương Phi ăn một bữa lớn an ủi, trưa về ký túc xá chơi game một chút, rồi đi nhà trẻ đón Cầu Đản.

Ngỡ sẽ phải chứng kiến thần tình ủy khuất của Giang Cầu Đản, nhưng không ngờ, Cầu Đản nhà cậu ngay cả mama nó cũng chẳng thềm ngó, chuyên tâm thổi phù phù lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngô Vũ Thụy đối diện.

Vừa phù phù vừa lẩm bẩm, “Đau đau bay đi... Bay đi ~...”

“Chuyện gì vậy?” Phương Phi hỏi một cô giáo bên cạnh thần tình đầy hưng phấn, cô giáo lúc này mới chú ý tới cậu, vội vàng thu hồi biểu tình trên mặt, “Tụi nhỏ, ha ha...”

Phương Phi hắc tuyến, dứt khoát tiến lên hỏi hai đứa nhỏ kia, “Giang Thuần làm sao vậy?”

“Mẹ...” Giang Cầu Đản liếc cậu một cái, còn vương vẩn dấu vết vừa khóc, cúi đầu tiếp tục phù phù.

Trán Ngô Vũ Thụy xanh u một cục, nhưng cười rất đắc ý, “Hai tên đàn kia dám khi dễ Cầu Đản, hừ hừ, bị con dọa chạy mất! Cầu Đản chỉ có thể dễ con khi dễ!” Nói xong, lại muah một cái lên cái miệng be bé của Cầu Đản.

Phương Phi càng hắc tuyến, đây là loại trẻ con gì đây...

Bất quả Cầu Đản nhà bọn họ cũng quá dễ mua chuộc đi, cái đứa mỗi ngày khi dễ cướp mất lần đầu của nó, ngay tức khắc lại trở thành người tốt.

Được rồi, đứa nhỏ thuần khiết không mang thù.

Ôm Giang Cầu Đản tràn đầy lưu luyến với Ngô Vũ Thụy trở về, Giang Tĩnh Viễn vẫn chưa quay về, ba ngày rồi... Phương Phi thở dài thật sâu, tắm cho Cầu Đản dỗ nó ngủ, bản thân lại ngủ không được.

Phương Phi kỳ thật chính là loại người không tìm không phổi qua ngày nào hay ngày ấy, năm mười mấy tuổi lần đầu tiên mộng xuân, sau khi phát hiện đối tượng không ngờ là một trong đám bạn thân của mình cũng sợ hãi một trận, nhưng rất nhanh thì nghĩ thông suốt.

Thích con trai thì thích con trai, có cái gì không được, cũng chẳng phải giết người phóng hỏa gì, chẳng qua là độc thân cả đời thôi.

Tuy suy nghĩ như vậy, nhưng Phương Phi cậu vẫn luôn e ngại không dám tìm một người đàn ông đàm chuyện một phen, trước khi gặp phải Giang Tĩnh Viễn, Phương Phi còn là một chàng xử nam ngây thơ thuần khiết.

Phương Phi xem như một hội viên bên ngoài hiệp hội, lần đầu tiên trông thấy Giang Tĩnh Viễn là qua một quảng cáo sản phẩm bảo vệ da dành cho nam giới, quảng cáo kia kêu gọi vũ động, bên cạnh là tiếng nói gợi cảm, “Chạm vào, nhiệt độ cơ thể của anh, hương vị của em...” Cuối cùng bóng quang điện chột lóe, anh ta đối mìn ảnh nhẹ giọng nỉ non, “Muốn anh sao? Vậy hãy lựa chọn anh...”

Ánh mắt ấy, câu nói ấy, ngay tức khắc giết chết Phương Phi nhà chúng ta rồi: Cậu bơ phờ hai tháng gặm bánh mì ăn dưa muối tiết kiệm tiền để mua một bộ bảo hộ làn da quý muốn chết hơn nữa bản thân căn bản không thể nào dùng...

Từ khi đó liền không tự giác bắt đầu để ý tới tin tức của anh ta: Thời gian dài sau, thế nhưng trở thành một bạn fan tiêu chuẩn.

Tuy luôn bị bọn Tần Phong chê cười bảo lớn như vậy còn hâm mộ thần tượng khiến cậu buồn bực một phen, nhưng không có biện pháp, đối người xa không thể chạm tới kia, chỉ đơn giản là thích, bắt giác tìm đọc thông tin, xem tư liệu của anh ta, mua tất cả đĩa nhạc anh ta ca, xem toàn bộ phim ảnh anh ta diễn, ngay cả những mục báo chí nói về anh ta cũng nhìn không được cắt xuống sưu tầm...

Thế nhưng, cho dù như vậy, từ trước tới bây giờ cũng không nghĩ sẽ gặp được chân thân: Cho nên, cho tới hiện tại cũng không nghĩ tới, hai người xứng hay không xứng, dẫu Giang Tĩnh Viễn thật sự thích nam đi, vậy một thằng nhóc nghèo nàn như cậu lại có thể xứng với anh ta hay không.

Kỳ thật, thời điểm lần đầu tiên gặp nhau, lần một tháng chờ mong ấy, cậu vẫn đơn thuần không nghĩ tới.

Nhưng dạo này, dường như mọi người ai cũng nhắc nhở cậu, Giang Tĩnh Viễn và cậu, căn bản không phải là người cùng thế giới.

Tĩnh Duy Viễn thế, cha Giang Tĩnh Viễn cũng thế, mọi người đều muốn dùng tiền mua tình cảm của cậu, nhưng chưa từng nghĩ tới cậu có thật tâm thích Giang Tĩnh Viễn hay không: Rất nhiều nhóm chó săn cũng viết, Giang Tĩnh Viễn tại sao lại trúng ý cái đứa không đặc sắc gì như cậu...

Xem đi, dù cậu không thêm để ý thì cũng có người nhắc nhở dùm.

Luôn luôn không xứng, cậu nhớ đoạn thời gian Scandal kì trước giữa Giang Tĩnh Viễn cùng cái Lăng Hiểu Dụ kia, trên báo chỉ toàn lời “trao tài gái sắc”, chuyển sang cậu sao, chính là châm chọc trào phúng...

Tuy hiện tại có viết chúc phúc tình cảm hai người, nhưng giữa những hàng chữ này...

Huống chi, Giang Tĩnh Viễn cho tới bây giờ cũng chưa từng nói thích cậu, nói không chừng qua một thời gian ngắn, truyền thông sẽ hoàn toàn quên việc này, bọn họ cũng hoàn toàn chia xa.

Phương Phi miên man suy nghĩ, dần dần mơ màng ngủ mất, ngày hôm sau đương nhiên ngủ quên.

Bị Cửu Đản đánh thức, Phương Phi cầm di động qua, mười giờ, thời gian tan học đều qua, rửa thềm một tiếng, nhanh chóng ngồi dậy rửa mặt đánh răng sắp xếp đồ cho Cửu Đản.

Vừa định dắt Cửu Đản đi nhà trẻ, di động bỗng reng chuông, Phương Phi cầm lên nhìn nhìn, lạ chị dâu, nhanh chóng chọn nhận, “Alo, chị dâu, có gì không?”

“Không có gì thì không thể gọi điện cho em chắc!” Hạ Tuyết hừ lạnh hai tiếng, “Chị chán muốn chết, Phương Triển cái gì cũng không cho chị làm! Em về nhà chơi vài ngày đi!”

“...” Em về không phải sẽ chán muốn chết luôn sao! Phương Phi nghĩ thầm, nhưng đương nhiên không dám nói ra miệng, “Ha ha, chị bây giờ ở thời kì đặc thù, anh của em như thế cũng là vì chị và đứa bé.”

“Mặc kệ! Em lần trước đáp ứng chị để chị gặp Giang Tĩnh Viễn... Em bắt anh ta về đây, nếu không, nếu không chị sẽ không sinh con cho nhà họ Phương mấy người!” Hạ Tuyết nói xong cúp điện thoại cái rụp.

“...” Chị cũng chẳng phải sinh con của em... Quả nhiên phụ nữ có thai bắt đầu trở nên xảo quyệt.

Phương Phi nhất thời phát sầu, cậu ngay cả mặt Giang Tĩnh Viễn cũng không thấy, Giang đồng chí nhiều lắm bớt thời gian gọi cậu một cuộc: Vả lại, cậu không rõ quan hệ hiện tại giữa hai người là gì, làm sao dắt người ta về nhà cùng cậu chơi với phụ nữ có thai a...

“Mama... Uần Uần gọi điện thoại...” Cửu Đản cười hì hì đặt điện thoại bên tai bé.

Nhưng cười chưa được hai giây, chuông điện thoại rung rung vang lên khiến Tiểu Cửu Đản quăng di động xuống sàn nhà.

Điện thoại di động của tui... Phương Phi đau đớn, tiếng chuông vẫn vang không ngừng, mà người gọi hiện thị, chính là bạn Giang nào đó hại cậu mất ngủ dậy trễ.

Phương Phi thở sâu, nổi máy, cầm điện thoại ghé sát bên tai, “Alo...”

“Alo, nhớ tôi không Quả Cam Nhỏ?” Giọng bên kia ngả ngớn như trước.

Mặc dù biết đây là khẩu khí nhất quán của anh ta, tiểu tâm tạng của Phương Phi vẫn nhịn không được bang bang nhảy lên: Còn chưa kịp đáp lời, di động đã bị Giang Cửu Đản đoạt mất.

“Alo, Uần Uần nhớ papa...”

“Cửu Đản... Nào, hôn papa một cái.” Bên kia nghe thấy Cửu Đản, giọng điệu bỗng vui thích không thôi.

Giang Cầu Đản bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, “Không được gọi Cầu Đản, gọi là Uần Uần...” Nói xong, vẫn vâng lời “muah” một cái với di động.

“Được được, không gọi Cầu Đản... Sao chưa tới nhà trẻ?”

Lượng từ ngữ của Giang Cầu Đản hiển nhiên không đủ để có thể ứng phó vấn đề này, chỉ có thể đáng thương hề hề nhìn Phương Phi.

Phương Phi thở dài, tiếp nhận di động, “Hôm nay dậy trễ, chưa dẫn nó đi.”

“Ừ, mệt mỗi sẽ ngủ nhiều... Tôi cũng rất mệt nè, hôm qua ngủ không tới ba tiếng.” Giọng điệu Giang Tĩnh Viễn ngậm biết bao nhiêu ủy khuất, “Tối nay cuối cùng có thể về rồi!”

Phương Phi giật mình, anh ấy sắp trở về! Không tự chủ được nắm chặt di động, “Ồ... Vậy, vậy anh còn chuyện gì khác không?”

“Không... Cậu bây giờ cần cúp điện thoại?” Giang Tĩnh Viễn hỏi lại.

“Không phải... À ờ... Tôi không sao.” Tối hôm qua suy nghĩ quá nhiều, kết quả lại không thể thần nhiên đối mặt với anh ta.

Giang Tĩnh Viễn bật cười, “Tôi đại khái lúc cơm chiều có thể về tới nhà, chờ tôi.”

“Ừm...” Phương Phi nghe lời gật đầu, cũng không quản người kia có thể thấy hay không.

Bốn ngày không gặp... Cúp điện thoại, Phương Phi vẫn nhịn không được nhảy nhót.

“Cầu Đản, hôm nay không tới nhà trẻ, chờ papa về!” Xoa xoa đầu Cầu Đản, Phương Phi nở nụ cười, “Dắt con đi mua đồ ăn!”

“Không gọi Cầu Đản!” Giang Cầu Đản yếu ớt kháng nghị, nhưng Phương Phi bị hưng phấn đến vầng đầu đã không có tâm tư hiểu lời của bé!

Ách... Phương Phi đồng học làm một thằng con trai, trước nay chưa từng nghiên cứu qua trù nghệ.

Đương nhiên, nếu nấu mì ăn liền cũng tính là trù nghệ, cậu coi như đã nghiên cứu qua một chút.

Cho nên những thứ cậu mua đều là nấu sẵn, về nhà đun nóng làm chín là có thể ăn, nhưng... Thiết bị hạng nhất cũng có chỗ không tốt, mấy cái siêu thị trong xã khu này, đều rất cmn mắc!

Phương Phi than thở bước vào cửa, bỗng trông thấy quản lý viên tòa nhà bọn họ đang dùng sức kéo một đứa bé.

Phương Phi còn chưa kịp phản ứng, Giang Cầu Đản đã tung tăng chạy tới, “Thụy Thụy... Thụy Thụy!”

Không ngờ, đứa bé nào đó kia chính là tiểu bằng hữu tên Ngô Vũ Thụy!

“Cầu Đản!” Nghe thấy tiếng Cầu Đản, Ngô Vũ Thụy cũng không vui vẻ, trực tiếp chạy qua giữ chặt tay bé, nhướn mày nhỏ, nghiêm túc nhìn Phương Phi, “Chú tại sao không đưa Cầu Đản tới nhà trẻ?”

“A? Hôm nay có chút việc...” Phương Phi bị thằng nhóc làm cho ngây ngẩn cả người, vẫn thành thành thật thật trả lời.

“Hừ! Vậy chú tại sao không gọi điện thoại xin phép!” Ngô Vũ Thụy càng thêm tức giận.

Phương Phi lúc này kịp phản ứng, ha, tên nhóc tì này, “Nhóc làm sao chạy tới đây?”

Ngô Vũ Văn Thụy tức khắc đắc ý, “Hừ hừ, con đi hỏi viện trưởng nhà Cầu Đản ở đâu, tìm một chút là thấy, nhưng tên này không cho con vào!”

Nhìn vị quản lý viên cứng ngắc, Phương Phi thần tình hắc tuyến, “Phải gọi là chú!”

Hai đứa nhỏ không để ý tới cậu, tay trong tay hướng về phía thang máy, Phương Phi ngượng ngùng gật gật đầu với quản lý viên, cũng theo sát phía sau.

Thằng nhóc thú vị này... Không biết nó đi có nói với thầy cô giáo không.

Xem ra, hôm nay quả thật không gọi điện xin phép là không được!

Hy vọng bọn họ không báo nguy nói có người lừa bán trẻ em...

11. Chương 11: Bữa Tối Không Mùi Vị

Vào nhà, hai đứa nó cũng không cần cậu chơi cùng, túm tụm một chỗ đến bắt diệc nhạc hồ.

Thậm chí Ngô Vũ Thụy đồng học bật DVD xem cái Hoa Viên Bảo Bảo từng bị chính nó cười nhạo là trẻ con, trước khi xem còn rất thận trọng giải thích, “Con xem là bởi vì nhà chú không có mua Dê Vui Vẻ và Chó Sói Xám!”

Nhưng chưa được mấy phút đồng hồ, nó đã vô cùng hứng thú y như Giang Cầu Đản.

Quả nhiên, dậy thì sớm bao nhiêu cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi.

Phương Phi đã gọi điện thoại cho thầy cô giáo bên nhà trẻ, rồi đặt laptop lên bàn trong phòng khách, một bên trông đám nhỏ một bên chơi game, nhưng thật thảm thương phát hiện rằng, cậu căn bản là không chơi được gì.

(Game Thiên Long Bát Bộ nhớ = =)

Lúc Tần Phong hô 123 chạy cậu vẫn thần thờ không phản ứng, may mắn mọi người đều thường xuyên tổ đội với nhau, phối hợp tương đối ăn ý mới không để rớt một con, nhưng cậu vẫn bị Tần Phong như ăn trúng thuốc nổ mắng vài câu.

Được rồi, tổ đội với nhiều người khác, cậu biết tên kia khó chịu khổ sở trong lòng, bị mắng thì bị mắng vậy.

Tinh thần hơi tập trung một chút lại xông tới giết con gấu, nhưng chốc lát sau, cậu lại thất thần trực tiếp chạy tới bên cạnh Hồng Hùng Vương tự tìm cái chết.

[Tổ đội] Một Quả Dưa Hấu: Mày TM làm cái lông gì vậy!

[Tổ đội] Một Quả Cam: ...

Miền miến cưỡng cưỡng làm xong nhiệm vụ Diệt Phỉ, cậu đã bị tên Tần Phong thôi không hề lưu tình đạp ra khỏi đội.

Người thất tình là lớn nhất, Phương Phi sờ sờ cái mũi, ngoan ngoãn tắt game.

Dù sau quả thật chơi không vào, từ sau khi biết anh ta sắp trở về, trái tim liền liên tục không an phận nhảy loạn lung tung: Phương Phi dùng sức kiềm nén tâm tình, cùng xếp đồng xếp gỗ của Cầu Đản với hai đứa nhỏ.

Nhưng nhìn tình hình này, rõ ràng là hai thằng bé đang đỡ cậu chơi.

Vật vã chịu đựng đến bốn giờ, Phương Phi liền gấp rút bò vào phòng bếp làm cơm chiều.

Sự thật lại chứng minh, Phương Phi quả thực không có thiên phú trời cho, dù chỉ là loại nấu sắn chỉ cần mang về bật bếp đun nóng hoặc lật qua lật lại xào vài cái nhưng vẫn không gây cái loại cảm giác khiến người ta vừa nhìn ngón trở liền động dạ.

Tiêu xanh vốn nên có màu sắc xanh biếc, vậy mà cậu xào thế nào sang màu xanh thẫm, sắp tiếp cận đến độ cháy đen.

Phương Phi thất bại ị mặt ngó mấy món thức ăn, vô cùng cân nhắc rằng có nên quăng vào thùng rác rồi kêu thức ăn bên ngoài đem tới.

Nhưng đất như vậy, ném thì rất đáng tiếc.

Đang sầu muộn, bỗng chợt nghe thấy tiếng gọi “papa” cực kỳ vang dội của Giang Cầu Đản, theo sau là tiếng chạy bạch bạch bạch của bé hướng tới cửa, tâm Phương Phi lập tức nhảy lên, đột nhiên không thể bước nổi một bước.

Loáng thoáng nghe tiếng mở cửa, Phương Phi hồi hộp, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi.

“Mẹ con đâu? ...”

“... Cô giáo...”

Tiếng nói càng lúc càng ngày, tất cả đều là tiếng hưng phấn của Cầu Đản, “Thủy Thủy bảo dắt con đi xem Dê Vui Vẻ! Con ngày mai không muốn đi nhà trẻ đâu!”

Phương Phi bất chấp mấy món thức ăn không thành công trên bàn, tim đập càng nhanh, có loại cảm giác không thể thở.

Quả nhiên, miên man suy nghĩ hồi sau, trong lòng càng thêm rối loạn lung tung.

“Quả Cam Nhỏ, tại sao không ra đón tôi?” Âm thanh người nọ đầy ý cười từ cửa truyền tới.

Phương Phi ngẩng đầu nhìn về phía anh, cắn nhẹ môi dưới, nói không ra lời.

“Không muốn! Con muốn mang Cầu Đản cùng đi...” Tiếng Ngô Vũ Thủy vang lên ngoài phòng bếp, Phương Phi dường như hơi tỉnh táo lại, mới chú ý phía sau Giang Tĩnh Viễn còn có hai tên nhóc thú vị, một cô giáo đang định không quấy rầy bọn họ dắt Ngô Vũ Thủy đi.

Mặt Phương Phi phấp phấp đỏ, “Cô Ngô, cô tới đón Thủy Thủy sao?”

“À vâng...” Cô giáo nào đó kỳ đà người khác cũng rất ngượng ngùng, chỉ có thể lóng nga lóng ngóng ứng thanh.

“Cơm nước xong rồi...” Phương Phi đang nói lời khách khí liếc thoáng qua đồng hồ ăn mình làm rồi ngừng bật, trời ạ, quả thật là tự vạch áo cho người xem lưng!

“Ha ha...” Giang Tĩnh Viễn cười khê, Phương Phi bị anh cười khiến sắc mặt càng đỏ, hung hăng trừng mắt anh một cái, mặt mở lúc này nháy mắt không còn.

“Không cần đâu, ờ... có thể để Giang Thuần sang nhà tôi chơi không, ngày mai tôi trực tiếp dẫn tụi nhỏ tới nhà trẻ.” Cô giáo Ngô không biết vì sao khẩu khí tràn ngập hưng phấn, cô ấy thích Cầu Đản đến thế?

“Mặc kệ, con muốn Cầu Đản! Con muốn Cầu Đản!” Ngô Vũ Thủy đồng học còn kém không giẫy lạch bạch đuổi chân dưới đất làm nũng.

“...” Thăng cu này rốt cuộc cũng bình thường một hồi.

“Vậy phiền toái cô giáo rồi.” Giang Tĩnh Viễn nhưng thật ra rất rõ ràng, dứt khoát đóng gói con trai nhà mình tặng người.

Giang Cầu Đản hiển nhiên vô cùng hứng thú với cái thứ “thoát khỏi papa mama” ngủ bên ngoài, đến lúc ra cửa ngay cả đầu cũng không thèm xoay.

Cánh cửa két một tiếng đóng lại, mặt mở vừa biến mất lúc này dường như lại ngóc ngóc đầu lên, Phương Phi khẩn trương cả người khó chịu.

Giang Tĩnh Viễn cười bước tới gần, hai tay nắm chặt bờ vai cậu, đầu chậm rãi cúi, “Quả Cam Nhỏ, nhớ tới tôi không?”

“...” Phương Phi hơi run rẩy, môi Giang Tĩnh Viễn đã hạ xuống.

Phương Phi chỉ cảm thấy sống lưng tê dại một trận, thân thể run rẩy lợi hại hơn, đầu lưỡi Giang Tĩnh Viễn linh hoạt mở ra cánh môi cậu, tỉ mỉ mút hôn một lần, hôn đến tận khi cậu thở dốc hần hần mới rời khỏi làn môi, nhưng vẫn ôm sát sao cậu vào trong ngực.

“Sao vậy, em dường như rất khẩn trương, nhớ anh đến thế à? Hay là có chuyện gì xảy ra?” Giang Tĩnh Viễn vỗ vỗ lưng cậu để cậu thuận khí.

Phương Phi thoáng chốc nghĩ tới chuyện Giang phụ, căng thẳng cứng đờ, cường ngạnh đẩy Giang Tĩnh Viễn ra, “Đi tìm chết đi, ai thèm nhớ anh!” Vừa nói vừa dùng tay áo hung hăng lau bên môi hai cái.

Giang Tĩnh Viễn sửng sốt, sắc mặt có chút không tốt, “Thật có chuyện gì sao?”

“Trời ạ! Có thể có chuyện gì chứ, anh bị điên hả!” Phương Phi xoay người, “Tôi, tôi đói bụng, nhanh kêu đồ ăn bên ngoài ăn đi.”

Giang Tĩnh Viễn cũng đã khôi phục sắc mặt, nhẹ giọng cười rộ trêu chọc cậu, “Kêu bên ngoài làm gì, Quả Cam Nhỏ không phải đã tỉ mỉ chuẩn bị bữa tối cho anh sao?”

Vừa nói vừa ghé người sát bên cạnh cậu cúi đầu ngửi ngửi mấy món thức ăn vô cùng thê thảm, “Ừm, mùi vị cũng không tệ lắm.”

“Anh cút! Đồ tự kỷ cuồng! Ai chuẩn bị cho anh, tôi đây là tự làm tự ăn!” Phương Phi gầm to tiến tới che chắn mấy món ăn, “Tự mình ăn đấy!” còn trịnh trọng cường điệu thêm một lần.

“Được rồi... Nhưng anh sắp chết đói, em có thể cho anh ăn vài ngụm không.” Giang Tĩnh Viễn đáng thương nhìn cậu.

Phương Phi nhất thời mềm lòng, dù sao đồ gia vị vân vân cũng không phải do mình thả vào, ăn vô chắc hẳn không mắc bệnh đi.

Hai người bưng đồ ăn để lên bàn cơm bên ngoài, đối với thức ăn như vậy thật sự không biết có cảm tưởng gì không, bọn họ đều vui đầu miệt mài ăn.

Nhưng Cầu Đản lần đầu tiên không ở đây, Phương Phi nhiều ít có phần buộc tay buộc chân, ăn vào đồ ăn cũng không quá khó ăn cho lắm, trái tim bịch bịch nhảy mạnh.

Hôm nay, cảm giác có chút lạ lùng.

12. Chương 12: Lương Tình Tương Duyệt

Hôm nay, cảm giác có chút lạ lùng.

Cơm nước xong, Phương Phi thật tự giác nhanh nhẹn thu dọn xong, Giang Tĩnh Viễn thì vào phòng tắm tắm rửa.

Trước kia có Cầu Đản nên không để ý, nhưng hôm nay, Phương Phi chỉ cần vừa nghĩ tới Giang Tĩnh Viễn đang làm cái gì, liền không tự chủ được miệng đắng lưỡi khô.

Lấy một chai nước đá từ tủ lạnh, trút một ngụm lớn vào họng vẫn không thể thanh tỉnh bao nhiêu.

Lại nhớ tới cái hôn sâu trước khi ăn cơm ấy, ngón tay Phương Phi bần thần xoa xoa môi mình, rốt cuộc Giang Tĩnh Viễn suy nghĩ như thế nào, có chút nào thích cậu hay không?

Nếu quả thật không thích, sao có thể cúi người hôn xuống như vậy đây?

Trong lòng Phương Phi quặn đau từng cơn, thở dài thật sâu.

Cửa phòng tắm vừa lúc đó mở ra, Phương Phi quay đầu lại, hơi nóng xông thẳng lên mặt:Giang Tĩnh Viễn anh ta, anh ta thế nhưng chỉ quần có một cái khăn tắm bước ra, cái khăn tắm kia hơn nữa lỏng lẻo bên hông, so với không quần còn chọc người nghĩ sâu xa hơn.

“Ha, Quả Cam Nhỏ, sao vậy? Còn thẹn thùng?” Giang Tĩnh Viễn cười nhẹ bước về phía cậu, “Hôm ấy lần đầu tiên gặp nhau, em đã rất nhiệt tình...”

Oanh! Mặt Phương Phi cơ hồ sắp cháy mất, cãi bướng, “Chết đi! Ngày đó tôi uống rượu!”

Giang Tĩnh Viễn đã sát rạt bên cạnh, người hơi nghiêng nghiêng vòng tay qua người cậu, “Vậy anh hôm nay có phải nên tiếp tục chuốc em chút rượu?”

Phương Phi nhất thời lúng túng, “Giang Tĩnh Viễn, anh, anh đang nói bậy bạ gì đấy...”

Giang Tĩnh Viễn cúi đầu, cọ cọ ở cổ cậu, “Anh không nói càn... Mấy hôm nay anh rất nhớ em, em không muốn anh sao?”

Phương Phi giãy dụa đẩy anh ra, trong lòng dường như có lửa đốt cháy đến khó chịu, “Giang Tĩnh Viễn, tôi, tôi hỏi anh, chúng ta bây giờ, rốt cuộc là cái gì?”

Nhất thời xúc động hỏi ra miệng, Phương Phi bất chợt hồi hộp như bị người nào bóp chặt trái tim.

Giang Tĩnh Viễn sững sốt, Phương Phi thậm chí có điểm hối hận, nếu đáp án của anh ta tuyệt tình như vậy, sau này mình rốt cuộc phải “đóng giả” với anh ta như thế nào?

“Là cái gì? Em cho rằng là gì?” Giang Tĩnh Viễn sững sờ xong, bật cười.

Phương Phi vốn đang sợ hãi thấy anh cười liền nổi giận, luôn luôn là như thế này, cậu nơm nớp lo sợ muốn biết mình trong lòng anh ta cho tới cùng là ở vị trí nào, mà Giang Tĩnh Viễn cứ luôn một bộ nắm chắc thắng lợi trong tay, mang theo nụ cười phớt tỉnh, dường như đang ở một thế giới khác.

“Tôi cảm thấy cái gì cũng không phải!” Phương Phi một phen đẩy anh ra, chân bước nhanh về phòng của mình, hốc mắt trở nên nóng nóng, nói không chừng đã đỏ hoe rồi.

Vì cái gì cậu luôn vô dụng trước mặt anh ta vậy?

Giang Tĩnh Viễn ung dung đuổi theo cậu, vươn tay ôm sát cậu vào trong ngực, “Nè, Quả Cam Nhỏ, em đang giận đối cái gì? Hừm?”

“Ai giận đối với anh! Buông!” Phương Phi giãy dụa quyết liệt.

Giang Tĩnh Viễn gắt gao ôm chặt cậu, “Em dần quá! Quan hệ chúng ta đương nhiên là tình nhân rồi! Loại chuyện này còn muốn anh nói? Em...” Thấy Phương Phi rơi nước mắt, Giang Tĩnh Viễn khe khẽ thở dài, “Quên đi, là lỗi của anh, anh không biết em đang bối rối về việc này...”

“Anh đồ khốn kiếp!” Phương Phi hung hăng đập anh một quyền, “Loại chuyện này tất nhiên cần nói rõ ràng! Anh không nói, tôi làm sao, tôi làm sao biết... Anh khi trước rõ ràng bảo... Ừm —— “

Giang Tĩnh Viễn cúi đầu hung hăng hôn cậu một hơi, “Hóa ra Quả Cam ngu ngốc nhà em chẳng hiểu ngầm anh gì cả.”

“Rõ ràng chính là anh...” Phương Phi cảm giác có điểm không chân thật, “Anh trước giờ chưa từng nói thích tôi.”

“Đứa ngốc.” Giang Tĩnh Viễn lại cúi sát môi cậu, lần này không đơn giản chạm một chút rồi buông ra, tình tế liếm hôn hàm chứa đầy hương vị tình dục.

“Hm...” Phương Phi ngậm khẽ, thoáng thanh tỉnh một chút, vội vàng đẩy nhẹ Giang Tĩnh Viễn, “Anh, hm...”

Miệng lại được lấp kín thành công, Phương Phi tức thời hô hấp không thuận, một luồng tê dại từ đầu lưỡi truyền tới phần xương cùng, cả người khô nóng.

Giang Tĩnh Viễn luồng tay qua mở cửa phòng, ôm lấy cậu bước về phía giường.

“Tôi, tôi còn chưa tắm rửa.” Phương Phi biết tiếp tục cự tuyệt chính là làm kiêu, hưởng chi YU vọng của mình đã sớm đứng thẳng, nhưng vẫn còn một chút thẹn thùng.

“Không còn kịp rồi, làm xong thì tắm...” Giang Tĩnh Viễn găm cổ cậu, hướng thứ cứng rắn của mình ấn vào bên hông Phương Phi, quả nhiên, mặt Phương Phi lại đỏ bừng.

Giang Tĩnh Viễn khẽ cười một tiếng, đặt cậu ở trên giường, thân mình cũng đè qua.

Trọng lượng của anh khiến Phương Phi không khỏi rên rỉ, đẩy cũng thôi đẩy, chỉ có thể tiếp nhận nụ hôn thật sâu của anh.

Quần áo của Phương Phi bị cởi thuần thục, khăn tắm của Giang Tĩnh Viễn cũng không biết bị nhét vào góc xó nào.

Hai khóa điểm đỏ bị luân phiên mút hút, phía dưới cũng bị bàn tay to lớn của anh nhẹ nhàng vuốt ve, Phương Phi khó nhịn giãy dụa thân mình, “Ừm... Đừng, đừng như thế...”

Tay Giang Tĩnh Viễn buông ra phía trước, bắt đầu tìm tòi phía huyệt sau của cậu, ngón tay nhẹ nhàng dò xét đi vào, bên trong khô khốc khiến Phương Phi cứng đờ một chút.

“Rất khô...” Giang Tĩnh Viễn ngồi dậy rời khỏi người cậu, cực kỳ nhanh chóng vào phòng tắm lấy sữa tắm, nặn một lượng lớn lên tay rồi khe khẽ quệt phía sau cậu.

Trải qua bôi trơn, ngón tay dễ dàng đi vào, một ngón, hai ngón, ba ngón: Ở bên trong cào vài cái, Giang Tĩnh Viễn liền nhịn không được vọt đi vào.

“A... Đau...” Cơ thể Phương Phi cứng đờ, hung hăng bắt lấy tấm lưng trần trụi của Giang Tĩnh Viễn.

“Quả Cam Nhỏ, ha... Thật chặt.” Giang Tĩnh Viễn miễn cưỡng ngừng vài giây, khó dần nổi bắt đầu trườn sát nhanh bên trong cậu.

“A, khốn, khốn nạn...” Phương Phi ê a ê a mắng, đau đớn cùng khoái cảm đồng thời đánh úp tới, thắt lưng không tự giác vận vẹo.

“Bảo bối... Tốt, tiếp tục xoay.” Giang Tĩnh Viễn một bên hôn xuống, tay rất không quên chiếu cố đằng trước cậu.

“Ha... A... Không cần, quá nhanh...”

“Thích hay không?? Hửm? A... Bảo bối.” Giang Tĩnh Viễn hỏi xong, không cho cậu cơ hội trả lời lại cúi người hôn cậu thật sâu.

Phương Phi cảm giác mình có thể sắp trở thành người đầu tiên vì hôn mà nghẹn chết:.

“A... Không được... Giang... Ừm...” Phương Phi không biết đến tột cùng Giang Tĩnh Viễn đã làm bao lâu, chỉ cảm thấy phía sau đều muốn chết lặng, anh ta vẫn không ngừng vận động trên người mình.

“A!” Không đếm được đây là lần cao trào thứ bao nhiêu, Phương Phi rốt cuộc không chịu nổi nằm phịch ở trên giường.

Chết tiệt, anh ta vẫn còn tinh lực... Phương Phi âm thầm nguyên rửa, rõ ràng đã làm đến độ cái kia của cậu nát như lăm rồi.

Lại vô lực bị chuyển mình, đây là lần thứ mấy đổi tư thế cơ thể? Phương Phi ngay cả khí lực mắng cũng mất hết, “Từ bỏ... Ừm...”

“Ha...” Giang Tĩnh Viễn cuối cùng bắn sâu vào bên trong, nằm sấp trên người cậu.

Phương Phi nặng nề thở dốc, cảm giác khí lực đã khôi phục chút chút, khẽ động thúc thúc người bên trên, “Được rồi, anh còn không đứng dậy!”

Giang Tĩnh Viễn rên một tiếng, “Đáng chết, Quả Cam Nhỏ, đừng nhúc nhích!”

Nhưng đã chậm... Cái thứ to lớn còn cắm trong thân thể cậu lại bắt đầu khỏe như vâm.

“Ừm... Tôi từ bỏ...” Phương Phi khóc không ra nước mắt, mà Giang Tĩnh Viễn tà cười một tiếng, lại động thân một cái, đem mình chôn sâu vào phía sau.

Đêm còn dài...

13. Chương 13: Thay Đổi Đột Ngột

May mắn hôm qua Cầu Đản rời đi cùng Thụy Thụy rồi, bằng không Phương Phi thật không biết giải thích nguyên nhân tại sao cậu đột nhiên ngay cả giường cũng không rời nổi với nó.

Thực sự là một tên cầm thú, làm tới ba giờ khuya mới chịu buông tha cho mình... Phương Phi mừng rỡ tượng cảnh tối qua: Mặt mày lại không kiềm được đỏ bừng.

Hiện tại đã là mười một giờ trưa, Giang Tĩnh Viễn dứt cậu ăn chút cháo — đương nhiên, tên biến thái kia nhất định phải dứt, nếu không cậu cũng không phải — thất lưng với phía sau của cậu vẫn đau nhức không ngớt.

Cho dù là phụ nữ, bị làm lâu như thế cũng chịu không nổi đấy! Phương Phi oán niệm trừng mắt anh chàng họ Giang nào đó đang ngồi chơi game phía đầu giường.

“Sao thế? Bôi thuốc vẫn còn đau à?” Giang Tĩnh Viễn bắt gặp ánh mắt của cậu, quay đầu hướng cậu cười ầm ập.

Phương Phi đỏ mặt lườm anh một cái, chôn đầu vào trong chăn, “Tự anh thử xem chẳng phải sẽ biết!”

Phương Phi đột nhiên cảm giác được bên kia giường lõm xuống, một bàn tay chìa tới phủ lên mông cậu, nhất thời cả người cứng ngắc, ngẩng đầu mắng: “Khốn nạn, anh, anh lại muốn làm gì!”

Giang Tĩnh Viễn cười cười, tay xoa bóp mông eo của cậu, “Em muốn anh làm gì? Anh chỉ xoa xoa cho em mà thôi...”

Mặt Phương Phi càng đỏ, lại lần nữa vùi đầu vào, “Bây giờ tới đây giả hảo tâm! Lúc làm... A...”

Xoa thật đúng là thoải mái... Vừa hưởng thụ, Phương Phi vừa nói yêu cầu mình đã suy nghĩ thật lâu, “Anh, anh có thể theo tôi về nhà một chuyến không, a... Chị dâu tôi, chị dâu tôi muốn gặp anh...”

Động tác tay của Giang Tĩnh Viễn bỗng ngừng lại, rồi lại tiếp tục xoa, “Ừ, được, lần này anh được nghỉ ba ngày, ngày mai đi thôi.”

“Ừm...” Nhận được câu trả lời khẳng định, Phương Phi rốt cuộc yên lòng, mông eo càng thêm thoải mái.

“A... Ha... Bên này một chút, ai da...”

Giang Tĩnh Viễn nặng nề thở hổn hển, bỗng nhiên đứng phắt dậy, “Quả Cam Nhỏ, em cố ý đi!”

“Hả? Sao không xoa bóp tiếp?” Phương Phi ngẩng đầu, bắt gặp dục vọng của người nào đó đang bành trướng rành rành kia, liền thức thời im lặng, “Ách... Anh, anh anh...”

Giang Tĩnh Viễn hít một hơi thật sâu, mở cửa phòng đi về phía phòng tắm.

Con bà nó, nếu bị người khác biết ngôi sao lớn họ Giang cũng phải cấm dục tắm nước lạnh, nhất định sẽ bị cười chết luôn!

Mãi đến buổi chiều phải đi đón Cầu Đản, Phương Phi vẫn còn nằm ườn trên giường, ngủ đến uể oải, trọng trách đón con trai này đương nhiên phải đặt lên vai Giang Tĩnh Viễn.

Nhưng người nào đó năm giờ bước khỏi cửa, đến tận sáu giờ rưỡi vẫn còn chưa mang thùng nhỏ về đó!

Đi đi về về cũng mất nửa tiếng được không... Phương Phi lại liếc thời gian trên điện thoại di động, trong lòng nhịn không được than thở.

Muốn gọi điện thoại hỏi thăm, lại không muốn bị anh ta nghĩ mình nhiều chuyện...

Cuối cùng tiếng mở cửa vang lên, Phương Phi nhịn xuống cơn đau mơ hồ, đứng dậy khỏi giường lết tới phòng khách.

“A, tại sao, tại sao là anh?” Vào cửa, không ngờ là cái Tĩnh Duy Viễn cho cậu hai trăm ngàn kia.

Bên miệng Tĩnh Duy Viễn vẫn gấn nụ cười đầy nghiền ngẫm, “Chắc chắc, xem ra Giang Tĩnh Viễn ăn cậu hoàn toàn triệt để ha!”

Phương Phi nương theo tầm mắt của hắn nhìn xuống, “A...” Vội vàng che giấu, cổ áo áo ngủ hơi lộ ra hiển hiện những dấu hôn chi chít.

Phương Phi đỏ mặt một trận, thấy Tĩnh Duy Viễn không định mở miệng lên tiếng, cậu chỉ có thể chủ động hỏi, “Anh tới tìm Giang Tĩnh Viễn? Anh ta chắc sắp về rồi.”

Tĩnh Duy Viễn tự động ngồi vào ghế salon, “Tôi biết hắn đi đón con trai, cậu chẳng lẽ không kỳ quái vì sao hắn vẫn chưa trở lại sao?”

Ngữ khí của hắn, cộng thêm biểu tình khó lường trên mặt khiến Phương Phi vô tình căng thẳng, “Bọn họ có chuyện gì?”

Tĩnh Duy Viễn không đáp lời cậu, ngược lại đi hỏi cậu vấn đề cậu chẳng hiểu ra sao, “Cậu có biết quan hệ giữa hai chúng tôi là gì không?”

“Hả?” Phương Phi sửng sốt, đầu óc bắt đầu chuyển theo hướng tình tiết câu chuyện cầu huyết, chẳng lẽ là tình nhân cũ tìm tới cửa?

Còn không kịp đau lòng, Tĩnh Duy Viễn sớm nhìn thấu suy nghĩ của cậu liếc mắt, “Ông cụ đã đi tìm cậu, phải không?”

Mặc dù là câu hỏi, nhưng ngữ khí là khẳng định.

“Ông cụ? Anh, anh là nói cha của Giang Tĩnh Viễn?” Tư tưởng Phương Phi có chút theo không kịp, “Làm sao anh biết?”

Hơn nữa, có quan hệ gì với anh chứ?

“Đó là cha tôi!” Tĩnh Duy Viễn trước nay luôn luôn tao nhã bỗng chốc nổi giận, Phương Phi hoảng sợ, cũng càng thêm mê mang, “Cha anh? Vậy ông ta tìm tôi làm gì?”

“Hừ!” Tĩnh Duy Viễn chú ý thấy hình tượng của mình dường như bị uy hiếp, hừ một tiếng thật mạnh, “Cậu có biết công ty chúng tôi vì sao gọi là Thiên Viễn không?”

Người này càng lúc càng kì quái, Phương Phi quệt quệt mồ hôi trên trán, cậu làm sao biết ngọn nguồn tên công ty bọn họ chứ?

Tĩnh Duy Viễn cũng không cần cậu trả lời, tiếp tục nói, “Cha tôi tên là Tĩnh Vân Thiên, khi còn nhỏ, tôi vẫn cho rằng, công ty gọi Thiên Viễn là bởi vì tên của hai chúng ta.”

À, cha anh ta lấy tên hai người bọn họ đặt tên cho công ty, này thì có cái gì để khoe khoang, thật là! Phương Phi liếc mắt khinh bỉ: Đây rõ ràng là chuyện rất bình thường được không!

Cảm xúc Tĩnh Duy Viễn đột nhiên lại trở nên kích động, “Thế nhưng, đến khi tôi trưởng thành, tôi mới biết được, chữ Viễn kia, căn bản không phải của tôi!”

Hả? Không phải hắn? Phương Phi cũng có chút giật mình.

Biểu tình trên mặt Tĩnh Duy Viễn càng thêm quỷ dị, không biết đang khóc hay đang cười, “Giang Tĩnh Viễn, người cùng tôi học đại học 4 năm, không ngờ chính là con ruột của cha tôi...”

À, té ra là như vậy... Hả? Phương Phi ngạc nhiên bước tới trước vài bước, “Anh, anh là nói...”

Tĩnh Duy Viễn rõ ràng không muốn để cậu lặp lại thêm lần nữa, “Thậm chí phòng ngủ cũng thế, đều là do cha an bài, Giang Tĩnh Viễn, lớn hơn tôi hắn hai tháng.”

Tĩnh Duy Viễn cúi đầu, Phương Phi bình thường đã quen nhìn nụ cười du côn của hắn, hiện tại lại thấy hắn như vậy, quả thật cảm thấy hắn có phần đáng thương.

“Tôi từ nhỏ đã cố gắng làm một đứa trẻ ngoan ngoãn, cái gì cũng tranh hạng nhất, nhưng sau này mới hiểu được, tôi, thì ra không phải là người cha muốn...” Tĩnh Duy Viễn hít sâu một hơi, ngẩng đầu, “Tôi thật hồ đồ, nói cho cậu biết để làm gì, tôi chỉ muốn cho cậu biết, Giang Tĩnh Viễn và con trai của gã hiện tại đang nằm trong tay tôi, tôi tới đón cậu, để một nhà các người sum họp.”

Phương Phi vốn đang đồng tình thoáng cái hoảng hốt, “Này, cái gì gọi là bọn họ ở trong tay anh! Anh muốn làm cái gì? Anh ta là anh trai anh!”

Phương Phi vừa nói ra miệng lập tức hối hận ngay, biểu tình Tĩnh Duy Viễn đã không ức chế được cảm phần vô cùng.

“Hừ! Bớt nói nhảm! Cậu thay quần áo rồi đi, hay cứ trực tiếp như thế theo tôi ra ngoài?” Tĩnh Duy Viễn nắm chặt nắm tay.

Trong lòng Phương Phi đều là Giang Tĩnh Viễn cùng Cửu Đản, nghe xong liền quay về phòng thay quần áo, “Anh, anh dẫn tôi đi tìm bọn họ, ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ!”

Nhìn thấy cậu chậm rãi đóng cửa lại, bên môi Tĩnh Duy Viễn thoáng hiện nét cười kỳ quái, cái gì gọi là chuyện điên rồ? Từ nhỏ đến lớn, những năm nỗ lực ngoan ngoãn kia, mới chính là chuyện điên rồ đi...

14. Chương 14: Bắt Cóc

Tâm tình Phương Phi nóng lòng sốt ruột theo Tĩnh Duy Viễn lên xe, cậu mới vừa ngồi xuống ghế xe phía sau, hai người hai bên trái phải ngay lập tức kẹp chặt cậu chính giữa.

Phương Phi lúc này có cảm giác mình bị bắt cóc, dè dặt hỏi, “Cái đó... Bọn họ hiện tại không sao chứ?”

Tĩnh Duy Viễn quay đầu liếc xéo cậu một cái, ngay cả mỉm cười vờ vịt như thường ngày cũng lười làm, “Cậu yên tâm, bọn họ bây giờ phỏng chừng đang ăn ngon uống say đấy.”

A, vậy là tốt rồi! Cũng đúng, dù gì hai người bọn họ cũng là anh em, Tĩnh Duy Viễn cũng sẽ không quá đáng với anh ta a.

Có điều, Tĩnh Duy Viễn bắt bọn họ để làm cái gì?

Phong cảnh ngoài cửa sổ xe thật lười với tốc độ cực nhanh, nhưng càng lúc Phương Phi càng cảm thấy có gì đó không thích hợp, ừm, có tên bắt cóc nào giấu người trong một phố quán bar hỗn loạn sao?

“Này, anh, anh bắt bọn họ đến chỗ nào?” Phương Phi hơi căng thẳng nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Tĩnh Duy Viễn hừ lạnh một tiếng, xe đúng lúc dừng ngay trước một quán bar.

Lái xe bước xuống mở cửa xe cho Tĩnh Duy Viễn, Phương Phi thì bị hai người bên cạnh đẩy ra ngoài.

Giăng co lâu như thế, trời đã tối mịt rồi, ánh đèn đường nhập nhòa chiếu xuống tạo một cảm giác nhúc nhối không chịu nổi, thậm chí ở góc tường cách đây không xa còn có hai người ôm hôn đắm thiết, những đứa con trai con gái son phấn đậm đà ngồi xổm chờ “hàng” cũng không ít.

Phương Phi hoảng hốt, cước bộ bất giác chần chờ, bỗng bị người đứng phía sau hung hăng đẩy một phen lao đảo không thôi, chỉ có thể tiếp tục theo sau Tĩnh Duy Viễn bước vào quán bar.

Bên trong càng thêm hỗn loạn, ai ai cũng nhảy nhót điên cuồng, dưới ánh sáng tờ mờ, rất nhiều người đang quần quýt nhau trên ghế salon: Phương Phi còn liếc thấy vài người đang cắn thuốc.

“Anh rốt cuộc mang Giang Tĩnh Viễn đi đâu?” Phương Phi dừng lại, mặc cho người phía sau xô đẩy ác liệt mạnh bạo như thế nào cũng không di chuyển về phía trước nửa bước.

Tĩnh Duy Viễn đi đằng trước ngoảnh đầu lại, nụ cười thường trực trên khuôn mặt trước kia dưới ngọn đèn mù mịt chợt lạnh lùng đượm thêm phần khùng bố, “Mang nó vào.” Tầm mắt nhìn cậu, Tĩnh Duy Viễn nói với người bên cạnh.

Phương Phi nghe dứt lời liền sửng sốt, mới chạy được hai bước đã bị hai người kẹp chặt cậu khi này vây bắt lại, ở đây vừa nhìn đã biết là một quán bar chẳng tốt đẹp gì, Phương Phi cũng không vọng tưởng có người

hảo tâm nào đó đến cứu mình, chỉ có thể toàn lực dùng sức giãy dụa, “Tình Duy Viễn! Anh rốt cuộc muốn làm gì! Mẹ nó, buông ông ra!”

Tình Duy Viễn như trước cách cậu không xa không gần chậm rãi bước tới trước, hai người hai bên xách Phương Phi lên theo sau, chưa được vài bước đã đi vào một phòng bao.

Vào trong, Phương Phi không nhịn nổi chửi ầm lên, “Mẹ nó Tình Duy Viễn, anh thật ra muốn làm gì! Anh vốn dĩ không hề bắt bọn họ đúng không!”

“Đúng, tôi chưa bắt hắn, nhưng cậu nghĩ xem, nếu tôi nói cho hắn rằng cậu đang ở trong tay tôi, hắn sẽ tới cứu cậu hay không?” Tình Duy Viễn quăng một câu nhẹ bẫng, thành công ngăn chặn lời nói tiếp theo của Phương Phi.

Phương Phi có hơi hoảng sợ nhìn hắn, “Tình Duy Viễn... Anh nói cái gì?”

“Giang Tình Viễn mới bị ông cụ đón đi ăn cơm, cậu nói thử, tôi bây giờ nếu gọi điện cho hắn, hắn sẽ tới đây chứ?” Tình Duy Viễn cười lạnh lùng, “Cậu có muốn biết, hắn rốt cuộc có thích cậu chút nào không?”

Phương Phi cả người run rẩy, “Anh đứng đây nói bậy bạ cái gì đó? Chúng tôi, anh biết chúng tôi là giả trang mà!”

“Phải vậy không?” Tình Duy Viễn ghé sát vào nhìn thẳng vào mắt cậu, ánh mắt Phương Phi tránh né đi, “Anh biết rất rõ ràng!”

“Hừ... Tôi biết, tôi đương nhiên biết, nhưng cậu biết không? Phần hợp đồng kia, là Giang Tình Viễn muốn cậu ký tên.” Lưng Tình Duy Viễn thẳng tắp, bên môi lại cong nhẹ nụ cười nghiền ngẫm, “Chính hắn.”

Phương Phi cứng đờ người, giọng Tình Duy Viễn lại truyền tới, “Cậu bắt quá là một vật hi sinh để hai người chúng ta giành giật thôi, lão già ấy muốn đem Thiên Viễn cho hắn, tôi, không cam lòng.”

Đầu óc Phương Phi ong ong, vết tích điên cuồng đêm hôm qua còn ần ần nhói đau, ban ngày anh ta còn ôn nhu dứt mình ăn, xoa bóp cho mình... “Anh, anh đang nói bậy gì...”

“Kỳ thật cậu biết rõ, tôi không hề nói bậy... Nếu không tại sao lại khóc?” Tình Duy Viễn vươn tay lau mặt cậu, Phương Phi mới chợt nhận ra, khuôn mặt cậu vương đầy những giọt nước mắt.

“Thông tin vào thời điểm cậu mới xuất hiện là tôi tìm người viết ra, vốn định bôi đen thanh danh của hắn, lão già ấy ghét nhất những người làm mất mặt gia đình họ Tình, thanh danh hắn không tốt, ha, lão già sẽ không công khai đặt quan hệ với hắn.” Biểu tình Tình Duy Viễn có chút kỳ quái, “Thế nhưng, không ngờ rằng, hắn còn lợi hại hơn, đi tìm người viết tin tức, khiến tất cả công chúng ủng hộ các người.”

Tim Phương Phi đau đớn đến độ chết lặng, “Cho nên, anh ta mới để tôi đóng giả với anh ta? Để mà...” Có chuyện viết?

Tình Duy Viễn xoa nhẹ tóc cậu, lại bị Phương Phi chặn lại đẩy ra, hắn ta hơi bĩu môi, “Cậu cũng không ngu...”

Phương Phi ngẩng đầu nhìn hắn, “Anh nếu biết anh ta trước giờ không thích tôi! Vậy anh còn bắt tôi đến đây làm gì! Dù thế nào đi chăng nữa anh ta cũng không tới cứu tôi!”

“Cho cậu một cơ hội, thử xem hắn có yêu cậu không, không tốt à?” Tình Duy Viễn bật cười, lấy di động của Phương Phi bấm số điện thoại của Giang Tình Viễn.

“Không cần! Anh con mẹ nó! Đừng tiếp tục trêu chọc tôi!” Phương Phi nhào tới muốn giật lại điện thoại thì bị hai người kia vững vàng túm lấy, “Tình Duy Viễn đồ biến thái nhà anh! Buông ra!”

Tình Duy Viễn không để ý tới cậu, gương mặt không biểu tình thì thầm với điện thoại, “Tình Viễn, cục cưng của anh ở Âm Dạ, nếu trong vòng mười lăm phút anh không tới, có thể có vài người muốn thương yêu cậu ta...”

Bên kia nói gì đó Phương Phi nghe không được, cũng không muốn nghe, mắt trông Tình Duy Viễn chậm rãi buông di động xuống, Phương Phi chỉ cảm thấy, thế giới của mình, dường như, biến thành một mảnh tối đen trong nháy mắt.

15. Chương 15: Tuyệt Vọng

Phương Phi ôm đầu gối ngồi cạnh ghế salon, cũng không còn ý muốn giãy dụa.

Tên khốn nạn đó, hóa ra ngày hôm qua đều là dối trá.

Phương Phi chảy nước mắt, cố nhớ lại ký ức ngày hôm qua một lần nữa, vẫn không hề tìm được lời nói yêu thương của anh ta.

Ngay cả khi mình thẳng thắn hỏi ra, anh ta bắt quạ cũng chỉ nói, chúng ta đương nhiên là tình nhân rồi...

Tình nhân? Rốt cuộc là quan hệ phải như thế nào mới có thể được xưng bằng hai chữ “tình nhân?”

“Sao thế? Cậu đang sợ hãi?” Tĩnh Duy Viễn ngồi trên ghế salon, dùng chân khều khều cậu.

Phương Phi không vui không buồn nhìn hắn, “Sợ hãi? À... Đúng vậy thật, từ trước đến giờ chưa từng sợ như vậy.” Lạnh giá thấm sâu vào xương cốt, nếu như trước ngày hôm qua, Tĩnh Duy Viễn nói cho cậu biết những việc này, có lẽ cậu cũng sẽ không mủi lòng đến mức này đi.

Thế nhưng, tên khốn nạn ấy, tại sao có thể dễ dàng nói hai chữ “tình nhân” ra miệng? Thậm chí còn đồng ý, ngày mai sẽ cùng mình về nhà...

Vì tiền, anh ta thật có thể giả tạo với mình đến mức độ này sao?

Không hề có một chút tình cảm gì với mình?

Từng giây từng phút chậm rãi trôi qua, mười lăm phút... “Xem ra, chúng ta quả thật đều thua cuộc rồi...” Tĩnh Duy Viễn đứng dậy khỏi ghế, Phương Phi nghe xong lời hắn, trái tim cuối cùng cũng rớt thẳng xuống đáy vực.

Ngay cả tia hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng cũng không còn.

Tĩnh Duy ra khỏi phòng bao, để lại hai người đàn ông và gã lái xe trong phòng.

Phương Phi hoảng hốt, “Tĩnh Duy Viễn! Tĩnh Duy Viễn! Anh muốn làm gì?”

Đối thoại khi nãy của hắn là sự thật?

Ba người đàn ông mặt không chút thay đổi tới gần cậu, Phương Phi nhanh chóng đứng dậy, còn chưa kịp chạy ra bên ngoài đã bị gã tài xế kia đẩy ngã lên ghế salon.

“Mẹ nó! Buông bố mày ra!” Phương Phi gắng sức giãy người, như thế nào cũng không chống được khí lực của ba tên này, hai ba cái đã bị người xé áo xuyệt một cái, những dấu hôn của Giang Tĩnh Viễn vẫn còn in đầy trên ngực...

“Buông!” Phương Phi mất đồ sạm, “Tao FUCK mẹ mày Tĩnh Duy Viễn! Mày là thằng tâm lý biến thái tâm thần phân liệt!”

“FUCK, bố mày không phải là gay, chịu thương mại đã rất ghê tởm rồi, mày lại nhả nhao nhao cái lông!” Gã tài xế vò cái áo T-shirt của Phương Phi thành cục rồi nhét tọng vào trong miệng cậu, bắt đầu cởi quần!

“Hm... Hm hm!” Phương Phi giãy dụa không ngừng, nước mắt lại nhịn không được tuôn ra liên tục: Vì sao mãi đến bây giờ, cậu còn mơ hồ chờ đợi tên khốn nạn nào đó xuất hiện vậy?

Nên chấm dứt thôi... Có lẽ qua đêm nay, cậu thật sự có thể chết tâm rồi.

Phương Phi dần dần không vùng vẫy nữa, người phía trên thuận lợi cởi quần của cậu ra, mấy bàn tay không ngừng sờ tới sờ lui trên người cậu.

Tim tại sao đau đớn như thế? Cậu chưa bao giờ biết, cho dù trong thời điểm vừa nhận ra bản thân mình chỉ thích người cùng giới, cậu cũng chưa từng nghĩ tới, chính cậu lại có ngày đau thương ác liệt vì tình đến vậy.

Cảm giác được huyết sau bị người chạm phải, thân thể Phương Phi nhin không được rụt rụt, người phía trên vừa định xông vào, chợt, cánh cửa bị người đập “phanh” ra.

Là anh! Phương Phi cố gắng mở to đôi mắt đắm lệ nhìn về phía cửa, “Tại sao... là anh?” Người ngoài cửa, không ngờ là —— Bùi Thiên Hữu!

“Con mẹ nó cút hết ra ngoài cho tao!” Bùi Thiên Hữu thuận tay quăng ngã lọ hoa trang trí trong phòng bao xuống mặt đất, một tiếng “xoảng” vang vọng vô cùng rõ ràng.

“Bùi tiên sinh...” Gã tài xế buồng Phương Phi, “Là ông chủ...”

“Cút!” Bùi Thiên Hữu tiến lên nắm lấy cổ áo gã ném gã ra ngoài cửa, Tĩnh Duy Viễn hiển nhiên cũng nghe được tiếng động, cước bộ bước nhanh, “Thiên Hữu, anh...”

“Cút mẹ cậu đi!” Bùi Thiên Hữu đẩy mạnh cánh tay đưa qua cửa hắt, “Tôi tại sao cứ luôn cho rằng, cậu ít ra cũng còn một chút tình người?”

Tĩnh Duy Viễn hiển nhiên bị cơn nổi sùng của y làm cho sững sốt, một mực ngơ ngác đứng đấy nhìn y đỡ Phương Phi dậy, giúp cậu ta mặc quần áo rồi cùng rời khỏi phòng bao.

Không biết khi nào cửa phòng vây quanh mấy người phóng viên, tay cầm camera máy chụp hình các thứ, Bùi Thiên Hữu quay đầu lạnh lùng hướng Tĩnh Duy Viễn nói, “Cậu nếu dám phát tin tức này, tôi sẽ giữ sạch toàn bộ chuyện của cậu ra ngoài!”

Phương Phi ngây ngốc, cả người dán chặt lấy Bùi Thiên Hữu cùng y đi ra quán bar, thân thể vừa mới tiếp xúc với không khí lạnh lạnh bên ngoài liền mềm nhũn ngã phịch xuống.

Không phải anh ta, sao có thể là anh ta được...

Ý thức cũng dần dần thoát ly thân thể... Đây, quả thật là hết hy vọng.

Đợi cho khi tỉnh dậy trời đã sáng choang choang, Phương Phi ngồi dậy tựa thành giường, Bùi Thiên Hữu đang ngồi ở phía đầu giường, thấy cậu tỉnh lại, khuôn mặt khóc khóc trước nay vậy mà nở một nụ cười cứng ngắc, “Tỉnh rồi?”

Phương Phi gật gật đầu, “Ngày hôm qua cảm ơn anh...”

Bùi Thiên Hữu sững sốt, lập tức lắc đầu, “Dậy ăn chút gì đó đi, sắp chiều rồi.”

Phương Phi nở nụ cười, “Đã làm phiền anh, tôi nên quay về...”

Bùi Thiên Hữu thở dài, “Được rồi, đi rửa mặt chải đầu, tôi chờ cậu...”

Phương Phi rửa mặt qua quýt, rồi để Bùi Thiên Hữu chở cậu quay về trường học.

Vào phòng ngủ, tụi Tần Phong đang ngồi trên giường của cậu, mà đứng đối mặt với bọn họ, không ngờ lại là Giang Tĩnh Viễn.

Trông thấy cậu tiến vào, Giang Tĩnh Viễn chuyển người xông tới ôm cậu vào trong ngực, “Quả Cam Nhỏ...”

Phương Phi lãnh đạm né tránh, “Tần Phong, tao mệt rồi, tụi mày tránh ra, tao muốn ngủ...”

Tần Phong cùng Khương Viêm Bân vội vàng đứng dậy, tận lực khiến sự hiện hữu của mình nhỏ đi một ít.

“Quả Cam Nhỏ, em nghe anh nói...”

“Tụi mày đuổi người ngoài ra đi, cảm ơn...” Phương Phi nặng nề ngã vật lên giường, dùng mền phủ qua đầu.

Ngày hôm qua tôi chờ đến phút cuối cùng, người tới lại là người khác...

Anh muốn tôi nghe anh giải thích như thế nào?

“Quả Cam...” Giang Tĩnh Viễn còn định giải thích.

“Anh đi trước đi...” Khương Viêm Bân đẩy anh ra ngoài cửa.

Giang Tĩnh Viễn nhìn cậu nằm trên giường, rót cuộc chịu thỏa hiệp, “Em nghỉ ngơi trước, đừng suy nghĩ lung tung, anh đi xử lý vài chuyện trước, quay về sẽ tiếp tục giải thích cho em nghe.”

Suy nghĩ lung tung? Cậu từ đêm tối hôm qua đã biết, bản thân không cần phải suy nghĩ lung tung nữa... Núp dưới chăn, trong mắt Phương Phi lại chảy một dòng nước mắt.

16. Chương 16: Giang Tĩnh Viễn Khốn Nạn

Người nợ đến tìm, không gặp; người nợ gọi điện thoại, không nghe; người nợ vào game pm cậu, bỏ số đen!

Tóm lại Phương Phi hiện giờ quay về lối sống ba điểm một đường như xưa, đi học, mua cơm, về ký túc xá. Ngay cả gặp Cầu Đản yêu quý cũng nhịn đau không tiếp.

Nếu không thẳng nhỏ kia, khó tránh phải mềm lòng thêm một lần.

Nhưng mềm lòng thì có tác dụng gì, tên khốn nạn nào đó, cũng không phải thật sự thích mình.

Con nít mà, không qua bao lâu là có thể quên bằng mắt mình, nói không chừng còn không biết thương tâm là cái chi.

Suy nghĩ như vậy, Phương Phi vẫn không khỏi nhói đau từng đợt.

Tin tức cậu đêm đó ở quán bar cuối cùng vẫn không xuất hiện trước báo giới, Phương Phi trước đây cho rằng Bùi Thiên Hữu chính là cấp dưới của Tĩnh Duy Viễn, nhưng hôm đó xem ra, hẳn không chỉ đơn thuần như vậy.

Chỉ là Bùi Thiên Hữu trước nay căm ghét cậu không thôi không ngờ lại trở thành người cứu giúp mình, Phương Phi ít nhiều cũng có phần căm khải.

Người cậu tin tưởng hóa ra là một tên lừa gạt, chẳng bằng một người xa lạ không quen.

Vì để không nghĩ tới mấy việc này, mấy ngày qua, Phương Phi ngoài học hành ăn ngủ, căn bản đều dồn hết tinh lực vào đầu vào trong game.

Cùng Tần Phong quả thật là cá mè một lứa, thất tình đều dựa vào chém quái để phát tiết.

“Phương Phi, mày thật sự không thèm nghe anh ta giải thích?” Khương Viêm Bân thừa dịp cơ hội rảnh rỗi nghỉ ngơi sắp lại gần, “Nếu thật là lừa gạt như mày nói, vậy anh ta cũng quá phí tâm rồi.”

Tin nhắn nhét đầy đến độ sắp phát nổ hộp thư của Phương Phi, một ngày lại tới 4, 5 hàng, nếu không phải sợ truyền ra Scandal hai người bọn họ bất hòa nhau, anh ta đứng chờ dưới lầu cả ngày cũng không chừng.

“Anh ta không phải phí tâm vì tao...” Là vì cái công ty Thiên Viễn mà thôi... Thế nhưng, Phương Phi thật không hiểu, rõ ràng sự tồn tại của mình không hề đáng giá gì với anh ta, mọi người đã sớm chuyển dời tầm mắt sang một vụ scandal khác, anh ta tại sao cứ dây dưa phí hơi tìm gặp mình vậy?

Huống hồ, dựa theo thuyết pháp của Tĩnh Duy Viễn, sự tồn tại của cậu đối với anh ta mà nói, thậm chí còn mang theo chút uy hiếp.

Di động tích tích nhận thêm một mẫu tin nhắn, Phương Phi nhịn không được mở ra xem:

“Quả Cam Nhỏ, ra ngoài gặp anh, nghe anh giải thích được không?”

Giang Tĩnh Viễn hiện tại cũng không dám gọi điện thoại, chỉ cần gọi một lần, người bên kia sẽ tắt máy ít nhất cho đến trưa!

Lại câu nói không dinh dưỡng này nữa! Phương Phi đảo mắt khinh thường, tưởng rằng ông đây còn có thể để anh đùa vui sao?

Lựa chọn —— là —— dừng hòng.

Tin nhắn tươi sốt mới ra lò bị vứt bỏ vô tình.

“Đồ tim phổi sắt đá...” Khương Viêm Bân thấp giọng lẩm bẩm, bị Phương Phi một vuốt bạo đầu, “Đệch, mày theo phe kia phổng!”

“Đương nhiên là theo phe mày, nhưng...” Khương Viêm Bân lại áp sát thêm một chút, “Mày rõ ràng cũng rất muốn nghe anh ta giải thích mà!”

“Đi chết đi! Tao không muốn!” Phương Phi đẩy mạnh hắn ra, nằm úp sấp trên mặt bàn.

Cậu mới không thèm có chút suy nghĩ nào muốn nghe anh ta giải thích, đúng không, cũng không phải thường xuyên cố ý chờ tin nhắn của anh ta, hoặc là ở ký túc xá giả bộ ngủ liếc trộm bóng dáng anh ta ngồi bên giường, tuyệt đối không có!

Phương Phi nghĩ, lại nhịn không được lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, haizz... Được rồi, cậu thừa nhận, mỗi lần trông thấy anh ta lấy lòng, trong bụng đều rất muốn nghe anh ta giải thích, nhưng, cậu càng sợ hãi hơn là, nếu thật sự tin tưởng, sau này sẽ càng đau khổ hơn.

Anh ta, chung quy là người cậu không muốn chọc tới.

Mấy phút sau, một tin nhắn được phát tới, “Chết tiệt, Phương Phi em rốt cuộc có quay về nhà hay không! Em có tin chị đây đi nạo thai liền không!”

Lần này không ngờ là chị dâu a, ... Cái này nhìn kiểu gì cũng giống như phát tin nhắn cho chồng vậy?

Phương Phi mới nhớ tới, mấy ngày trước cậu đã nói với Giang Tĩnh Viễn cùng nhau quay về nhà, thế nhưng, ngày hôm đó, cậu mới biết được, mình hóa ra sống trong lừa gạt trước giờ.

Cậu tình nguyện ngày đó không hỏi ra miệng, nếu chưa từng nghe qua chính miệng Giang Tĩnh Viễn bảo hai người họ là tình nhân, cậu đại khái cũng không có lập trường gì để trách cứ anh ta.

Nói không chừng, như thế sẽ không có gì mà không nguyện lòng tha thứ, hai người còn có thể tiếp tục “đóng giả” như bình thường.

Mãi vẫn không nghĩ ra nên hỏi âm cho Hạ Tuyết như thế nào, đành quyết định tắt điện thoại cho xong.

Tuy đã biết được sự thật, nhưng muốn chính cậu tự nói bọn họ lúc ấy chỉ là một trò hề, cậu không thể nói nên lời được.

Tâm tình không yên nằm trên bàn tắm hai tiết, dạo quanh nhà ăn một vòng, cũng chả có gì ăn ngon, bèn trực tiếp hướng về phía ký túc xá.

Không biết tên kia có phải lại chờ trong ký túc xá bọn họ không.

Phương Phi nghĩ, cước bộ dần dần dồn dập hơn bước lên cầu thang, mở cửa phòng ký túc xá, Giang Tĩnh Viễn quả nhiên đang ngồi trước bàn học của Tần Phong: Anh thấy cậu tiến vào liền tức khắc đứng dậy.

Phương Phi hoàn toàn không đếm xỉa đến anh ta, ném túi xách lên giường định vào toilet.

Ai ngờ khi lướt ngang qua người Giang Tĩnh Viễn lại bị anh ta nắm chặt tay.

“A... Anh làm gì!” Phương Phi ngẩng đầu, lại đối mắt với cặp mắt hung tợn của Giang Tĩnh Viễn.

Mấy ngày nay, người này không phải không hề dịu dàng xoa nhẹ cậu, hiện tại cặp mắt chẳng hiểu ra sao này khiến Phương Phi phải thoáng cái trừng lại, “Dù anh giải thích xong em cũng không chịu theo anh về sao? Chẳng lẽ Tĩnh Duy Viễn nói là thật?”

“Anh, anh đang nói cái gì chứ!” Phương Phi dùng sức rút tay ra hai cái nhưng giãy không ra được, “Hắn nói có phải thật hay không anh không phải hiểu rõ hơn tôi sao! Con mẹ nó anh buông ông đây ra!”

Sắc mặt Giang Tĩnh Viễn tái mét, rồi thật sự buông lỏng tay cậu: Phương Phi mơ hồ cảm thấy có gì đó lạ lạ, nhưng cũng không rõ rốt cuộc là lạ ở chỗ nào, chỉ có thể làm ra vẻ trừng mắt về anh ta một cái, sửa sang lại quần áo, “Chỗ này của chúng tôi không chào đón anh, mời anh ra ngoài!”

“Hừ... Ra ngoài hẳn không chỉ có tôi!” Giang Tĩnh Viễn từ trong túi quần móc ra một tờ giấy, ném thẳng vào trong lồng ngực cậu, Phương Phi cầm lên xem, không ngờ chính là tờ hợp đồng kia.

“Người có ý gì?” Phương Phi tức giận.

Giang Tĩnh Viễn mặt không chút thay đổi nhìn cậu, “Bên trên có nói, ba tháng này cậu nếu không tới chỗ tôi ở, nếu trái điều lệ phải trả lại hai triệu! Hiện tại nửa tháng cũng chưa tới.”

Phương Phi cúi đầu nhìn nhìn, mặt không khỏi trắng bệch, “Hợp đồng này, quả nhiên là anh để tôi ký tên?” Sau cùng chính là điều lệ trái vi ước, không ngờ cậu lại nhìn thấy nó dưới tình huống như vậy.

Giang Tĩnh Viễn vẫn một mực không lộ vẻ gì, hốc mắt Phương Phi chớp đỏ, “Hai trăm ngàn của tôi tôi trả hết cho anh!”

Giang Tĩnh Viễn lạnh lùng liếc xéo cậu, “Được, cậu bây giờ còn thiếu tôi một triệu tám trăm ngàn.”

“Khốn nạn!” Phương Phi rốt cuộc chịu không nổi, giơ mạnh quả đấm đánh về phía Giang Tĩnh Viễn, chợt bị anh ta túm lại một phen, ôm vào trong lòng.

“Khốn nạn, buông!” Bị Giang Tĩnh Viễn ôm ngang bước ra khỏi ký túc xá, cho dù trong đau đớn cực độ, Phương Phi vẫn đỏ mặt không thôi, “Con mẹ nó anh buông tôi ra!”

Giang Tĩnh Viễn vốn không để ý tới cậu, nhưng muốn ôm một thằng con trai vùng vẫy liên tục cũng không dễ dàng, đành phải uy hiếp, “Tôi buông cậu xuống, cậu phải theo tôi đi.”

“Anh dựa vào cái gì...”

“Bằng không tôi sẽ hôn cậu ngay tại đây!” Biểu tình Giang Tĩnh Viễn lạnh băng khiến Phương Phi càng thêm xấu hổ và giận dữ, “Con mẹ nó anh... Được, đồ đểu cán! Ông đây đi theo anh! Còn không buông ra!” Thấy anh ta thật sự không biết liêm sỉ cúi đầu xuống, Phương Phi không thể không thu lại lời mắng chửi giữa chừng của mình, đáp ứng yêu cầu vô lý của anh ta.

Tên chết tiệt này, sao có thể chết tiệt đến thế!

17. Chương 17: Hiểu Lâm Giải Trừ

Giang Tĩnh Viễn tuy nghe theo lời đặt cậu xuống, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay cậu, mặc Phương Phi giãy giụa liên tục cũng không chịu buông.

Hiện giờ là thời gian cơm trưa, trong sân trường rộn ràng nhốn nháo hẳn lên, đại khái là đã thấy chân thân Giang Tĩnh Viễn nhiều lần rồi, không có bao nhiêu người chạy tới cần kí tên, nhưng dọc đường vẫn có thể trông thấy những nhóm cô nữ sinh cầm di động hướng về phía họ click click chụp ảnh.

Tới cửa trường học, Giang Tĩnh Viễn mở cửa ghế phó lái đẩy Phương Phi ngồi vào, bản thân lại vòng qua người ngồi xuống bên cạnh, mạnh mẽ đóng cửa xe lại.

Phương Phi càng thêm phần nộ, quay phắt đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, liếc cũng không thèm liếc anh một cái.

Hai người một người mặt mày xanh đen, một người óng ánh nước mắt, trong xe tràn ngập cổ không khí đầy áp lực, một người chạy đi vô cùng yên lặng.

Đến bãi đỗ xe, Giang Tĩnh Viễn bước xuống, Phương Phi vẫn một mực ngồi bên trong không nói không rằng.

Giang Tĩnh Viễn rốt cuộc bùng nổ, mở cửa xe lôi Phương Phi ra, “Cậu rốt cuộc...” Phương Phi cúi đầu tránh né, từng giọt lệ nóng nhỏ lên tay Giang Tĩnh Viễn.

Giang Tĩnh Viễn nhất thời như một chiếc bóng cao su xì hơi, ôm Phương Phi vào trong lòng, nhẹ nhàng mắng, “Em còn khóc, tại sao cứ không thể tin tưởng anh chứ?”

Phương Phi dùng sức đẩy anh hai cái, Giang Tĩnh Viễn không hề buông lỏng, Phương Phi dứt khoát cắn một ngụm thật mạnh lên bờ vai anh.

Giang Tĩnh Viễn rên khẽ một tiếng, nhưng vẫn ôm chặt cậu như cũ, vỗ lưng cậu nhẹ nhẹ, “Em có thể nói với anh Tĩnh Duy Viễn đã nói gì cho em không?”

Phương Phi há lỏng miệng, “Hừ, hẳn ta nói hết sạch những thứ anh làm rồi! Anh còn muốn gạt tôi bao lâu?”

Giang Tĩnh Viễn thở dài, chìa tay định lau nước mắt trên mặt cậu, bị Phương Phi không chút linh tình gạt phăng ra.

“Anh đồ khốn kiếp! Dù anh không thích tôi, nhưng loại việc đó cũng có thể thật sự mặc kệ được sao? Chẳng lẽ tôi bị người, bị người ấy ấy anh cũng không...” Phương Phi nhướn cao con mắt đỏ đờ đờ, cuối cùng cũng nói không hết câu: Cậu vốn, vốn dĩ vẫn chứa một niềm hy vọng nho nhỏ trong lòng.

Biểu tình Giang Tĩnh Viễn trở nên ngoan lệ, “Hắn dám!”

Phương Phi tức giận một quyền nện lên mắt anh, sức mạnh nóng giận thật sự phát huy uy lực không nhỏ, Giang Tĩnh Viễn than đau một tiếng, tay không thể không đỡ tới che mắt lại, “Mẹ nó ông đây thiếu chút nữa bị cường hiếp! Anh...” Quên đi, dù thế nào đi nữa anh cũng không cần... Phương Phi gạt tay mình ra khỏi tay anh, không cần anh lôi kéo tự động bước đi như vào nhà mình.

Ở nơi này lâu như vậy, tâm tình lần này đã biến đổi quá lớn.

Giang Tĩnh Viễn đuổi theo, “Em nghe anh nói, là do...”

“Được rồi, anh không cần giải thích gì hết... Tôi sẽ ở đây đủ ba tháng, sẽ không để anh xuất hiện Scandal bội tình bạc nghĩa, yên tâm đi.” Phương Phi trầm trầm nhìn anh nói, đi vào thang máy trước.

“Ngày ấy hẳn còn nói rằng em vì tiền mới theo anh cùng mới chỗ, vốn dĩ không hề thích anh, anh không tin!” Giang Tĩnh Viễn hỗn hỗn rống to.

Phương Phi cứng đờ, đầu cũng không ngoảnh lại, nhẹ giọng đáp, “Vì sao không tin? Có lẽ đó là sự thật.”

Giang Tĩnh Viễn nhìn bóng lưng cậu xa dần, lần đầu tiên nhận ra bản thân lại có ngày bó tay không cách nào giải quyết, anh nôn nóng theo sau bước vào thang máy, trông bộ dạng trầm mặc của Phương Phi, thật sự có xúc động muốn tha tên Tĩnh Duy Viễn tới đây dùng sức đập vài lần rồi ném vào hồ cá sấu cho xong.

Liên tiếp vài ngày sau, Phương Phi ngoài lúc Cầu Đản ở nhà lộ vẻ mặt tươi cười, thời gian khác đều lặng im không nói, ăn cơm xong nếu không có lớp thì vào phòng khách đóng chặt cửa lại, gặp cũng không muốn gặp Giang Tĩnh Viễn.

Thời gian lâu, ngay cả Tiểu Cầu Đản cũng nhìn ra có gì đó là lạ, bắt đầu mũi phòng tức giận chung với mẹ mình.

Quý khách muốn thông qua Giang Cầu Đản tiếp cận tổ chức đảng của Giang Tĩnh Viễn đã bị nhìn thấu.

Án thứ nhất: Đêm nào đó, Phương Phi lên mạng, Giang Cầu Đản đang chơi trò xếp gỗ.

Giang Tĩnh Viễn tiếp cận nhân vật mục tiêu, thân thiết tới gần, “Con trai, papa giúp con xếp phòng nhỏ nha?”

Giang Cầu Đản ngẩng đầu, vênh môi lườm anh một cái, “Papa tôi, chọc mama không vui! Tránh ra.”

Thằng nhóc thối này, Giang Tĩnh Viễn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn con trai cầm cục xếp gỗ lạch bạch lạch bạch chạy đi tìm Phương Phi, trông lòng nôn nóng muốn chết.

Án thứ hai: Sáng sớm, Giang Cầu Đản chuẩn bị xuất môn đi nhà trẻ.

Giang Tĩnh Viễn thừa dịp Phương Phi đi lấy túi xách của Cầu Đản lại vô liêm sỉ chạy tới tiếp cận cậu bạn nhỏ ngây thơ.

“Con trai, chốc nữa con nói với mama để papa cùng dẫn con tới trường nha?”

Cánh tay nhỏ của Giang Cầu Đản chống eo, ngẩng đầu vô cùng khinh bỉ nhìn anh (này học ai vậy nè...),
“Tội tệ! Tránh ra!”

...

Giang Tĩnh Viễn cuối cùng chỉ có thể nhìn Phương Phi mặt không chút thay đổi lướt ngang qua anh, dắt tay Cầu Đản, cúi đầu cười cười với thằng nhóc thối kia bước ra khỏi nhà.

Giang Tĩnh Viễn hít thật sâu, di động bỗng reo vang, nhìn cũng không nhìn chọn tiếp nhận, “Alo?”

“Giang Tĩnh Viễn, cậu chưa xin phép bốn ngày nay rồi, còn định làm gì?” Giọng lạnh lùng của Bùi Thiên Hữu truyền tới.

Giang Tĩnh Viễn liếc mắt, “Anh còn không biết xấu hổ, nếu không phải tại Tĩnh Duy Viễn, Quả Cam Nhỏ có thể như vậy chắc? Rốt cuộc tên đó nó nói gì?”

“...” Bùi Thiên Hữu trầm mặc, “Nếu Phương Phi tha thứ cậu, nhất định phải về tặng ca cho tôi.”

Giang Tĩnh Viễn nghe xong, không nói hai lời đi cúp điện thoại.

Tha thứ? Không biết là khi nào đâu.

Đưa Giang Cầu Đản đến nhà trẻ, Thụy Thụy đồng học đang đứng trước cửa kiến chân ngóng trông, Phương Phi nhìn hai đứa nhỏ tay trong tay vào bên trong xong mới quay về trường học.

Thật ra buổi sáng không có lớp, nhưng Phương Phi không muốn trở lại cái căn nhà đầy áp lực kia nữa.

Cậu khi nào đã cảm thấy nơi có anh ta ở có áp lực vậy?

Phương Phi dạo bước trong sân trường, cuối cùng quyết định ngồi xuống bãi cỏ bên cạnh sân quần vợt.

Một tháng trước, mình vẫn hay ngồi ở chỗ này ngẫm nghĩ rằng, khi nào anh ta mới có thể gọi điện tới?

Lần ngồi tiếp theo không ngờ lại là loại tình huống bây giờ: Cậu có thể thật thô bỉ cảm khái một câu tạo hóa trêu người sao?

Có mấy cặp đôi tình lữ đang hơn hớn vui đùa đánh quần vợt bên dưới, Phương Phi trông tới, không khỏi sinh ra đôi chút hâm mộ, lại nhìn lại bản thân mình, bất giác có phần bi thương.

Quả nhiên thích đồng tính rất khó có kết quả tốt?

Cúi đầu ngắm nghía những ngọn cỏ nhỏ, định lấy điện thoại vọc tay mới nhớ tới, mình đã làm mất nó vào cái ngày hai người tranh chấp cãi nhau.

Phương Phi giữu cột bật cười cay đắng, sít sao ôm chặt lấy đầu gối, đầu chôn vùi xuống.

Không biết qua bao lâu, bên tai truyền tới tiếng bước chân, tưởng là người lạ vô tình đi ngang qua, Phương Phi vẫn như trước nằm sụp mặt vào đầu gối nhắm mắt ngủ: Thế nhưng tiếng bước chân lại ngừng bất bên cạnh mình, “Phương tiên sinh.”

Phương Phi ngửa mặt, “Bùi tiên sinh?” Tiếp đó khẽ cười nhẹ, “Anh gọi tôi Phương Phi là được rồi.”

Tuy về mặt Bùi Thiên Hữu vẫn không có biểu cảm, nhưng nhớ tới việc anh ta cứu giúp mình, Phương Phi liền hiểu, anh ta kỳ thật không giống vẻ mặt lạnh bên ngoài.

Bùi Thiên Hữu gật gật đầu, ngồi xuống kế bên, Phương Phi không khỏi cười rộ.

Bùi Thiên Hữu quay đầu nhìn cậu, “Cậu cười cái gì?”

“A? Không có gì.” Phương Phi cúi đầu nhìn mình, lại quay sang y, “Chẳng qua là cảm thấy một người mặc âu phục hàng hiệu như anh ngồi trên cỏ rất kỳ quái.”

Đường nét lạnh lùng của Bùi Thiên Hữu thoáng nhu hòa, “Tôi tới, là muốn nói với cậu chuyện Tĩnh Viễn.”

Nụ cười Phương Phi chợt nhạt dần, nhưng trước mặt Bùi Thiên Hữu lại không thể không biết xấu hổ gượng gạo ngăn cản anh ta nói tiếp giống như với tụi Khương Viêm Bân được.

Bùi Thiên Hữu nhìn sắc mặt của cậu, bỗng vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa đầu Phương Phi, “Cậu biết không? Ngày đó, thật ra là Tĩnh Viễn gọi điện thoại cho tôi đi cứu cậu.”

Đầu óc Phương Phi ong một tiếng, rốt cuộc không còn nghe được âm thanh khác.

“Thế, vì sao anh ta không tới?”

Bùi Thiên Hữu cúi đầu, “Cậu có biết, Duy Viễn hẳn... luôn muốn làm khó y, ngày đó cậu cũng thấy, hẳn đã chuẩn bị sẵn một đám phóng viên, nếu y chạy tới, chuyện hai người các cậu tất sẽ lên báo, tôi sau đó lại nhìn thấy bản thảo bài viết cũng đã viết xong.”

Phương Phi vừa nghĩ tới, tâm tình lập tức nặng nề chìm xuống, “Đúng rồi, danh tiếng luôn quan trọng hơn cả tôi.”

“Không phải...” Bùi Thiên Hữu liếc cậu một cái, “Giang Tĩnh Viễn rất lo lắng toàn cục, y còn dự trước một cách khác của Tĩnh Duy Viễn, thật ra, ngoại trừ bài báo y đánh người tại quán bar vì cậu, Tĩnh Duy Viễn còn chuẩn bị cả một bản thảo y không tới.”

“Hả?” Phương Phi có chút mê mang.

“Trên viết, cậu là một MB ở quán bar đó, thường xuyên tham gia chuyện loạn giao... vân vân.” Bùi Thiên Hữu tựa hồ hơi ngập ngừng nói tiếp, sau đó dời đề tài, “Hắn gọi điện thoại cho tôi là bởi vì, chỉ có tôi mới ngăn được Duy Viễn, Tĩnh Viễn y, thật ra luôn nghĩ cho cậu, ngày đó cậu vừa ngất xỉu, Tĩnh Viễn đã chạy tới rồi, sợ dĩ mang cậu đến nhà của tôi, là do hôm ấy Cầu Đản không trông thấy cậu khóc liên tục, y sợ nó làm ồn cậu nghỉ ngơi, hơn nữa chỗ của tôi tương đối gần... Y ngay cả chuyện này cũng nghĩ tới...” Sao có thể không thích cậu được?

Phương Phi không dám tin nhìn hắn, Bùi Thiên Hữu nói tiếp, “Y gửi tin nhắn giải thích cho cậu, cậu cũng không hề tha thứ cho y, dạo gần đây vì để lấy lòng cậu, y đã nghĩ không xin phép mấy ngày...”

Còn chưa dứt câu, Phương Phi đã nhanh chóng bật dậy, cực kì nhanh chóng chạy về phía cửa trường học, Bùi Thiên Hữu cũng đứng lên, mắt nhìn xuống chìa khóa xe trên tay mình, quả nhiên con người trong tình yêu luôn ngu ngốc nhất...

18. Chương 18: Về Nhà

Bùi Thiên Hữu lái xe chở Phương Phi tới dưới nhà Giang Tĩnh Viễn, người nào đó ngay tức khắc mở cửa xe phóng như bay ra ngoài, tiếng chân xẹt xẹt chạy lên lầu, nhưng đến khi mở cửa, cước bộ Phương Phi không khỏi chậm dần: Cứ thế xộc vào nói bừa “Tôi tha thứ cho anh” dường như có hơi kỳ quái, vả lại... Dường như tên kia căn bản cũng không làm sai chuyện gì.

Bản thân mình còn bày vẽ cao cao tại thượng nhiều ngày như vậy... Phương Phi buồn bực dựa vào cửa, gỡ rối đầu tóc.

“Cưng à, em biết anh vì muốn tốt cho em, em đã hiểu hết rồi... Em thích anh, anh tha thứ cho sự tùy hứng của em được không?” Ọe... Hoàn toàn không phải phong cách của mình.

“Giang Tĩnh Viễn! Con mẹ nó anh tại sao không nói rõ ràng với tôi, còn khiến tôi hiểu lầm lâu như vậy? Hừm?” Đây có vẻ như rất muốn gây lộn đi! ::>_

19. Chương 19: Hạnh Phúc

Hai cái vật nhỏ rõ ràng vô cùng hứng thú với bụng của Hạ Tuyết, bàn tay nho nhỏ thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng chọt vài cái: Sau khi biết được bên trong đang có một bé trai hoặc bé gái còn nhỏ hơn mình rất nhiều, tự nhiên cảm thấy vô cùng thần kì.

“Nó thở ở trông như thế nào?” Thụy Thụy ngửa đầu hỏi.

Hóa ra nó cũng có rất nhiều thứ không hiểu, chung quy vẫn chỉ là một thằng bé bình thường, Phương Phi vì thế thật vui mừng cúi đầu mỉm cười với bé, “Nó bây giờ không cần thở.”

Trong mắt Ngô Vũ Thụy tiểu bằng hữu nhất thời ngập tràn khinh bỉ, “Không thở sao sống được, chú nghĩ con là con nít chắc!”

“...” Được rồi, chúng ta cần thừa nhận, có đôi khi thật sự không thể yêu cầu mỗi đứa bé đều phải phù hợp đặc điểm phát triển của trẻ em được.

Hạ Tuyết sờ sờ đầu Giang Cầu Đan, “Tiểu Cầu Đan, chờ em gái ra ngoài, sẽ gả cho con làm bà xã được không?”

“Bà xã?” Giang Cầu Đan ánh mắt tò mò, bà xã là cái gì? Có thể ăn sao?

Hạ Tuyết hiếm khi ôn nhu giải thích, “Bà xã chính là người mỗi ngày nói chuyện với con nấu cơm cho con ăn ý.”

Giang Cầu Đan hiểu rõ ngay, “Nha... Là mama!”

“...” Mấy người lớn ở đây lại lần nữa thần tình hắc tuyến.

Vào buổi chiều, những người phụ nữ có thai thường đi dạo loanh quanh tại công viên gần đó: Giang Tĩnh Viễn thân là một ngôi sao lớn, cho dù không quá tập trung phát triển trong huyện lỵ nhưng độ nổi tiếng cũng khá cao, để tránh tạo nên hỗn loạn, bọn họ chỉ có thể hướng về nơi ít người mà đi.

Cũng may, tuy hiện giờ đã gần tới mùa thu, thời tiết khá lạnh, ánh mặt trời chiếu sáng ấm áp, nhưng ngồi ghế công viên nhìn hai đứa nhỏ chốc chốc lại đóng đưa xích đu trẻ em vẫn thật thích ý.

Phương Phi cùng Hạ Tuyết ngồi trên ghế người nói người đáp trò chuyện vui vẻ, còn Giang Tĩnh Viễn và Phương Triển đứng phía sau hai đứa nhỏ cẩn thận trông chừng, xem tình huống, cũng sẵn tiện trò chuyện: Phương Phi đột nhiên có loại cảm xúc hạnh phúc mãnh liệt.

Nếu sau này có thể mãi cùng anh ta thế này, cho dù là trải qua cuộc sống bình thường đơn điệu, nhất định cũng sẽ hạnh phúc đến rơi nước mắt đi.

Phụ nữ có thai luôn thích ngủ, mới ăn cơm chiều không được bao lâu, Hạ Tuyết đã nằm lên trên giường, hai vật nhỏ chơi đùa cả ngày cũng quá mệt mỏi ngủ mất.

Ấm hai tên nhóc thối lên giường trong phòng khách,

Giang Tĩnh Viễn liền kéo Phương Phi vào phòng của cậu.

Giường tuy không phải giường tiêu chuẩn một người, nhưng cũng rộng không được bao nhiêu, Phương Phi vốn định ở phòng khách cùng với hai thằng nhóc, không ngờ lại bị Giang Tĩnh Viễn kéo qua đây.

Tắm rửa xong ngồi phịch trên giường, Phương Phi có hơi ngượng ngùng, tuy đây không phải là lần đầu tiên hai người chung giường chung gối, nhưng sau cuộc nói chuyện thẳng thắn buổi sáng như vậy, khó tránh sẽ có chút câu nệ.

Lúc có Cầu Đan chen lẫn hai bọn họ thì không cảm giác gì, giờ chỉ riêng hai người họ, Phương Phi không khỏi hồi hộp.

Giang Tĩnh Viễn cũng tắm rửa xong, lên giường thuận thế đè lên người cậu, Phương Phi nhất thời cảm thấy toàn thân tê rần, tiếp đó không nhận được thăm mắng mình vô dụng.

Không phải lần đầu tiên, còn thẹn thùng cái gì chứ!

Nhưng nghĩ đến việc này, vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được cái lỗ tai đang nhuộm đỏ.

Bị Giang Tĩnh Viễn tinh tế ngậm môi, Phương Phi căng thẳng run rẩy không thôi, dường như ngay cả hàm răng đều tê dại.

Dưới sự nồng nhiệt vừa ôn nhu vừa mãnh liệt của Giang Tĩnh Viễn, Phương Phi khẽ ngâm nhè nhẹ mặc cho cự đại đối phương thâm nhập sâu vào trong mình, cánh tay sít sao bám chặt cổ anh.

Đầu óc hỗn loạn tiếp thu Giang Tĩnh Viễn trứu sáp mãnh liệt, Phương Phi thậm chí không kiềm được cắn mạnh lên bờ vai anh.

Đúng vậy, đã sớm không phải là lần đầu tiên, thế nhưng, là lần đầu tiên có cảm giác hạnh phúc như thế.

Lần này, mới là chân chính yêu thương nhau.

Phương Phi nấc nhẹ, lại ôm chặt cơ thể người phía trên, hiện tại rốt cuộc có thể lớn mật thừa nhận, Giang Tĩnh Viễn, thật ra, em rất rất rất yêu anh!

Trải qua một đêm tựa như tân hôn động phòng, mãi cho đến giữa trưa hôm sau, Phương Phi vẫn còn ngượng ngùng trộm nhìn mặt Giang Tĩnh Viễn, vô cùng chuyên chú ăn cơm, giúp đỡ thu dọn, mãi cho đến lúc chuẩn bị trở về mới không thể không ngồi vào trong xe anh chàng họ Giang nào đó.

Giang Tĩnh Viễn nhìn lướt qua kính chiếu hậu thấy Phương Phi một mực cúi đầu, nhịn không được bật cười, “Quả Cam Nhỏ...” Nhưng lời quở trách cũng không thốt được, chỉ có thể lắc đầu, tiếp tục lái xe.

Hai đứa nhỏ trải qua cuộc hành trình khởi hành hiển nhiên đã không còn hứng thú gì với “cảnh sắc” trên đường cao tốc, đem mục tiêu chuyển dời lên người Phương Phi.

“Chú Phương ơi, trên cổ chú có vết đỏ đỏ...” Ngô Vũ Thụy chìa bàn tay be bé chỉ chỉ cổ Phương Phi, Giang Cầu Đản lập tức phụ họa, “Mama, muỗi cắn!”

Bây giờ còn có muỗi? Phương Phi kỳ quái vuốt ve cổ, tầm mắt chợt đối diện ánh nhìn trêu tức của Giang Tĩnh Viễn trên kính chiếu hậu, nhất thời hiểu rõ hai quả củ cải này nói “vết đỏ” là cái gì, mặt tức khắc bừng bừng đỏ, vội vàng lấy tay che lại, “Ừm... À, muỗi...”

Đầu sở lái xe không hề nể tình bật cười nhẹ, Phương Phi quăn bách chìa tay đánh ghế trước, “Anh còn cười! Lúc em rời giường sao không nhắc em!” Chị dâu với anh trai chắc chắn cũng đã nhìn thấy! Hèn gì ánh mắt của bọn họ trở nên kì quái như vậy! ::>__

20. Chương 20: Scandal Lại Xuất Hiện

Sáng sớm hôm sau, Phương Phi đang hâm nóng sữa cho Giang Cầu Đản, điện thoại đột nhiên reng chuông, Phương Phi bỗng nhíu lông một cái, cảm giác lo sợ mơ hồ từ ban sáng đang càng thêm rõ rệt.

“Mama, điện thoại...” Còn không kịp suy nghĩ sâu xa, Giang Cầu Đản đã cầm điện thoại tung tăng tung tăng đưa tới.

Phương Phi buông hộp sữa, sửng sốt hồi lâu, vẫn nhún xuống nút nghe, không ngờ bên kia lại chính là giọng của Tĩnh Duy Viễn, “Alo, Phương tiên sinh?”

Làn điệu kì quái ấy khiến Phương Phi càng thêm hoảng hốt, “Anh, anh có chuyện gì?”

Tĩnh Duy Viễn hừ lạnh một tiếng, “Thật nhìn không ra cậu có cái gì tốt, không chỉ dụ dỗ được Giang Tĩnh Viễn, ngay cả... Hừ, tôi chỉ gọi đặng nhắc nhở cậu, đừng quên đọc báo ngày hôm nay, tôi đã sai người đưa tới nhà Giang Tĩnh Viễn!”

Bên kia cộc một tiếng rồi truyền tới tiếng đô đô đô, Phương Phi không kiềm được run rẩy toàn thân.

Hấp ta hấp tấp chạy vội mở cửa, phát giác tờ báo đã được đặt trước cửa nhà, hình của cậu, chình ỉnh ngay trên trang màu mở đầu.

Là ảnh chụp ngày ấy ba người kia giở trò trên người mình.

Sau khi được Bùi Thiên Hữu đón về, cậu chỉ loáng thoáng nhớ lúc mở cửa ra thì thấy một đám phóng viên, thế nhưng lại không biết, bọn họ hóa ra đã ở đó ngay từ đầu rồi.

Phương Phi quỳ sụp dưới đất, đầu óc trống rỗng.

Đại khái do luôn có dự cảm không tốt, mới có thể trong giây phút ngọt ngào mà còn lo lắng rằng loại chuyện này có thể bị ếm xuống luôn hay không.

Phương Phi nhìn tin tức trên báo nói về mình, bất chợt không thể kiềm nén nở nụ cười, song nụ cười ấy càng lúc càng khổ, cuối cùng, nước mắt chầm chậm chảy ra.

Chỉ mới một ngày mà thôi, hạnh phúc của mình hóa ra chỉ ngắn ngủi đến thế?

“Mama...” Giang Cửu Đản sợ hãi leo lên đầu gối cậu lau mặt cho cậu, “Khóc khóc...”

Phương Phi mới nhớ tới Giang Cửu Đản còn đang ở bên cậu, bèn vội vàng giấu đi tờ báo, cúi đầu lau nước mắt, đứng dậy dẫn bé vào nhà.

Cửu Đản dường như cảm thấy không khí không thích hợp, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở một cái, nghe lời Phương Phi đi theo phía sau.

Thả người trên ghế salon, còn chưa kịp buông điện thoại xuống, tiếng chuông lại ồ ạt vang lên.

Tâm Phương Phi sít chặt, như thế nào cũng ấn không xuống nút nhận nghe: Nếu, nếu như là anh ấy gọi tới, vậy phải làm sao bây giờ?

Cậu biết mình chắc chắn sẽ khóc, nhưng lại không biết, bản thân còn có quyền lợi khóc trước mặt anh hay không.

Scandal này của mình sẽ mang tới tổn hại lớn nhất cho anh ta, cậu thậm chí còn trông thấy tiêu đề viết rằng, bọn họ, bọn họ quen biết nhau trong buổi party sex.

Lúc hạnh phúc cùng một chỗ thì không có bao nhiêu người để ý, nhưng bây giờ, Phương Phi biết, sẽ có rất nhiều ánh mắt chăm chăm nhìn vào cậu, nói không chừng bên ngoài tiểu khu đã vây đầy một đám phóng viên.

Điện thoại ngừng reo, còn chưa từ bỏ ý định reo chuông tiếp, Phương Phi bất an nhún xuống, đặt kế bên tai, “Alo...”

“Phương tiên sinh? Tôi là người phụ trách tuyên truyền của Giang tiên sinh, họ Lưu.”

Phương Phi nắm chặt tay, cũng không tâm tình hỏi thăm hân, cậu biết, người này gọi điện tới tuyệt đối không phải muốn nghe cậu nói xin chào.

“Nói vậy tin tức ngày hôm nay ngài đã nhìn thấy, vì hình tượng của Giang tiên sinh, công ty chúng tôi mong ngài có thể trốn tránh đầu đó:Đương nhiên, đây cũng đại biểu cho ý của Giang tiên sinh.”

Phương Phi không nói gì, lẳng lặng chờ hân nói tiếp.

Họ Lưu kia thấy cậu không đáp gì, khẽ ho, “Scandal lần trước của hai người khiến Giang tiên sinh mất đi rất nhiều fan, chuyện này vừa xuất hiện hai tiếng mấy, trên mạng đã tràn ngập tin tức phản đối ngài ấy rồi, nếu ngài thật sự thích ngài ấy, khụ...”

Phương Phi gắt gao cắn môi dưới, lời nói trong điện thoại như lời tuyên án lạnh như băng, “Nghe nói hiện nay ngài đang ở nhà Giang tiên sinh?”

“Tôi biết rồi.” Phương Phi chậm rãi cúp điện thoại, ôm Cửu Đản vẫn đang im im nhìn cậu vào trong ngực, lại bấm số điện thoại của cô giáo Ngô.

Bên kia nhận điện rất nhanh, “Alo, Phương Phi! Cậu không sao chứ!”

Cô giáo trẻ tuổi nọ quỳnh quáng cả lên, trực tiếp hô thẳng tên Phương Phi.

“Tôi không sao, cô có thể giúp tôi trông Cầu Đản được không, bây giờ tôi đưa bé qua!” Phương Phi vừa nói vừa ôm chặt Cầu Đản, Cầu Đản nghe dứt lời cậu, cuối cùng nghẹn ngào khóc lên.

“Được! Được chứ!” Cô giáo Ngô đồng ý không ngừng.

“Phiền cô rồi!” Phương Phi cảm ơn, cúp điện thoại, lau nước mắt cho Cầu Đản, Cầu Đản cũng nhịn không được gào khóc to hơn, “Mama không cần Cầu Đản... Oa...”

Phương Phi thở dài, ẵm Cầu Đản lên đổi điện mặt mình,” Cầu Đản, mama không phải không cần con, nhưng hiện tại lại xảy ra chuyện, con phải nghe lời cô giáo biết không? Papa sẽ nhanh chóng tới đón con.”

Đây là lần đầu tiên cậu xưng mama với Cầu Đản, vừa nói đã cực kỳ thuận miệng, khi bản thân phát giác ra được thì lại tránh không được một trận chua xót trong lòng.

Cầu Đản tắc giọng gật đầu, Phương Phi mặc áo khoác vào cho bé, rồi dẫn bé đi xuống lầu.

Nhưng vừa ra khỏi cửa, Phương Phi liền hối hận, từng người phóng viên nháy mắt vọt nhanh tới trước mặt cậu.

“Phương Phi, xin hỏi tin tức trên báo có thật không? Cậu thật sự là MB ở quán bar?”

“Giang Tĩnh Viễn thật sự quen biết cậu ở party sex sao? Xin hỏi hai người lần đầu tiên gặp nhau như thế nào?”

“Xin hỏi sau khi hai người quen nhau, anh ấy có đồng ý cho cậu tiếp tục tham gia party sex không?”

“Xin hỏi...”

Một đám người chen chúc lẫn nhau khiến Giang Cầu Đản vừa dứt khóc xong lại oa oa khóc lớn.

Phương Phi vừa ôm lấy Cầu Đản vừa che mặt lại, trong đầu không biết nên suy nghĩ cái gì.

Những ký giả này, rõ ràng là Tĩnh Duy Viễn tìm tới, cho nên mới có thể xông qua tầng tầng cảnh vệ tới dưới lầu bọn họ, vì cái công ty kia, bọn họ quả thật đã hao tổn hết cả tâm thần rồi.

Một người xuyên qua tầng người hỗn loạn tiến tới bên cạnh cậu, Phương Phi cũng không dám ngẩng đầu, người nọ tiếp nhận Cầu Đản kéo cậu chen qua đám đông ngồi vào trong xe.

Phương Phi lúc này mới ngẩng mặt lên, “Bùi tiên sinh...”

Sắc mặt Bùi Thiên Hữu xanh đen khỏi động xe, trực tiếp phóng thẳng về phía đám phóng viên, một đám người bị hấn dọa tới mức chạy trốn tản ra hết bốn phía, Bùi Thiên Hữu tăng tốc đánh một đường cong chạy ra ngoài tiểu khu.

Giang Cầu Đản vẫn còn ghé vào lòng Phương Phi khóc, Phương Phi vừa vỗ nhẹ lên lưng bé, vừa quay đầu về phía Bùi Thiên Hữu, “Bùi tiên sinh, phiền anh đưa tôi đến nhà trẻ Cầu Đản.”

Bùi Thiên Hữu nhìn cậu một cái, “Tôi tới là chở hai người tới chỗ Tĩnh Viễn.”

Phương Phi sững sốt, tựa hồ hiểu rõ gật gật đầu, “Được rồi, Cầu Đản giao cho anh vậy.”

Bùi Thiên Hữu cười lắc đầu, “Cậu đừng suy nghĩ lung tung, bây giờ cậu phải ẩn trốn, Giang Tĩnh Viễn mới có thể lật lại thời thế, khi nãy hấn định chạy tới, là tôi kiên quyết nhốt hấn ở khách sạn!”

Phương Phi trong lòng ảm áp, hốc mắt chợt ảm ướt: Ban nãy vừa biết được chuyện này, cậu kỳ thật luôn suy nghĩ rằng, nếu Giang Tĩnh Viễn bên cạnh mình thì tốt rồi: Tuy lúc nhận được điện thoại cậu có phần sợ hãi, nhưng nếu quả thật là do anh gọi tới trấn an mình, mình nhất định sẽ cảm thấy an toàn trong chớp mắt.

Di động Bùi Thiên Hữu vang chuông, hấn cúi đầu nhìn biểu thị trên màn hình di động rồi ném di động qua cho Phương Phi.

Phương Phi cúi đầu xuống, mặt liền đỏ bừng, nhún xuống chọn nghe, kề sát bên tai, còn chưa kịp nói gì, bên kia đã liếng thoảng không thôi, “Bùi Thiên Hữu anh con mẹ nó tìm được người chưa! Dám nhốt tôi lại, nếu Quả Cam Nhỏ chạy mất tôi con mẹ nó đi chém chết Tình Duy Viễn đấy!”

Phương Phi hô nhẹ, cậu lần đầu tiên nghe thấy Giang Tình Viễn nói tục.

Giang Tình Viễn nghe thấy tiếng hô của cậu, tròng liên thanh nhất thời ngừng lại, “Quả, Quả Cam Nhỏ?”

“Ồm...” Phương Phi hàm hồ ứng thanh, “Ừ, là em.”

Bùi Thiên Hữu ở bên cạnh phì cười, mặt Phương Phi càng nóng.

Giang Tình Viễn ho nhẹ, che dấu xấu hổ của bản thân, “Cái đó, không chuyện gì là tốt rồi, ngoan ngoãn theo Bùi Thiên Hữu lên máy bay, anh ở đây chờ em.”

Phương Phi lại một lần nữa nắm chặt di động, thế nhưng, lần đầu tiên không phải vì căng thẳng, mà là vì hạnh phúc ngập tràn, “Giang Tình Viễn... Giang Tình Viễn!” Hô tên tên anh, nước mắt liền ào ào chảy xuống.

Vừa này đối mặt với nhiều phóng viên như vậy đều có thể kiềm chế nước mắt, chỉ bởi vì vài câu của anh lại nhìn không được chảy ra.

Giang Tình Viễn nhất thời luống cuống, “Quả Cam Nhỏ? Đừng khóc! Ngoan... Mẹ nó! Bùi Thiên Hữu! A...”

21. Chương 21: Máy Bay Tư Nhân

Vé máy bay đến M thị sớm nhất cũng phải chờ đến hai giờ chiều, Bùi Thiên Hữu mua vé, cậu thì ôm Cầu Đản ngồi trong góc nhà ăn tự phục vụ gần sân bay giết thời gian.

Nơi này rõ ràng không thích hợp để đi loanh quanh.

Thế nhưng, Phương Phi thỉnh thoảng liếc sang cái đồng hồ treo tường trong nhà ăn, lần đầu tiên cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm thật chậm.

Mượn di động Bùi Thiên Hữu gọi điện thoại cho Tần Phong, quả nhiên thằng khỉ này đang bồn chồn đi vòng tròn đứng chờ trước cửa tiểu khu bọn họ, còn bảo Phương Triển và Hạ Tuyết cũng đang chạy tới đó.

Phương Phi vội vàng gọi điện thoại cho anh trai, đầu kia nhận điện thoại, vừa nghe là giọng nói em trai mình, nhất thời thở phào một cái, “Em không sao chứ? Giờ đang ở đâu?”

Phương Phi còn không kịp trả lời, đầu bên kia đã đổi người, “Phương Phi? Em sao rồi? Không chuyện gì chứ? Em chờ, chị với anh em chạy tới tìm em ngay!”

“Chị dâu, em không sao.” Hốc mắt Phương Phi có chút nóng nóng, “Hai người đừng tới đây, bây giờ chỗ em toàn là phóng viên, em đang ngồi chờ máy bay, trước tiên qua chỗ Giang Tình Viễn... Anh chị đừng lo lắng, anh ấy sẽ xử lý tốt.”

Những lời này không chỉ nói cho Hạ Tuyết nghe, Phương Phi còn là tự nhủ với bản thân, anh ấy nhất định sẽ xử lý tốt.

Suy nghĩ sâu trong nội tâm lần đầu tiên toát lên niềm hi vọng, miễn là tin tưởng vào anh, mọi chuyện đều sẽ qua hết.

“Nhưng chị rất lo lắng, chị muốn gặp em... Chúng ta sắp tới khu của em rồi!” Giọng Hạ Tuyết ghen ngào, Phương Phi nghe tiếng chị như vậy, khó tránh sốt ruột quay sang Bùi Thiên Hữu, “Chị dâu tôi muốn gặp tôi.”

Hạ Tuyết là người yêu của Phương Triển từ thời còn trung học, đại học năm ấy, cha mẹ nhà họ Phương gặp tai nạn xe qua đời, Hạ Tuyết luôn luôn an ủi, bên cạnh hai anh em bọn họ.

Mặc dù chỉ lớn hơn Phương Phi bảy tuổi, nhưng cô vẫn một mực nỗ lực chiều cổ đứa nhỏ mất đi cha mẹ này.

Có câu, chị cả như mẹ, Phương Phi có lúc đã nghĩ, Hạ Tuyết đối với cậu mà nói, có lẽ chính là một dạng tồn tại như mẹ vậy.

Bùi Thiên Hữu cúi đầu nhìn đồng hồ, “Mới hơn 10 giờ, không bằng cậu bảo họ tới đây đi, chúng ta ra ngoài thì thật không tốt lắm.”

Phương Phi vui sướng gật đầu, thì thầm với người bên kia, “Hai người tới sân bây đi, gần đó có một nhà ăn tự phục vụ, tụi em ở đó chờ hai người.”

“Được!” Hạ Tuyết đáp, “Vây lát nữa gặp!”

“Dạ, chị đừng vội quá, cẩn thận...” Cẩn thận đứa nhỏ... Nhưng Hạ Tuyết tính tình nôn nóng căn bản không còn kiên nhẫn nghe cậu nói dứt câu đã cúp điện thoại.

Phương Phi biết chị ấy chắc chắn đang hối thúc Phương Triển chạy nhanh thêm một chút, không khỏi bật cười.

“Cậu hình như không lo lắng chút nào?” Bùi Thiên Hữu uống một hớp trà, nhíu mày nhìn Phương Phi đang cong cong khóe miệng.

Phương Phi sững sốt, sau đó cười lắc lắc đầu, trước kia lo lắng chật vật, là bởi vì không rõ vị trí của mình trong lòng Giang Tĩnh Viễn là như thế nào, bây giờ đã hiểu rõ, đột nhiên cũng cảm giác được, cho dù gặp phải chuyện lớn hơn nữa, cậu cũng sẽ không sợ hãi.

Có anh sát vai là tốt rồi.

May mắn hai người ngồi trong góc, chỗ ngồi bên cạnh còn có một cái bồn nước lớn che chắn, bằng không, trú trong nhà ăn này cũng phải rước lấy rất nhiều tầm mắt.

Đợi hẳn một tiếng đồng hồ, Cầu Đản đã ngủ thiếp đi trong lòng Bùi Thiên hữu, Phương Phi mới nhìn thấy Phương Triển đang nâng đỡ Hạ Tuyết có thai đi về phía này qua khung cửa sổ thủy tinh.

Mới vài ngày không gặp, vì sao cảm thấy bụng chị ấy lại rộng thêm một vòng?

Đẩy cửa ra, Phương Phi vội vàng đứng dậy phát phát tay với bọn họ, Hạ Tuyết vỗ nhẹ mặt rồi chạy vào bên trong, mà Phương Triển thì dè dặt cẩn thận bảo hộ vợ mình.

Mắt Hạ Tuyết còn ướm ướm đỏ, cho thấy vừa mới ngừng khóc không lâu, ngay cả Phương Triển đường nét lạnh lùng cũng đượm đầy vẻ quan tâm trong mắt, “Sao rồi?”

Bùi Thiên Hữu ôm Cầu Đản ngủ say, không dễ dàng thực hiện động tác mạnh, nhưng vẫn thân sĩ giúp Hạ Tuyết ngồi xuống ghế dựa, đợi cô ngồi xuống mới trả lời, “Không sao, anh chị không cần lo lắng, buổi chiều tôi với Phương Phi sẽ tới chỗ Giang Tĩnh Viễn, cuối cùng sẽ tìm ra cách giải quyết.”

“Rốt cuộc là thằng mất dạy nào viết? Nếu bị tôi bắt được nhất định sẽ lột một tầng da gã!” Hạ Tuyết nắm chặt tay cầm phấn hô lên, khiến cho Phương Phi không kiềm được sứt sứt mũi.

Phương Triển cũng ngồi xuống, nghiêm túc nhìn Phương Phi, “Nhưng ảnh chụp đó là như thế nào? Photo-shop?”

Da đầu Phương Phi tức khắc tê rần, cậu vẫn chưa kể vụ cậu bị Tĩnh Duy Viễn bắt cóc cho Phương Triển nghe, loại tình huống này phải giải thích thế nào? Nếu anh trai biết nguyên nhân đằng sau là Giang Tĩnh Viễn, nói không chừng sẽ làm ầm ĩ lên.

“Là hiểu lầm, Phương tiên sinh không cần lo lắng.” Bùi Thiên Hữu cười cười với anh, “Yên tâm, chúng ta sẽ mau chóng giải quyết.”

Phương Triển trầm ngâm, gật nhẹ đầu, “Được, tôi tin anh, nhưng, trường học đã gọi điện tới cho tôi, sự việc lần này, Phương Phi không đến trường giải thích lại còn chạy trốn rất xa, tôi sợ nó sẽ bị đuổi học.”

Phương Phi cứng người, lại quên mất chỗ nhà trường rồi, chẳng trách khi này Tần Phong nói chuyện điện thoại luôn miệng hỏi mình trường học thì sao bây giờ? Lúc ấy trong lòng vẫn chưa hết bất an, chỉ cho rằng nó hỏi chuyện trốn học mà thôi.

Bùi Thiên Hữu hiển nhiên cũng chưa nghĩ tới vấn đề này, liền sửng sốt, chưa kịp mở miệng, bỗng có người lên tiếng, “Ông chủ nhà chúng tôi đã xin phép giúp Phương thiếu gia, mời Phương thiếu gia Bùi tiên sinh đi theo tôi.”

Mọi người ngoảnh đầu, không ngờ chính là vị tráng sĩ (xưng hô thật) bên cạnh ông cụ họ Tĩnh, Bùi Thiên Hữu trông thấy hẳn, hơi có phần kinh ngạc nghiêng đầu, “Liêu tiên sinh?”

Hóa ra là họ Liêu, Phương Phi nhìn khuôn mặt lạnh băng quanh năm kia, thế nhưng chỉ không gặp bao lâu, bản thân đã từ Phương tiên sinh thăng cấp lên thành Phương thiếu gia sao?

“Anh đẹp trai này là ai?” Hạ Tuyết hồ nghi nhìn y, “Quần đen áo đen mang kính đen, cứ như xã hội đen vậy...”

Bùi Thiên Hữu bật cười, “Vị này chính là trợ lý bên cạnh lão gia tử Tĩnh Vân Thiên, Liêu Quan Kiệt:Liêu tiên sinh, anh tới là vì?”

Liêu Quan Kiệt giải thích hiếm thấy, “Ông chủ chuẩn bị máy bay tư nhân, đưa mọi người đi tìm đại thiếu gia.”

Bùi Thiên Hữu gật gật đầu, ôm Cầu Đản đứng dậy, “Liêu tiên sinh không hổ là trợ lý theo Tĩnh lão gia tử mười năm nay, nhanh như vậy đã tìm thấy chúng ta.”

Tính ra cũng chỉ mất hơn hai giờ thôi.

Liêu Quan Kiệt không đáp, nhưng lại dùng khoeo mắt liếc sang Hạ Tuyết, xem ra ở bên ngoài đúng lúc chạm mặt bọn họ, mới có thể tìm thấy được.

Về phần y tại sao lại biết Phương Triển và Hạ Tuyết, chắc hẳn là người ta đã điều tra kĩ càng tỉ mỉ giá trị con người của Phương Phi xong hết từ rất lâu rồi.

“Đi thôi.” Bùi Thiên Hữu quay đầu gọi Phương Phi, Hạ Tuyết cũng đứng dậy, “Tôi cũng phải đi!”

Trong giọng nói không ẩn vẻ lo lắng vừa nãy, bây giờ đã tràn ngập hưng phấn.

“Không được!” Phương Triển tiến lên bắt lấy bả vai cô, “Em đang mang thai, không thể tiếp tục chạy khắp nơi! Việc này bọn Phương Phi sẽ xử lý tốt!”

“Nhưng mà...” Hạ Tuyết chưa từ bỏ ý định.

“Chị dâu, chị và anh về nhà đi, thật sự không có việc gì.” Phương Phi cam đoan.

Hạ Tuyết còn muốn tranh luận, nhưng bị Phương Triển nghiêm khắc trừng mắt tới, nhất thời không còn dám về bệ vệ, ô... Ý cô là, chưa bao giờ được ngồi máy bay nha...

Hạ Tuyết cực không tình nguyện bước vào xe hơi, trước khi đi còn bĩu bĩu môi, ngay cả tạm biệt của Phương Phi cũng không thèm để ý.

Phương Phi cười lắc đầu, ngược mắt đối diện với tầm nhìn Phương Triển, “Xong việc sớm một chút, nhanh chóng trở về.”

Phương Phi trong lòng nóng lên, hốc mắt thiếu chút nữa lại đỏ, chỉ có thể trầm trầm gật đầu.

Ô tô rất nhanh lái ra khỏi bãi đậu xe, bọn Phương Phi cũng theo sau Liêu Quan Kiệt lên máy bay, không hổ là kẻ có tiền, ngay cả máy bay cũng có của riêng, trang hoàng bên trong lại càng xa hoa khiến người khác cảm thấy, thậm chí còn có người phục vụ đứng một bên chờ đợi.

Phương Phi còn đang quan sát chung quanh, chợt nghe phía sau Bùi Thiên Hữu cung kính hô lên, “Tĩnh tiên sinh.”

Phương Phi chợt hồi thần, mới phát hiện mình chạy tới trước một cái ghế nằm, Tĩnh Vân Thiên đang nằm trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe thấy tiếng Bùi Thiên Hữu, Tĩnh Vân Thiên mở mắt ra, thản nhiên quét nhìn bọn họ, “Hừ, không nghĩ tới sẽ có ngày hai người lên máy bay của tôi.”

Phương Phi có phần mê mang nhìn ông ta, lại dòm sang Bùi Thiên Hữu, rõ ràng là ông ta phải người mời bọn họ tới.

Bùi Thiên Hữu mỉm cười, “Vâng, văn bối cũng không ngờ có ngày được ngồi lên máy bay của Tĩnh tiên sinh.”

Tĩnh Vân Thiên nghe xong lời y, không chút nào ngoài ý muốn hung tợn trừng mắt, “Đừng tưởng được thăng nhóc Duy Viễn nhìn trúng thì tôi không dám động tới cậu!”

Phương Phi trợn trắng mắt, một chút ý sáng tạo cũng không có, giống y chang lúc uy hiếp mình.

Sau đó, Phương Phi lại ngây dại, nói như vậy, Bùi Thiên Hữu thật sự có chân với Tĩnh Duy Viễn? Tuy rằng trước đây từng hoài nghi, nhưng lúc biết sự thật vẫn không khỏi giật mình.

Hơn nữa, nếu hai người bọn họ thật sự cùng một chỗ, vì sao Bùi Thiên Hữu còn giúp bọn họ?

“Văn bối không có ý đó.” Bùi Thiên Hữu trả lời, Giang Cửu Đản trong lòng thấp giọng lẩm bẩm vài cái, dần dần tỉnh ngủ quét mắt một vòng, trông thấy Phương Phi lại thật tự nhiên vươn tay về phía cậu, “Mama ăm...”

Phương Phi tự nhiên ăm bé lên, “Cửu Đản đói bụng chưa?” Sáng sớm vội vàng ra ngoài, còn chưa kịp ăn gì, bây giờ đã mười hai giờ trưa.

“Đói...” Giang Cửu Đản mím môi, hiển nhiên là đang nhớ tới ủy khuất hồi sáng.

Tĩnh Vân Thiên vội phân phó người phục vụ bên cạnh, “Bưng cơm trưa lại đây.”

Giang Cửu Đản nghe thấy tiếng ông ta liền quay đầu sang, “Ông nội!” Vừa nói vừa giãy dựa khỏi ôm ấp của Phương Phi, bịch bịch chạy tới chỗ Tĩnh Vân Thiên.

Khuôn mặt nghiêm nghị thường ngày của Tĩnh Vân Thiên rốt cuộc nhu hòa hẳn ra, “Cửu Đản, nhớ ông nội không?”

“Nhớ ông nội!” Cửu Đản dùng sức cuộn vào trong lòng ngực ông.

Thằng nhóc này, thật biết dụ người! Phương Phi nghiêng răng nghiêng lợi.

Cơm nhanh chóng được bưng lên, Tĩnh Vân Thiên trước giờ được người khác hầu hạ thể nhưng lại vui cười chăm sóc cho Giang Cửu Đản.

Phương Phi nhìn một Tĩnh Vân Thiên trước nay chưa bao giờ niềm nở một câu đang ngậm kẹo dừa cháu trước mặt mình, quả thật là nhìn không quen, “Tôi sao lại cảm thấy ông ta còn gần gũi Cửu Đản hơn cả cháu ruột nhà người ta vậy?” Phương Phi nói nhỏ với Bùi Thiên Hữu.

Bùi Thiên Hữu cũng thấp giọng trả lời cậu, “Đại khái là ông ta biết rõ đời này khó có khả năng ăm cháu đích tôn...”

Tĩnh Vân Thiên trông bọn họ thì thâm bàn tán, sắc mặt lại kéo xuống, “Thái độ thanh niên bây giờ thật không tốt! Thực bất ngôn tầm bất ngữ, không rõ sao?”

Phương Phi mồ hôi lạnh, kế tiếp không phải lại định nói bọn họ không gia giáo đi?

Ai ngờ ngữ khí Tĩnh Vân Thiên vừa chuyển, lại nói tiếp tới con mình, “Duy Viễn thật ra làm không sai... Có điều lần này thật quá giới hạn!”

Hai người không nói, Tĩnh Vân Thiên tiếp tục, “Trước kia chưa từng khiến ta để tâm tới, bây giờ trở nên đáng sợ đến vậy, dám đối xử với anh trai mình như thế! Hừ, xem ra lần này không quản giáo dạy dỗ nó lại cho tốt thì không được!”

Phương Phi âm thầm gật đầu, lần đầu tiên đồng ý lời ông cụ này,

Bùi Thiên Hữu chợt đặt đũa xuống bàn, “Chẳng lẽ Tĩnh tiên sinh không hề sai chút gì sao?”

Tĩnh Vân Thiên sửng sốt, dường như không ngờ Bùi Thiên Hữu sẽ nói ông ta như vậy, ngay cả Phương Phi cũng hoảng hồn: Bùi Thiên Hữu chăm chăm nhìn Tĩnh Vân Thiên, “Từ nhỏ, Duy Viễn đã cố gắng làm một đứa con ngoan, muốn ông vui vẻ, đúng vậy, hẳn thật sự chưa bao giờ để ông để tâm tới, đó là bởi vì ông vốn dĩ chưa từng thực sự quan tâm tới hắn: Lên đại học, ông đột nhiên cần trọng chiếu cổ tới thăm chỗ hắn, đến những người bạn bè cùng phòng với hắn cũng lo lắng hết mực, ông có biết hắn vui vẻ biết bao nhiêu? Không ngờ, đây cũng chỉ là thủ đoạn mà ông tiếp cận con riêng lưu lạc bên ngoài...”

Tĩnh Vân Thiên bị y nói trúng tim đen dường như then quá hóa giận, cũng bộp một cái quăng đũa lên trên bàn, “Đây là việc nhà của ta, khi nào đến phiên cậu nhúng tay vào?”

Bùi Thiên Hữu không hề úy kỵ nhìn thẳng ông ta, “Duy Viễn bây giờ là người của tôi!”

“Đó là con trai ta!” Tĩnh Vân Thiên nổi giận.

“Hay lắm, ông vẫn còn xem hắn là con trai của ông, vậy hãy suy nghĩ một chút, hẳn rốt cuộc là muốn cái gì? Ông cho rằng hẳn thật sự để ý số của cải đó của ông sao?” Bùi Thiên Hữu hừ lạnh.

Phương Phi nhẹ nhàng giật giật tay áo y, “Bùi tiên sinh...” Tuy rằng cậu rất bội phục sự can đảm của y, nhưng nếu ông già này thật sự bị bọn họ chọc điên lên, ông ta sẽ không ném bọn họ xuống máy bay chứ?

Tĩnh Vân Thiên tựa hồ tức giận tới cực điểm, vừa định phát hỏa, Giang Cửu Đản đồng học bỗng nhiên kéo kéo tay ông, “Ông nội, Cửu Đản ăn thịt thịt...”

Lửa giận của ông cụ lập tức tan hơn phân nửa, gấp đồng thịt nạt dứt tới miệng Cửu Đản, hàm hừ gặm gè, “Ta nuôi con trai ta, liên quan tới cậu?”

Bùi Thiên Hữu lại định mở miệng nhưng bị Phương Phi giật lại, chỉ có thể im lặng.

Bữa cơm phong phú ngừng lại dưới bầu không khí rầu rĩ không vui, chỉ duy Giang Cửu Đản không ngừng chỉ chỉ mấy món ăn đầy bàn để Tĩnh Vân Thiên gấp cho.

Phương Phi đột nhiên suy nghĩ, Bùi Thiên Hữu thật ra là con người như thế nào, cậu dường như vẫn chưa hiểu rõ được.

22. Chương 22: Hợp Báo Phóng Viên

Vừa ăn cơm xong thì máy bay đã đáp xuống sân bay M thị rồi, xe đã sớm chờ tại đó, cả đoàn người không dừng chân mà tới thẳng khách sạn Giang Tĩnh Viễn đang ở.

Vì khi xuống máy bay đã đánh điện thoại gọi cho Giang Tĩnh Viễn trước, nên khi bọn họ tới, Giang Tĩnh Viễn đã đeo cặp kính râm ngồi chờ trên ghế salon trong đại sảnh, trông thấy bọn họ tiến vào liền đứng bật người dậy.

“Papa!” Con mắt Giang Cửu Đản đủ nhạy, chân lạch bạch lạch bạch chạy hướng chỗ Giang Tĩnh Viễn.

Giang Tĩnh Viễn cũng vèo vèo chạy tới, sau đó — lướt qua Tiểu Cửu Đản đầy nhiệt tình, ôm chầm Phương Phi vào lòng, “Quả Cam Nhỏ, không sao chứ?”

“Không có việc gì...” Phương Phi đỏ mặt né tránh anh, Giang Cửu Đản đã mắt rờn lệ rơi quệt mồm chen giữa hai người, biểu tình lã chã chực khóc kia khiến Phương Phi áy náy, “Giang Tĩnh Viễn!”

Giang Tĩnh Viễn tựa hồ mới chú ý thấy dưới chân còn có một cây củ cải nhỏ, cúi người xuống ẵm bé lên, “Cửu Đản, ở nhà có nghe lời mama không?”

Cầu Đản lườm anh một cái, sau đó hắt đầu hừ một tiếng, đừng tưởng giờ lấy lòng con thì con sẽ tha thứ cho papa!

“Thằng bé này!” Giang Tĩnh Viễn chọt cái mũi nhỏ của bé, một tay ôm bé, tay kia thì kéo Phương Phi, “Đi thôi, lên lầu.” Vừa nói vừa đưa mắt nhìn Tĩnh Vân Thiên đứng ở bên cạnh.

Phương Phi mới phát giác ra, từ khi gặp mặt đến giờ, Giang Tĩnh Viễn không ngờ lại không hề mở miệng bắt chuyện với cha của mình.

Mặc dù có chút kỳ quái, Phương Phi cũng không hỏi ra miệng, nghe lời theo sau bọn họ lên lầu.

Phương Phi gõ vào phòng Giang Tĩnh Viễn rồi thì ắt phải bàn bạc xem bây giờ nên làm gì tiếp theo, song tình huống hoàn toàn không như cậu nghĩ.

“Tôi nói rồi, ông không cần lo nhiều, tôi không cần cái công ty đó, cũng mong ông có thể chuyển ý của tôi đến con trai nhà ông!” Vừa đóng cửa lại, Giang Tĩnh Viễn bỗng nói chuyện với Tĩnh Vân Thiên vẫn luôn trầm mặc.

“Tĩnh Viễn, con vẫn không tha thứ cho cha?” Tĩnh Vân Thiên thường ngày tự cao tự đại, không ngờ lại dùng loại ngữ khí này với Giang Tĩnh Viễn, khiến Phương Phi có phần không quen.

“Cái gì tha thứ không tha thứ, ông vốn không có lỗi với tôi, bây giờ mẹ đã mất, nói cái gì cũng vô dụng.” Giang Tĩnh Viễn thả Tiểu Cầu Đản xuống đất.

Tĩnh Vân Thiên không nói tiếp, nhưng biểu tình trên mặt đã tiết lộ hết tâm tình của ông, chẳng lẽ ông ta thật sự đã làm chuyện có lỗi với mẹ Giang Tĩnh Viễn?

Cũng đúng, Giang Tĩnh Viễn là con riêng của ông ta, lại còn lớn hơn Tĩnh Duy Viễn hai tháng, chẳng lẽ khi vợ đầu của ông ta đang mang thai thì ông ta đi thông đồng với thiên kim đại tiểu thư? À, hóa ra là Tĩnh Thế Mỹ ... Mạch suy nghĩ của Phương Phi bắt đầu lướt gió tung mây.

Bùi Thiên Hữu đại khái cảm thấy đây là chuyện trong nhà của bọn họ (hơn nữa Giang Tĩnh Viễn cũng không phải là người của hắn... :), bèn bước qua bỗng Cầu Đản đi ra, Phương Phi cũng muốn đi, nhưng bị tay Giang Tĩnh Viễn nắm chặt giữ lại.

“Ông đừng nghĩ nhiều, tôi không phải mấy đứa con riêng rảnh rồi hận cha ruột muốn chết trong phim truyền hình, đơn giản là từ nhỏ sinh ra không biết cha mình là ai, ông đột nhiên xuất hiện bảo tôi là con trai ông, tôi cũng khó mà nỡ sinh cảm tình với ông được, tôi đã sớm xem cha tôi là cha ruột, ông coi như không có tôi trên đời là được.” Giọng Giang Tĩnh Viễn đều đều, “Lúc trước mẹ tôi không muốn quấy rầy cuộc sống các người, tôi cũng vậy, mong rằng các người cũng không quấy rầy tôi.”

Tĩnh Vân Thiên giật giật môi, cuối cùng vẫn không nói gì.

“Nếu ông cho tôi Thiên Viễn là muốn bồi thường tôi, tôi thật sự không cần, tôi bây giờ đã tốt rồi.” Giang Tĩnh Viễn thần nhiên quét mắt nhìn ông.

Tĩnh Vân Thiên rốt cục nhịn không được, kích động mở miệng, “Tĩnh Viễn, lúc trước cha thật sự không biết mẹ con mang thai nên mới đi kết hôn... Huống chi, cô ấy luôn bảo không yêu cha, cha mới...” Mới hết hi vọng lấy người yêu mình.

“Mẹ tôi chưa từng nói với tôi, nhưng có lẽ là thật, bởi vì tôi từ nhỏ đến lớn đều thấy, bà ấy vô cùng yêu cha tôi.” Cha này đương nhiên không phải chỉ Tĩnh Vân Thiên.

“Cho nên tôi không hận ông, tôi biết ông không hề bội tình bạc nghĩa với mẹ tôi, bằng không, tôi cũng sẽ không hòa nhã đứng đây nói chuyện với ông.” Giang Tĩnh Viễn nói tiếp, “Mời ông trở về, quản giáo con trai mình cho tốt là được rồi.”

Phương Phi trông thấy dường như trong mắt Tĩnh Vân Thiên sắp ứa nước mắt, thất tha thất thểu quay người mở cửa, Liêu Quan Kiệt đang đứng chờ ở đấy, thấy ông như thế vội vàng đỡ, cửa cũng được đóng lại.

Phương Phi xoay đầu, nắm chặt bàn tay Giang Tĩnh Viễn, “Anh thật sự không hận ông ta?”

Giang Tĩnh Viễn cúi đầu nhìn cậu, “Anh cũng không biết.”

Hả? Phương Phi còn định hỏi thêm thì bị Giang Tĩnh Viễn ôm sát sao, “Muốn nói hận, hẳn là hận vợ ông ta, nhưng vợ ông ta cũng đã qua đời, anh cũng không biết có nên hận ông ta hay không.”

“Vợ ông ta? Mẹ Tĩnh Duy Viễn?” Phương Phi nhỏ giọng hỏi.

“Thật ra mẹ anh cũng rất thương ông ta, thế nhưng người đàn bà kia liên tục châm ngòi, khiến bọn họ hiểu lầm tâm ý của nhau, cuối cùng người đàn bà kia còn ưỡn bụng tới gặp mẹ anh...” Giang Tĩnh Viễn nói tới đây liền thở dài, “Sau khi mẹ gặp cha, cuộc sống cũng rất vui vẻ, tuy đã bỏ lỡ một lần, nhưng anh biết đó không phải là tất cả của bà.”

Hóa ra không phải Tĩnh Thế Mỹ... Phương Phi đưa tay vòng qua thắt lưng anh, “Nếu không phải lỗi của ông ta, vậy tha thứ ông ta đi, em biết anh thật ra cũng muốn.”

Giang Tĩnh Viễn không nói gì, tay càng dùng sức ôm chặt cậu.

Đột nhiên, Phương Phi nghe “bốp” một tiếng, không khí ảm áp nhất thời bay hết, cậu vội vàng giãy khỏi lòng ngực anh, chợt thấy Giang Cửu Đản đang chống nạnh hai tay bấu môi đứng phía sau Giang Tĩnh Viễn, tiếng động vừa này... Ặc, hình như là nó đánh mông papa nó?

“Thằng nhóc thối con...” Giang Tĩnh Viễn quả nhiên trừng mắt瞪 thẳng.

“Papa đáng ghét! Trả mama cho con!” Đứa nhỏ nào đó không sợ chết lại vỗ vỗ vai phát lên mông papa mình.

Phương Phi không chịu nổi xì cười ra tiếng, ngay cả Bùi Thiên Hữu trước nay lạnh lùng cũng bật cười.

Giang Tĩnh Viễn cúi người ôm lấy Giang Cửu Đản, “Muốn bị đánh phải không? Hừm? Học ai? Nhất định là thằng nhãi Ngô Vũ Thụy đó!”

“A... Mama cứu mạng!” Giang Cửu Đản hô to giật giật quần Phương Phi, Phương Phi cũng nổi tâm vui đùa, nhéo nhéo gương mặt phỉ phỉ của bé, “Được, bản thiếu gia đến bảo vệ người!” Nói xong cũng vỗ xuống cái bàn tọa của ngôi sao lớn nào đó.

“Quả Cam Nhỏ!” Giang Tĩnh Viễn buông Cửu Đản, ngược lại bỏ nhào về phía cậu, Phương Phi thét chói tai chạy trốn...

Quả nhiên, chỉ cần có anh bên cạnh, dù gặp chuyện buồn đau khổ sở hơn cũng có thể mỉm cười vượt qua.

Buổi tối, Cửu Đản ngủ cùng hai người, Phương Phi mới nhớ tới một vấn đề khó giải quyết, “Vậy bây giờ làm gì? Tin tức đó... Anh chắc chắn đã bị ảnh hưởng rồi.” Tuy bây giờ đã biết anh ấy vốn dĩ không cần gia sản nhà họ Tĩnh, nhưng hình tượng thanh danh của anh nhất định đã giảm bớt rất nhiều đi?

“Yên tâm, giao cho anh là được.” Giang Tĩnh Viễn cúi đầu hôn xuống, còn muốn sâu thêm thì bị Phương Phi lý trí đẩy ra, “Anh làm gì thế, Cửu Đản đang ở bên cạnh...”

Giang Tĩnh Viễn đè cậu dưới thân, “Nó đang ngủ... Con nít ngủ say như chết vậy.”

“Không được... Hm, anh đồ háo sắc!” Lời nói Phương Phi bị Giang Tĩnh Viễn chặn lại ngay môi, toàn thân cũng bởi vì nụ hôn mà bắt đầu nóng dần lên.

Giang Tĩnh Viễn gặm cổ cậu, tay lần lần tiến vào trong vớ cam.

Giang Tĩnh Viễn thuần thực đốt lửa toàn thân cậu, Phương Phi cố gắng đè nén tiếng rên rỉ của mình, nhưng lúc tiến vào, cậu vẫn nhịn không được hô nhẹ, Cửu Đản ngủ bên cạnh dường như bị đánh thức, miệng chẹp chẹp, chuyển người lại.

Hai người nhất thời cứng đờ người, xác định Cửu Đản đồng học không tỉnh dậy, Phương Phi đầu tiên nhẹ nhàng thở phào, tiếp đó người phía trên rất nhanh đẩy hạ thân tới, khiến cậu bật lên tiếng ngâm, “A... Giang Tĩnh Viễn!”

Giang Tĩnh Viễn cắn vành tai Phương Phi, cuối cùng không nhịn được trườn sát liên tục bên trong cậu.

Ngày hôm sau, Phương Phi suýt rời rạc hết cả khung xương còn chưa ngủ đủ, đã bị Giang Tĩnh Viễn đánh thức.

“Gì chứ, có chuyện gì sao?” Đã bị người ta đánh rằng rửa mặt tắm rửa đến tận chân, Phương Phi vẫn còn mơ màng màng, thân thể cũng đau nhức không ngớt.

Hôm qua đi quá gấp, vốn không mang theo quần áo để thay, Giang Tĩnh Viễn lấy một bộ mới cho cậu, “Thay đi.”

Phương Phi mở to đôi mắt lèm nhèm, “Cuối cùng là chuyện gì?”

Giang Tĩnh Viễn thấy cậu không thay, dứt khoát vươn tay về phía áo ngủ của cậu, cởi bỏ dây lưng ra.

“Uây! Em tự làm!” Phương Phi đỏ bừng mặt bịt kín hết áo ngủ của mình, đẩy Giang Tĩnh Viễn ra bước vào phòng tắm, nghe lời thay đồ: Thay xong rồi tự kỷ đứng trước gương xoay xoay hai vòng, quả nhiên là người đẹp vì lụa, cậu mặc quần áo lên so ra cũng không kém Giang Tĩnh Viễn bao nhiêu.

Mở ra cửa phòng tắm đi ra ngoài, Phương Phi hỏi Giang Tĩnh Viễn ngồi trên giường chờ mình, “Chuyện gì vậy?”

“Đương nhiên là đi giải quyết chuyện scandal.” Giang Tĩnh Viễn đứng dậy ôm bả vai cậu, “Đi thôi.”

“Giải quyết? Giải quyết như thế nào?” Phương Phi mới nghĩ đến, hôm qua lúc hỏi anh ấy ảnh chỉ bảo giao cho anh, bản thân đến lúc này cái gì cũng không biết: Hơn nữa, “A? Cầu Đản đâu?”

“Nhờ Bùi Thiên Hữu chăm rồi.” Giang Tĩnh Viễn ôm vai cậu ra cửa, vào thang máy lên lầu trên.

“Làm như thế nào?” Phương Phi kì quái.

“Từ từ em sẽ biết...” Giang Tĩnh Viễn vỗ vỗ vai cậu.

“Còn giữ bí mật?” Phương Phi hắc tuyến, nhưng vẫn vâng lời theo anh lên lầu.

Bước khỏi thang máy, Giang Tĩnh Viễn dẫn cậu đến một căn phòng, đẩy cửa ra, ánh đèn chói mắt chớp lóe liên tục cùng với tiếng chụp tích tích làm choáng hết tầm nhìn và thính giác Phương Phi, cậu bất giác bước lùi về sau, “Trời ạ, sao lại nhiều phóng viên như vậy?”

Giang Tĩnh Viễn dùng sức giữ cậu lại, “Em ở lại! Chúng ta phải họp phóng viên tại đây!”

“Mẹ nó, sao anh không nói trước cho em biết?” Phương Phi bị anh túm lấy đi về phía chỗ ngồi, nơm nớp lo sợ nén giận.

Giang Tĩnh Viễn vừa nở nụ cười về phía camera vừa nhỏ giọng đáp, “Anh mà nói em sẽ đến chắc?”

“...” Phương Phi rửa thắm, Giang Tĩnh Viễn, chờ vụ này xong rồi, ông đây nhất định phải giết anh!

23. Chương 23: Chỉ Cần Có Anh Là Được

Bị dẫn tới chỗ ngồi được đề tên mình, Phương Phi mới không thể không chấp nhận sự thật này, biểu tình trên mặt vẫn rất cứng ngắc.

Cậu đã sớm dự ứng đội chó săn, hơn nữa, cho dù trước kia không bị rượt chạy truy đuổi, nhưng đột nhiên phải đối mặt với nhiều ống kính như vậy, mấy ai có thể chịu được?

“Giang Tĩnh Viễn tiên sinh, xin hỏi bài báo nói sự thật sao? Anh và Phương tiên sinh thật sự quen nhau ở party?”

“Quán bar kia nổi danh hỗn loạn, xin hỏi Phương Phi tiên sinh tại sao lại vào đó?”

“Giang tiên sinh, anh biết chuyện cậu ấy tham gia party sex sao?”

“Xin hỏi...”

Những câu hỏi gay gắt khiến sắc mặt Phương Phi tái nhợt, Giang Tĩnh Viễn nắm lấy bàn tay cậu bên dưới bàn, ánh mắt sắc bén bắn xuống phía dưới bậc, “Tuy đó là những sinh hoạt cá nhân của tôi, tôi cũng không có thói quen phơi bày sự riêng tư của mình trước công chúng, nhưng hôm nay, vì Phương Phi, tôi có thể giải đáp vấn đề của mọi người.”

Phương Phi nắm chặt bàn tay anh, Giang Tĩnh Viễn nói tiếp, “Có câu hỏi gì cứ hỏi.”

Phía dưới, một phóng viên đứng dậy, hỏi câu hỏi vừa này đã hỏi qua, “Xin hỏi, Phương tiên sinh là một MB?”

Phương Phi tức giận đến nhảy dựng lên, “Con mẹ nó ông mới là MB!”

Giang Tĩnh Viễn kéo cậu xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ chân cậu (không chứa các nhân tố khác, thật sự là trấn an “Tôi và cậu ấy quen biết nhau trên mạng, về phần thân phận của cậu ấy, mọi người có thể tới trường học kiểm chứng, chẳng qua là một học trò thuần túy mà thôi, đương nhiên, tôi không nghĩ mọi người có quyền hạn để kiểm tra.”

“Xin hỏi, ảnh chụp trên tờ báo là như thế nào?” Lần này đứng dậy là một nữ phóng viên lớn tuổi, mái tóc ngắn mái ngang khá đáng yêu.

Phương Phi bất giác biến sắc, Giang Tĩnh Viễn dứt khoát ôm bả vai cậu, nhất thời tiếng chụp ảnh và ánh đèn chớp nhoáng bốn phía, “Bây giờ ảnh chụp kiểu gì cũng có thể làm ra, chẳng lẽ còn muốn tôi nói sao?”

“Nhưng vì sao người khác lại tung loại tin tức này nói xấu Phương tiên sinh? Hai người đắc tội với ai?”

Ánh mắt Giang Tĩnh Viễn lướt lên người này, “Về phần tại sao, chẳng lẽ mọi người lại không biết? Vì muốn gia tăng tỉ suất xem, loại chuyện này mọi người có lẽ làm cũng không ít rồi!”

Lời nói không hề nể mặt khiến mọi ký giả phía dưới đều thay đổi sắc mặt, phải biết, dù đội chó săn luôn bị thóa mạ chửi bới không dứt, nhưng trong những trường hợp chính diện này, nghệ sĩ vẫn luôn tôn trọng phóng viên, dấu sao bút văn của phóng viên cũng có thể giết người vô hình.

Hơn mười giây im lặng trôi qua, cuối cùng có một phóng viên khác đánh vỡ cục diện bế tắc, “Chúng tôi có thể hỏi Giang tiên sinh nói một chút về quá trình hai người quen biết không?”

“Xin lỗi, vấn đề này thuộc quyền riêng tư, nếu như không có câu hỏi nào khác, hôm nay chấm dứt tại đây.” Giang Tĩnh Viễn cười cười, nắm tay Phương Phi vẫn đang trầm mặc đứng dậy.

“Nhưng Giang tiên sinh làm sao xác định người trong hình không phải là Phương Phi? Đêm đó anh không cùng một chỗ với cậu ấy.” Lần này đứng dậy là một phóng viên vẻ mặt không chút ý tốt, tầm mắt khiêu khích nhìn Giang Tĩnh Viễn.

Giang Tĩnh Viễn chưa kịp mở miệng, Phương Phi đã cầm bảng tên đặt trên bàn ném thẳng vào người phóng viên ngồi hàng ghế trước, “Địch con mẹ ông! Ông đây không nổi sừng lại khinh ông là Hello Kitty hả! Ông đây làm chuyện gì liên quan tới cái chim mấy người, cả đám đập đầu vào cửa hết đi! Không phục thì lại tung thêm tin h... Ừm ừm ừm ừm!”

Phương Phi chửi ầm xèo lên bị Giang Tĩnh Viễn bịt miệng lại kéo vào trong lòng, ký giả bên dưới đã sớm ồn ào bàn tán.

Khóe môi Giang Tĩnh Viễn thoáng hiện nét cười, “Thêm vào đó, hôm nay tôi muốn tuyên bố một sự kiện, tôi, từ nay về sau rời khỏi giới giải trí, hi vọng mọi người có thể chuyển lời một chút, tôi không muốn có người tiếp tục quấy rầy cuộc sống của chúng tôi.”

Toàn bộ đại sảnh bỗng chốc yên ắng hẳn, mấy phóng viên liếng thoắng thôi bàn tán, mà Phương Phi vốn đang giãy dụa không ngừng trong lòng ngực anh cũng sưng sỡ cứng đờ tại chỗ, chợt, đèn chụp ảnh sáng lóa lên.

“Xin hỏi Giang tiên sinh tại sao đột nhiên rời khỏi làng giải trí?”

“Hợp đồng giữa ngài và Thiên Viễn không phải ba năm nữa mới hết hạn sao?”

“Ngài là thỏa thuận xóa ước định hay là đơn thuần tự phạm điều ước?”

“Xin hỏi ngài đã nói trước với Thiên Viễn chưa?”

Tiếng truy vấn phía sau lần lượt vang lên tứ phía, Giang Tĩnh Viễn đã nắm tay Phương Phi ra tới ngoài cửa, đám phóng viên muốn đuổi theo bị bảo vệ chặn lại trong đại sảnh.

Phương Phi sau đó mới phục hồi tinh thần từ nỗi khiếp sợ, cào cào tay anh, ngây ngốc hỏi: “Anh anh anh anh vì sao, muốn, muốn rời khỏi giới nghệ sĩ?”

Nụ cười khoe môi Giang Tĩnh Viễn thoáng vụt tắt, cúi đầu nghiêm túc nhìn cậu, “Đúng vậy... Bây giờ anh không phải ngôi sao lớn nữa, em vẫn thích anh sao?”

Sắc mặt Phương Phi nhất thời xanh trắng, “Ông đây cũng không phải bởi anh là ngôi sao mới thích...” Bất gặp bên môi Giang Tĩnh Viễn cười nụ cười đạt được mục đích, Phương Phi thẹn quá hóa giận dậm thẳng một quyền vào ngực anh, “Quý mới thích anh!”

Giang Tĩnh Viễn phì cười bao trùm quả dậm của cậu, “Anh không tiếc biến em thành quỷ đầu...”

“Anh biến đi!” Phương Phi tức giận giật phăng khỏi tay anh, sau đó đột nhiên hít thở không thông, “Anh, anh có phải vì em nên mới... mới rời khỏi?”

Giang Tĩnh Viễn vẽ mặt dĩ nhiên gật đầu, “Đúng vậy, cho nên em sau này không thể động một chút lại bảo anh biến, biết không...”

Phương Phi giật giật khoe miệng, “Anh biến đi!”

Giang Tĩnh Viễn xoa xoa tóc cậu, “Đừng suy nghĩ lung tung, em không phải đã sớm biết, anh vẫn luôn muốn hủy bỏ hợp đồng, lần này bất quá là thuận tiện giải quyết thôi...”

Phương Phi gật gật đầu, chủ động ôm lấy anh, “Em cứ nghĩ, con mẹ nó ai cho anh cười, em cứ luôn nghĩ, anh quen với em là một thiệt thòi, lại còn phải hi sinh sự nghiệp, em cảm thấy cuộc đời này chợt trở nên mơ hồ... Dường như từ khi em xuất hiện, cuộc đời anh bỗng rối loạn lung tung.”

“Nếu mơ hồ thì chậm rãi sẽ rõ, bằng không anh lại sợ em chạy mất.” Giang Tĩnh Viễn khe khẽ hôn xuống mái tóc ngắn của cậu, “Sau này rốt cuộc không cần em phải trốn tới trốn lui, hài lòng không?”

Rốt cuộc không cần sợ em lại vì anh mà bị tổn thương.

Quay về phòng, Cầu Đản đồng học đang ngoan ngoãn dùng muỗng nhỏ múc kem ăn, ặc... Cá nhân tôi cảm thấy cái việc múc kem hoàn toàn không thuộc về phạm vi không ngoan:Mà Bùi Thiên Hữu thì buồn bực nhìn hai người bọn họ, “Giang Tĩnh Viễn! Anh chỉ bảo tôi an bài hợp báo phóng viên cho anh, chứ không cho tôi biết hôm nay phải tuyên bố giải nghệ!”

“Chẳng lẽ anh cảm thấy tôi còn có thể tiếp tục nữa?” Giang Tĩnh Viễn lườm hẩn, “Tôi nghĩ nếu Tĩnh Duy Viễn lại xuất hiện trước mặt tôi thêm vài lần, tôi nhất định sẽ nhịn không được mà đập gã vài chập.”

Bùi Thiên Hữu nhất thời á khẩu không trả lời được, im lặng thật lâu mới cảm giận nói, “Tổ tiên ông đây rốt cuộc nợ anh em nhà mấy người cái gì!”

Giang Tĩnh Viễn cũng không quay đầu lại, ôm lấy Phương Phi vào phòng ngủ, đóng cửa cái rầm, “Cầu Đản phiền anh chăm thêm một chút.”

Tiếng nguyên rửa của Bùi Thiên Hữu thành công bị chặn bên ngoài cửa, nhưng vị bên trong cửa vẫn chịu không nói mắng ra tiếng, “Mẹ nó! Giữa ban ngày ban mặt anh muốn làm gì!”

Giang Tĩnh Viễn cười gian, “Vừa nãy lúc em mắng chửi phóng viên anh đã nghĩ...”

Phương Phi hoảng loạn vội vàng vươn tay ngăn trở, “Anh đừng có xằng bậy, a... Mẹ nó, ưm...”

Giấy dựa hết sức vẫn không thể nào đào thoát khỏi vận mệnh bị hôn sâu, chốc lát sau, Phương Phi đã giờ cờ trắng đầu hàng bị Giang Tĩnh Viễn đè lên trên giường lớn.

“Khốn, khốn kiếp... Bùi tiên sinh và Cầu Đản đang ở bên ngoài, a...”

Giang Tĩnh Viễn khẽ gặm quả thù du của cậu, “Vậy không phải em sẽ càng mẫn cảm sao? Xem xem, cương đến lợi hại như vậy...”

“Mẹ nó...” Phương Phi ngâm khê, bị người phía trên hung hăng chọc thủng.

“Quả Cam Nhỏ, anh yêu em...” Giang Tĩnh Viễn thăm thì bên tai cậu.

Phương Phi cười ôm chặt thắt lưng anh, thế này là tốt rồi, còn cần thứ gì khác nữa...

Chỉ cần có anh là được.

24. Chương 24: Phiên Ngoại 1

Buổi offline kéo dài liên tục tới tối, Giang Tĩnh Viễn bị mấy cô gái nài nỉ hát hò suốt cả buổi trưa, cuống họng hơi khàn khàn mới có thể đào thoát.

Quay đầu liếc ngang, mới phát hiện Quả Cam Nhỏ và Tả Ngạn đã say khướt ngã vật trên ghế salon.

Trong lòng máy động, bước qua ngồi bên cạnh cậu, bật lon bia uống, như vô tình hữu ý chăm chú ngắm nhìn người nào đó đang mơ hồ lẩm bẩm những lời say.

“Ninh Tĩnh thôi... Đáng ghét... Tĩnh Viễn... Thích Tĩnh Viễn...” Quả Cam Nhỏ nhồm dậy khỏi bàn, nghiêng nghiêng vẹo vẹo trên ghế salon, đầu cứ thế tà tà gối lên đùi Giang Tĩnh Viễn.

Giang Tĩnh Viễn cứng đờ cả người, thoáng nhú mày – mấy cô gái ngồi đối diện bật cười đầy ám muội, chẳng cần đoán cũng biết bọn họ đang suy nghĩ gì.

Quả nhiên, cả lũ nhìn như đang âm mưu bí mật gì đó, cô em họ tiếp đến cười khi khi thông thả lại đây, “Anh họ, đêm nay Quả Cam nhờ anh trông! Bây giờ mọi người đều hai người một phòng, chỉ thừa cậu ấy!”

Giang Tĩnh Viễn hơi hơi nhú mị, “Anh đã quen ngủ một mình ... Thêm một người thì không tốt lắm?”

Đôi mi thanh tú của em họ Rau Câu tức khắc dựng lên, “Nè! Quả Cam vì ai mà uống tới vậy chứ! Không ngoan ngoãn làm ngôi sao, khi không khi đâu chạy tới chơi game, chơi game thì chơi game, còn trêu chọc Quả Cam của tui em! Anh chọc xong không định chịu trách nhiệm à?”

Giang Tĩnh Viễn không nói gì nhìn Rau Câu hô to gọi nhỏ, phát hiện bọn Bông Tuyết ở một bên liếc trộm hai người họ cũng rất có ý tứ anh dám không phụ trách tui tui sẽ xử đẹp anh, chỉ có thể thức thời gật đầu, “Được rồi...” Hi vọng thằng nhóc say mềm này không quá khó chiều.

“Vậy đi, thời gian cũng không còn sớm, nên trở về thôi!” Đoàn quân nghe lén bật người đứng dậy, Bông Tuyết tung tăng nhảy tới, “Trữ Tĩnh nhất định phải chiếu cố Quả Cam cho tốt nha!”

“...” Giang Tĩnh Viễn rất hận bản thân vì sao đến giờ phút này còn có thể cười nổi... Chẳng lẽ làm ngôi sao lâu quá riết quen?

Bên kia Tả Ngạn uống liều mạng như Quả Cam Nhỏ, lão đại Thiển Miên và Ngụy Nhiên mỗi người đỡ một bên nâng hần đi, Dưa Hấu cũng lạch bạch chạy tới, đỡ Quả Cam Nhỏ vào trong lòng ngực mình, “Thằng quỷ này, rõ ràng không biết uống rượu còn dám tu nguyên chai!”

Trong lòng Giang Tĩnh Viễn thoáng hiện cảm xúc không rõ ràng, chờ đến lúc kịp phản ứng lại, anh đã bắt giác kéo Quả Cam Nhỏ từ phía Dưa Hấu về mình rồi.

Dưa Hấu sững sốt, Giang Tĩnh Viễn lúc này mới nhận ra bản thân vừa làm gì, mới hiểu bản thân vừa mới làm cái gì, vội giấu đầu hờ đuôi giải thích, “Dù sao tôi và cậu ấy một phòng, để đẩy cho tôi.”

Dưa Hấu liếc thấy Họa Thủy đang nháy mắt ra hiệu liền bưng tỉnh, gật gật đầu, “À à, đúng đúng, anh nên chịu trách nhiệm! Phải không bà xã?”

Dưa Hấu nói xong vẫn không quên trêu chọc Vu Đa, bị Vu Đa đập cái bốp thật mạnh vào lưng, “Bà bà cái đầu ông!”

Bầu trời đêm hè nhiều mây, nhưng mọi người bước ra khỏi KTV không hện mà cùng hít thở sâu một hơi, ừm, không khí bên ngoài vẫn tốt hơn nhiều!

Quả Cam Nhỏ không ngừng xoay tới xoay lui trong lòng Giang Tĩnh, “Khát, tôi muốn uống, uống rượu...” Vừa lẩm bẩm vừa phả một hơi đầy mùi rượu.

Giang Tĩnh Viễn dùng sức ôm eo cậu, “Được rồi, khi về sẽ cho cậu uống nước...”

Cũng may KTV đối diện khách sạn, đoàn người mang theo hai thằng nhóc say mềm chậm rãi bước vào đại sảnh, hiện giờ không phải là mùa du lịch, cũng chẳng phải là kỳ nghỉ gì, nên toàn khách sạn ngoài nhóm bọn họ cũng không hề gặp một người khách nào khác:Song Giang Tĩnh Viễn vẫn theo nguyên tắc đeo cặp kính râm, ôm Quả Cam Nhỏ đứng một bên chờ Rau Câu mượn phòng cho họ.

Quả Cam Nhỏ dường như hơi hơi thanh tỉnh, mơ mơ màng màng mở mắt lên, cảm thấy có người nào đó đang ôm mình đằng sau, bèn nở nụ cười nhàn nhạt với người ấy:Lòng Giang Tĩnh Viễn lại máy động, nhưng bọn con gái vẫn còn đứng xung quanh, anh không được tự nhiên hăng hăng giọng.

Rau Câu cầm chìa khóa, “Phòng 214, hè hè, phòng tụi em ngay đối diện, có vấn đề gì thì có thể liên hệ với nhau ha!”

“Em đừng cười gian xảo như thế được không?” Giang Tĩnh Viễn cốc đầu cô, dìu Quả Cam Nhỏ lên lầu.

Quả nhiên, cô nàng này đặt phòng đôi cho bọn họ, giường cũng là giường đôi nốt...

Đặt Quả Cam Nhỏ trên giường, cậu rên khê một tiếng, chuyển người ôm mền cọ cọ hai cái, “Tĩnh Viễn...”

Nghe được tiếng gọi của cậu, Giang Tĩnh Viễn không khỏi cứng lại một chốc, lại nhớ tới lời giới thiệu của Dưa Hấu lúc mới gặp mặt, cậu nhóc này là fan của mình?

Anh đã tham gia rất nhiều buổi fan meeting, nhưng đây là lần đầu tiên ở chung với fan của mình như thế này.

Trong game, không hiểu tại sao, anh cảm thấy người tên Quả Cam Nhỏ này đáng yêu cực kỳ, cứ nhịn không được trêu chọc cậu suốt, hôm này đồng ý Rau Câu đi offline, đại khái hẳn là bởi vì cậu đi.

Không ngờ rằng, cậu lại còn là fan của mình, còn vì mình là Trữ Tĩnh trong game mà uống say, quả nhiên mình không nhìn lầm, cậu nhỏ này thật sự rất đáng yêu.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Giang Tĩnh Viễn mới nhận ra mình cứ nhiên lại ngồi bên giường chăm chú nhìn cậu lâu như vậy, anh bật cười lắc đầu, đứng dậy mở cửa:Là Gió Bắc, trong tay còn xách một cái túi đeo, “Ồm... Đây là quần áo của Quả Cam, bọn con gái có dặn anh, đừng quên tắm giúp cậu ấy.”

“...” Giang Tĩnh Viễn nhận lấy, không nói gì gật đầu, “Ừ, đã biết.”

Gió Bắc đồng tình vỗ vỗ vai anh, “Ở chung với mấy bà thím này phải học được cách ‘không nhìn’... Mấy cổ nói gì chứ, hai thằng con trai sao có thể xảy ra chuyện được? Bọn họ buồn chán thôi...”

Giang Tĩnh Viễn gật gật đầu, tiễn Gió Bắc đi, cầm theo túi đeo của Quả Cam Nhỏ đi vào, một mỗi ngồi phịch lên giường, tắm? Cậu ta như vậy tắm kiểu gì? Chẳng lẽ muốn mình kì lưng?

“Quả Cam Nhỏ, Quả Cam Nhỏ? Dậy đi tắm...” Giang Tĩnh Viễn nhòai người tới lay lay Quả Cam Nhỏ.

Quả Cam Nhỏ lằm bằm vài tiếng, dần dần tỉnh lại, “Giang... Giang Tĩnh Viễn?” Khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nghi hoặc, sau đó chậm rãi chuyển sang vẻ hưng phấn, “Giang Tĩnh Viễn? Giang Tĩnh Viễn! Giang Tĩnh Viễn Giang Tĩnh Viễn!”

Quả Cam Nhỏ trở mình ngồi dậy, bổ nhào vào lòng Giang Tĩnh Viễn, “Tôi, tôi tôi tôi tôi tôi đang nhìn thấy anh thật sao?” Vừa nói vừa hoảng loạn, suýt chút té vật xuống giường.

Giang Tĩnh Viễn vội vàng đỡ lấy cậu, trở người để cậu ngồi trên người mình, “Quả Cam Nhỏ, ngoan, đi tắm thôi.”

“Tắm?” Quả Cam Nhỏ mê man suy nghĩ, nhất thời thẹn thùng không thôi, “Anh, anh muốn làm gì? Anh... Anh cũng thích em sao?”

Giang Tĩnh Viễn sững sốt, vỡ lẽ ra cái đầu nhỏ này đang suy nghĩ gì, bất giác bật cười, nhưng suy nghĩ anh cũng phi theo phương hướng ấy mất rồi, nhất thời bụng dưới căng cứng một trận... Đáng chết, cái tư thế này của bọn họ ...

Quả Cam Nhỏ cũng không quan tâm phản ứng của anh, nửa người trên nghiêng xuống ghé sát mặt anh, “Em, em cũng thích anh, thích đã lâu rồi ... Em, em đã nhịn tiền cơm hai tháng để mua mỹ phẩm dưỡng da mà anh đại diện...”

Hơi thở Quả Cam Nhỏ còn đượm mùi rượu nhàn nhạt, nhưng không ngờ Giang Tĩnh Viễn không hề cảm thấy khó ngửi, trái lại còn khuấy động cơn cảm xúc khó nói trong lòng anh, “Thật sao? Ngốc quá...” Cái mỹ phẩm dưỡng da ấy anh đâu hề dùng.

Quả Cam Nhỏ nghiêm túc gập đầu, đột nhiên mắt cậu sáng rực, “Anh, anh muốn hôn em không?”

Giang Tĩnh Viễn không nói, nhưng không thể phủ nhận, ánh mắt anh lướt trên đôi môi nhợt màu của cậu, lại áp chế không nổi xúc động.

Giang Tĩnh Viễn cố gắng đè nén dục vọng, nhẹ nhàng đẩy cậu một chút, “Cậu đi xuống trước...”

“Không được!” Quả Cam Nhỏ gay gắt cự tuyệt, miệng mạnh mẽ áp tới đè lên làn môi mỏng của Giang Tĩnh Viễn, vừa hôn vừa thăm thì nội dung quảng cáo khi lần đầu tiên trông thấy Giang Tĩnh Viễn kia, “Hương vị của anh... Hừm, dễ ngửi... Chạm, chạm vào nhiệt độ cơ thể của anh...”

Đọc đến câu sau, bàn tay nhỏ nhắn không chút khách khí lén vào trong áo Giang Tĩnh Viễn, “Thật ấm...”

Giang Tĩnh Viễn trầm trầm ‘phì’ một tiếng, cách lớp áo đè lại tay cậu, “Quả Cam Nhỏ, đừng cử động!”

Quả Cam Nhỏ không thuận theo xoay vặn thân mình, “Anh, anh buông!”

“Cậu đi xuống trước!” Mẹ nó, anh thật sự sắp chịu không nổi...

Quả Cam Nhỏ bấu môi, “Không xuống!” Nói xong còn xoay xoay, nhướn người cắn một ngụm lên cổ Giang Tĩnh Viễn, “Em... Em thích anh lâu rồi, ngay cả trong mơ anh cũng không để em hôn hôn một cái?”

Giang Tĩnh Viễn đen mặt, té ra người này tưởng mình đang nằm mộng.

“Quả Cam Nhỏ!” Thằng nhóc này vậy mà dám ngậm đầu vú anh qua lớp áo sơ mi, Giang Tĩnh Viễn gầm nhẹ một tiếng, xoay người đè Quả Cam Nhỏ dưới thân, “Mẹ nó! Bây giờ cậu muốn dừng cũng không được!”

Cúi đầu, ngậm bờ môi cậu, hương rượu nhàn nhạt vẫn còn quanh quẩn trong vòm họng, Quả Cam Nhỏ thở hổn hển, Giang Tĩnh Viễn nhanh nhẹn cởi bỏ quần áo của hai người, bàn tay lộ ra về phía sau cậu.

Cửa động khô khốc khiến anh hơi hơi sững sốt, nếu cứ dứt khoát đi vào, cậu ấy chắc chắn sẽ bị thương, anh đành cố nhịn bước vào phòng tắm lấy sữa tắm, bôi bôi qua loa đôi chút, rồi khó dằn nổi đè lên người cậu.

“Giang Tĩnh Viễn...” Quả Cam Nhỏ yếu ớt hô nhỏ, bò bò ra khỏi dưới thân anh, ngồi chồm hổm một bên.

“Cậu làm gì thế!” Bây giờ cậu kêu dừng cỡ nào anh cũng phải QJ tất!

“Hi hi...” Quả Cam Nhỏ cười ngây ngô, ngồi khóa lên người anh, “Anh, anh không đồng ý cũng không được, em, em hôm nay phải làm với anh!”

“...” Nếu cậu không đột ngột ngồi dậy thì đã trong quá trình từ lâu rồi!

Quả Cam Nhỏ cúi đầu nghiên cứu thứ to lớn của anh, nhẹ nhàng liếm lấy đầu khác, Giang Tĩnh Viễn thở dốc đầy nặng nề, Quả Cam Nhỏ ngẩng đầu nở nụ cười, “Thật lớn...”

Sau đó lại cúi đầu tiếp tục cố gắng liếm láp.

“Ha... Quả Cam Nhỏ!” Giang Tĩnh Viễn ôm chặt lấy đầu cậu, tuy cảm giác được cậu hơi trúc trắc, thế nhưng, anh vẫn bị cậu liếm đến thoải mái không thôi.

Mắt thấy sắp bị cậu liếm lên đỉnh, Giang Tĩnh Viễn đẩy đầu cậu ra, một lần nữa đè cậu dưới thân mình, “Bây giờ đến lượt anh...”

Gặm hôn cổ Quả Cam Nhỏ, tay Giang Tĩnh Viễn không ngừng lướt trên thân thể cậu, sờ soạng huyết sau của cậu, cái miệng nhỏ vừa được bôi trơn đang mấp máy hé ra hớp lại.

Giang Tĩnh Viễn khó kiềm được xông vọt thẳng vào, Quả Cam Nhỏ lập tức cứng đờ, “Đau...” Giang Tĩnh Viễn toát mồ hôi ngừng lại, “Ngoan, lát nữa là không sao rồi...”

Không biết qua bao lâu, Quả Cam Nhỏ rốt cục khó nhịn xoay xoay hông, Giang Tĩnh Viễn không nhịn được nữa, bắt đầu trườn sát liên tục trong cơ thể cậu.

Sáng sớm hôm sau, Rau Cau chạy tới phòng gọi bọn họ rời giường đi leo núi, Giang Tĩnh Viễn chăm chú nhìn Quả Cam Nhỏ đang ngủ mê mết trên giường, tình hình này leo núi được mới là lạ, không đếm xỉa về mặt mập mờ của cô em họ, bảo rằng hai người ở lại khách sạn, Giang Tĩnh Viễn tiếp tục ôm Quả Cam Nhỏ mà ngủ.

Lần tỉnh thứ hai đã là hơn chín giờ rưỡi sáng, Quả Cam Nhỏ vẫn đang thiêm thiếp, xem ra tối hôm qua mệt đến mơ hồ, Giang Tĩnh Viễn nhú mày, không biết cảm giác trong lòng là gì.

Thức dậy rửa mặt chải đầu qua quýt, nhớ tới hôm qua ra KTV phát hiện bên cạnh có tiệm cháo, anh bèn xuống lầu mua một chút cháo trái cây: Lúc bước ra tiệm cháo bỗng trông thấy Tả Ngạn hôm qua say cũng chẳng biết trời trăng gì, Giang Tĩnh Viễn hơi sững sốt, rồi gật gật đầu với hắn.

Bất giác nghĩ tới chuyện đêm hôm qua mình đã làm...

Lắc lắc đầu, cầm cháo quay về phòng khách sạn: Quả Cam Nhỏ lúc này đã tỉnh giấc, đang ôm mền ngăn người, nghe thấy tiếng mở cửa liền ngẩng đầu, cặp mắt bất chợt sáng rực lên, tiếp đến mặt đỏ phừng hết cả, xấu hổ chôn đầu vào trong chăn.

Giang Tĩnh Viễn không được tự nhiên hắng giọng một cái, “Dậy rồi à? Tôi mua cháo, ăn một chút đi.”

Quả Cam Nhỏ ngẩng đầu, “Tôi, tôi tưởng anh đi rồi...”

Giang Tĩnh Viễn cong khóe môi, “Đừng nghĩ lung tung, rời giường rửa mặt chải đầu đã.”

Cầm đồ ăn duy nhất ở tiệm cháo ra, đổ cháo ra ngoài, Quả Cam Nhỏ vâng lời rời giường, khập khiễng đi rửa mặt chải đầu, rồi im lặng ngồi bên giường ăn cháo.

Nhưng thật rõ ràng, tâm tư cậu nhỏ này hoàn toàn không đặt trên tô cháo.

“Khụ khụ...” Giả bộ ho hai cái, Quả Cam Nhỏ giương mắt nhìn anh, “Anh, anh tối qua đã, đã như vậy, sau này làm sao bây giờ?”

Lời ngậm chính là, anh nhanh nhanh phụ trách đi!

Giang Tĩnh Viễn nhú mày, “Tối qua? Tôi nhớ hình như là cậu chủ động?”

Ánh mắt Quả Cam Nhỏ tức thì ảm đạm, “Vây, ý của anh là, là không hề liên quan tới anh?”

Giang Tĩnh Viễn không nói, vô cùng hứng thú nhìn cậu.

Quả Cam Nhỏ buông thìa, gục đầu, “Anh... Được rồi, tôi sẽ xem như chưa phát sinh chuyện gì cả.”

Giang Tĩnh Viễn sững sốt, nhìn bả vai cậu co rúm lại, trong lòng chột mềm nhũn, như vậy không phải là tốt nhất sao? Cậu nhỏ này cũng rất thức thời, hai người sau này, nói không chừng ngay cả cơ hội gặp mặt cũng không có.

Nhưng nghĩ đến đây, mày Giang Tĩnh Viễn nhăn mặt nhăn, Quả Cam Nhỏ lại bắt đầu húp cháo, toàn căn phòng bây giờ chỉ còn vang âm sục sục.

Không khí ngột ngạt.

Không khí ngột ngạt cho đến khi bọn họ leo núi trở về, Quả Cam Nhỏ xách ba lô qua phòng bọn Gió Bắc, Giang Tĩnh Viễn càng thêm buồn rầu, nằm phịch trên giường, không ngờ lại mất ngủ.

Ngày hôm sau đương nhiên nhiều thêm hai cái vành mắt đen, anh đeo cặp kính râm theo chân bọn họ đi chơi, Quả Cam Nhỏ một đường trốn tránh anh.

Giang Tĩnh Viễn trông theo bóng dáng rúc rúc phía sau lưng Dừa Hấu, buồn sầu trong lòng càng thêm rõ rệt, nhưng phát cáu trước mặt nhiều người lại không quá tốt, chỉ đành nén giận đi theo đoàn người.

Bông Tuyết la hét muốn đi ngồi roller coaster, mọi người đều đồng ý, Quả Cam Nhỏ quơ quơ tay bái bai Dừa Hấu, đứng ngay tại chỗ.

Thấy bọn họ đi xa, anh thông thả bước tới bên cạnh Quả Cam Nhỏ, “Sao cậu không đi?”

Quả Cam Nhỏ run rẩy, thấy anh, sắc mặt bất chợt không tốt, “Không có gì, tôi, tôi không thích ngồi cái đó.”

“Tôi dẫn cậu đi ăn chút gì vậy.” Giang Tĩnh Viễn không cho phân bua nắm lấy tay cậu kéo đi.

Quả Cam Nhỏ từ chối hai cái, thế nhưng khí lực không lớn, chỉ có thể lảo đảo theo sau, “Giang Tĩnh Viễn, anh làm gì vậy!”

Giang Tĩnh Viễn xoay người lại, tháo cặp kính râm xuống, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cậu, “Tôi chưa nói không chịu trách nhiệm!”

“Hả?” Quả Cam Nhỏ ngập ngừng.

” Tôi chưa nói không chịu trách nhiệm... Tôi bây giờ không thể tự quyết định được, cậu chờ, chờ tôi xử lý hết mọi chuyện xong, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu!”

Chờ tôi xử lý hết mọi chuyện, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu... Chỉ đơn giản một câu như thế, đã khiến Quả Cam Nhỏ của chúng ta mắt ngóng trông ba tháng.

Rất lâu sau, Quả Cam Nhỏ ép hỏi, “Khi đó anh có phải gạt em hay không, vì sao lại không hề liên lạc với em?”

Giang Tĩnh Viễn sững sốt, sau đó cười lấy lòng, “Sao, sao có thể...”

Thần thái cẩn trọng như vậy, Quả Cam Nhỏ làm sao không biết Giang Tĩnh Viễn sững sốt đại biểu cho cái gì, lòng nhất thời nguội lạnh, nổi cơn tam bành, “Con mẹ nó anh khi ấy thật sự là gạt tôi!”

Giang Tĩnh Viễn vội vàng trấn an, “Không phải, em nghe anh nói... Lúc ấy anh chỉ nghĩ nhanh nhanh hủy bỏ hợp đồng, sống một cuộc sống bình thường, không muốn để em đến bên cạnh anh ngã vào vũng nước đục này...”

“Anh thật sự muốn gạt tôi!” Quả Cam Nhỏ càng thêm xác định!

Giang Tĩnh Viễn ôm cậu, “Nghe anh nói, Quả Cam Nhỏ... Anh lúc ấy, tuy rất sâu não không thể liên lạc với em, nhưng mà, anh thật may mắn, sau đó có thể gặp được em, thật đấy, lúc sau, lúc sau không biết khi nào thì yêu em rồi, anh cũng rất sợ hãi, anh sợ rằng em chỉ thích cái vàng sáng ngời sao bên ngoài thôi... Cho nên lúc hủy bỏ hợp đồng anh mới như vậy, anh...”

Giang Tĩnh Viễn vội vàng giải thích không hề phát hiện ra, Quả Cam Nhỏ trong lòng anh đã sớm nhoen nụ cười.

Bất kể bắt đầu như thế nào, anh có thể cho em một kết cục hạnh phúc, em cũng rất thỏa mãn rồi, thật đó!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Đừng trách tui, tui nhận được thông báo phải cắt bỏ toàn bộ H, lại còn là cắt vĩnh viễn

...Ặc... Phiên ngoại này, chỉ hôn là được

Lát sau: Tui phát hiện lời nhắn thiếu quá chời dòng - -.

Chúc mọi người Mother's Day vui vẻ, luôn hạnh phúc khỏe mạnh

Phiên ngoại tiếp theo là ký sự trưởng thành của Cầu Đản:.

Tui sẽ post sớm nhất có thể.

Tô Biệt Tự

25. Chương 25: Phiên Ngoại 2

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chuyện kể rằng, có một nữ sinh trường tui bị giết ở phía sau trường X...

Bởi vì trường học giữ bí mật cho nên không biết đây có phải là sự thật không, nhưng trong ban tui tui hoảng loạn vô cùng, không ai dám ra ngoài buổi tối.

Cho nên buổi tối tui cũng không thể ra ngoài, ngoại trừ tối cuối tuần... Thiệt là khủng khiếp!

Cứ vào mùng 3 tháng 5, gần trường trung học sẽ có nữ sinh bị giết... Thiên hạ gần đây thật không thái bình.

Chuyện kể rằng, sáng hôm qua, tui dùng di động xem chuyên mục, phát hiện lượng comment tăng gấp đôi, hân hoan vui mừng

Đến giờ ăn cơm trưa thì lại không thấy gì, thật nuốt không trôi.

Lại vào ngõ lẩn nữa lúc buổi trưa đi học, phát hiện lại có, mừng rỡ.

Hôm nay lại nhìn, lại không có ... Tui nói nè, mấy chị em đang giỡn chơi với tui hả, khóc rờn...

Còn một chuyện buồn bực nữa, cái kịch nói không tham gia diễn tập trận bán kết của tui tui bị chuyển diễn xuất sang tối thứ sáu.

Thần ơi... lần này thật quá dọa người rồi ...

Kí sự trưởng thành của Giang Cầu Dẫn lúc 2 tuổi rưỡi

Mọi người biết, có chơi game thì sẽ có PK, có PK thì khó tránh khỏi có người chửi má nó:Hôm nào đó, bạn học Phương Phi đang trong trạng thái chiến đấu kịch liệt, Giang Cầu Dẫn đang chơi trò điều khiển xe lẹp bẹp chạy tới, mặt mày nghiêm túc nói, “Con mẹ mẹ!”

“Cái gì ... Con con con, con con con nói cái gì!” Phương Phi chấn kinh, quay đầu điên cuồng gào thét về phía Giang Tĩnh Viễn đang ngồi trên ghế salon xem TV, “Giang Tĩnh Viễn, con anh nói năng thô tục kìa! A a a! Nhất định là tên nhóc Ngô Vũ Thụy dạy! Em đã biết để cục cưng nhà mình chơi với thằng nhóc đó không phải là chuyện tốt mà! Không được, sau này phải tránh xa nó ra, bla bla bla ...”

Rõ ràng là cậu chửi bới người khác bị ai đó nghe được cho nên học theo.- -

Giang Tĩnh Viễn bước qua đỡ dằn, “Không sao không sao, anh sẽ dạy dỗ nó từ từ, ngoan nào... Con nít thôi mà, nó có hiểu từ đó có nghĩa là gì đâu!”

Thấy mẹ muốn bắt mình tránh xa Thụy Thụy, Giang Cầu Dẫn cuối cùng phát giác ra có cái gì đó kì kì, cẩn trọng giật nhẹ tay áo mẹ, “Mẹ, con không phải nói con mẹ mẹ... là con mẹ con ...”

“...” Hiện trường im lặng hai phút, Giang Tĩnh Viễn nhắc nhở Giang Cầu Dẫn, đem vào phòng ngủ, “Trẻ không ngoan cần được dạy dỗ!”

Phương Phi giật mình, nhanh chóng đuổi theo phía sau, “Ấy ... Giang Tĩnh Viễn, nó chỉ là một đứa trẻ, không hiểu được từ đó nghĩa gì ...”

Kí sự trưởng thành của Giang Cầu Dẫn lúc 3 tuổi rưỡi

Vì để nâng cao tố chất của Giang Cầu Dẫn đồng học, lúc đi dạo phố, Phương Phi đặc biệt mua cho bé giấy vẽ bút vẽ khung giấy hộp bút chì màu, chuẩn bị cho thằng bé rảnh rỗi không chuyện làm tự học thành tài một phen.

Khi mới mua, Giang Cầu Dẫn khá hưng phấn, cầm bút vẽ tới vẽ lui trên giấy, trông rất có dáng.

Ngày đầu tiên, Phương Phi đứng kế bên nhìn tờ giấy ngập đầy những đường cong vô nghĩa, tự nhủ với bản thân, đừng nản lòng, dần dần sẽ tốt thôi.

Ngày hôm sau, Phương Phi chứng kiến đường nét xoay chuyển chỗ có chỗ không, vì thế bắt đầu nghiêm túc, ngồi bên cạnh Cầu Đản như một bà địa chủ giám sát dân tình xem bé vạch nét.

Giang Cầu Đản đã hết nhiệt tình với việc vẽ vời như lúc đầu, lại không dám phản kháng bà địa chủ thuộc thể lực tà ác, chỉ có thể chu cái miệng nhỏ nhắn, tiếp tục gạch nét vẽ lung tung trên giấy.

Về tầm một tiếng, Phương Phi định từ bỏ chuyện này thì, đột nhiên con mắt lóe sáng, “A! Cầu Đản nhà chúng ta biết viết ‘tôi’ rồi! Không ngờ viết được chữ ‘tôi’! Cầu Đản, khoe với papa rằng, con biết viết ‘tôi’ rồi!”

Cầu Đản cũng bị cảm xúc của cậu lây nhiễm, lạch bạch lạch bạch chạy vào phòng sách tìm được papa, thần tình hưng phấn nói, “Papa! Con biết viết ‘mẹ’ rồi! Con biết viết ‘mẹ’ rồi!”

Kỉ sự trưởng thành của Giang Cầu Đản lúc chưa lên 4 tuổi rưỡi

Phương Phi tốt nghiệp, làm việc trong một trường học, thuận tiện đóng gói mang Cầu Đản theo, sân bóng rổ lúc này đang diễn ra trận đấu giữa hai khoa, bên cạnh đứng đầy người cổ vũ.

Phương Phi dắt Cầu Đản đi ngang qua, đúng lúc đó, một anh đẹp trai đang nổi tiếng toàn trường bị phạt bóng, Phương Phi tựa hồ nhìn thấy toàn bộ các MM ở đây nín mạnh một hơi, trong lòng lạng lẽ cổ vũ anh ta một phen.

Chỉ thấy anh chàng kia tiếp nhận quả bóng từ tay trọng tài, đập bóng trên mặt đất vài cái, cầm lấy, ném rổ, sau đó ——

Giang Cầu Đản chỉ vào anh đẹp trai hưng phấn hô to, “Không vào! Không vào! Ha ha! Không vào!”

Trên trán Phương Phi toát ra n giọt mồ hôi lạnh, dưới ánh mắt giết người của các MM, ôm lấy Giang Cầu Đản chạy trốn...

Kỉ sự trưởng thành của Giang Cầu Đản lúc 7 tuổi

Chuyện kể rằng, Phương Phi gần đây thích trồng hoa, vì thế Giang Tĩnh Viễn mua một chậu Magnolia trắng tặng cậu, Phương Phi mỗi ngày mỗi ngày đều chăm sóc tưới nước, sáng sáng yêu thương tối tối không quên, rốt cuộc hoa Magnolia cũng đâm chồi nảy lộc, cậu lại càng thêm chịu khó.

Sáng sớm hôm nay, Giang Cầu Đản đối với cậu dì thường nhiệt tình, lại còn đem bữa sáng đến cho cậu, Phương Phi không khỏi cao hứng một phen, đứa con này thật sự rất đáng yêu!

“Mẹ, hôm nay con muốn đi tìm Thụy Thụy chơi...” Giang Cầu Đản xin xỏ.

“Hả? Hôm nay không phải con muốn Thụy Thụy tới đây chơi sao?” Phương Phi cúi đầu.

Giang Cầu Đản ngây ngô cười, “Nhưng hôm qua ba Thụy Thụy mua cho bản đồ chơi mới, bản muốn con qua chơi cùng...”

Còn chưa nói xong, chuông cửa đã reo vang, Giang Cầu Đản biến sắc, bình bịch bình bịch chạy ra mở cửa, đề thấp giọng nói với người bên ngoài, không ngờ Phương Phi vẫn nghe rõ mồn một, “Sao lại tới đây? Không phải tớ đã nói sẽ qua tìm cậu sao?”

“Tớ tới đón cậu ... Tớ sợ mẹ cậu sẽ đánh cậu!”

“Shh...”

Phương Phi càng nghe càng khó hiểu, còn chưa bước ra ngoài, Giang Tĩnh Viễn nhào người xuống ban công, “Quả Cam Nhỏ, hoa Magnolia của em sao rơi rớt hết rồi? Khắp nơi toàn là đất cát.”

Vừa dứt lời, chợt nghe Giang Cầu Đản ở bên ngoài hô nhỏ, “Chạy mau!”

Sau đó chính là tiếng chân chạy bình bịch xuống lầu, Phương Phi thở gấp, cũng chạy xuống lầu đuổi theo, tóm lấy Giang Cầu Đản, “Con mau thành thật khai báo! Magnolia của ông đây đắc tội với con hả?”

Giang Cầu Đản tèm lem nước mắt nước mũi, “Ô ô... Con, con, thầy con bảo, trồng hoa cần phải xới đất...”

“...”

Kỉ sự trưởng thành của Giang Cầu Đản lúc 12 tuổi

Mối tình đầu của Giang Cầu Đản!

Sáng sớm, Giang Cầu Đản lên nói với Ngô Vũ Thụy, tối hôm qua có người trộm nhét thư tình vào quyển sách toán của mình.

Là ai? Đương nhiên là cái Vu Mỹ Mỹ xinh xắn nhất lớp rồi? (không biết mọi người có còn nhớ đây là một trong những bé gái được Cầu Đản hôn ở nhà trẻ không...)

Cô bé còn hỏi Giang Cầu Đản sẽ thi trường trung học nào, còn hỏi muốn quen với mình không, đối Giang Cầu Đản từ nhỏ đã háo sắc của chúng ta mà nói, đó tuyệt đối là một bước nhảy bay vọt về chất a!

“Cậu nói xem, tớ nên trả lời như thế nào đây ? Làm sao có thể tỏ vẻ tớ vừa lãnh khốc vừa ôn nhu đồng ý bạn ấy?” Giang Cầu Đản đồng học thực buồn rầu.

Ngô Vũ Thụy đồng học nghiêng rằng nghiêng lợi, “Có muốn tớ giúp cậu viết hồi âm không?”

“Được được!” Giang Cầu Đản gật đầu thật mạnh, “Tớ biết Thụy Thụy nhất định có cách mà!”

...

...

...

Đến buổi tối, Giang Cầu Đản khóc lóc về nhà, Phương Phi chạy vội ra đón, “Làm sao vậy Cầu Đản, sao lại khóc?”

Giang Cầu Đản thút tha thút thít đáp, “Oa... Thụy Thụy giúp con viết hồi âm, ô... Trong phong thư, bên trong là viết thư tỏ tình với bạn gái khác, cho, cho nên, Mỹ Mỹ mắng con lưu manh...”

Phương Phi phốc một tiếng bật cười, bị Giang Cầu Đản ai oán nhìn, đành phải thu liễm lại, nghiêm túc trả lời, “Ừm ... Sao lại có thể thành một bạn khác? Chẳng lẽ là Thụy Thụy cố tình viết để bạn gái kia hiểu lầm?”

Giang Cầu Đản bật người trừng lớn mắt, tiếp theo ô oa một tiếng bật khóc nức nở

Ô... Thụy Thụy hóa ra thích bạn Tiểu Hà mặt tèm lem đầy nước mũi!

Kỉ sự trưởng thành của Giang Cầu Đản lúc 18 tuổi

Giang Cầu Đản gần đây thật buồn rầu, thật sợ hãi, thật áy náy, thật luống cuống!

Bởi vì gần đây cậu thường hay bị mộng tinh, hơn nữa, hơn nữa, đối tượng mộng tinh lại là thằng bạn thân từ nhỏ —— Ngô Vũ Thụy!

Trời ơi, đất ơi, vũ trụ ơi! Sao chổi Halley mau mau đến đâm chết mình đi!

Vì thế, tâm tình rối rắm của Giang Cầu Đản đồng học tạo thành cục diện rối rắm hiện giờ, phía trước hai mươi thước xuất hiện nhân vật nguy hiểm, vọt lẹ!

Nhưng hồng học chạy không được vài bước đã bị người nào đó đuổi kịp, túm lại cánh tay kéo vào trong lòng.

“Giang Cầu Đản!” Ngô Vũ Thụy nghiêng rằng nghiêng lợi, “Tớ cuối cùng đã làm gì khiến cậu khó chịu?”

“Ai, ai ai ai giận dữ cậu chứ!” Giang Cầu Đản không có tâm tình tranh luận, mặt mày đỏ bừng, hôm qua, mộng tinh ngày hôm qua cũng bắt đầu bằng cảnh Thụy Thụy ôm mình như thế này...

Hấp tấp giã dũa, nhưng lại càng bị siết chặt hơn, “Vậy sao cậu lại trốn tớ? Không được nhúc nhích!”

Giang Cầu Đản nghe lời, cứng ngắc đứng im.

“Nói! Rốt cuộc là sao?!” Ngô Vũ Thụy cúi đầu.

Giang Cầu Đản ậm ừ, “Không, không gì hết... Thật đó!”

Ngô Vũ Thụy không giận ngược lại còn cười, ghé vào lỗ tai cậu thì thầm: “Nhưng nghe chú Phương bảo cậu tối hôm qua liên tục nói mở gọi tên tớ, sáng sớm còn lên giặt quần lót...”

Khuôn mặt Giang Cầu Dẫn nhất thời bạo hồng, “Nói, nói vậy! Tớ chần chẫn không hề kêu ra tiếng!”

“...”

Cho nên nói, Giang Cầu Dẫn đồng học thật là một tiểu bạch thụ nha, còn phúc hắc công chính là Ngô đồng học á!

Tô Biệt Tự

26. Chương 26: Phiên Ngoại 3

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chương này vốn định viết chút gì đó cho họ Bùi, nhưng nhân khí Cầu Dẫn đồng học quá cao... Cho nên quay lại một chút ~~

Ặc ... MS hơi ít nhảy, mọi người chịu đựng đi ~~

Thật có lỗi vì đạo này không xuất hiện... Do thứ sáu tuần trước tui phải vội vàng chuẩn bị cho tiệc liên hoan, thử y phục đủ thứ...

Có điều, thần kỳ chính là, cái kịch nói tui tui diễn tập tổng cộng chẳng được bao nhiêu không ngờ lại diễn xuất hoàn hảo hơn người ta ngày ngày tập luyện.

Oa ha ha ha ha ha, tui là thiên tài!

Nhưng tối diễn xong tui lại nghĩ... đi giày cao gót oải chết được... Sáng hôm nay, người đẹp đứng đầu phòng tui chia tay... An ủi cả một ngày, không ngờ đến tối phát hiện cả với ông bạn trai thôi hoàn toàn bị hiểu lầm.

Thật ra là bạn nữ kia theo đuổi ông... còn ông thì chẳng để ý tới... ORZ

Cho nên nhân tiện nói nè, mấy bọn đang yêu cần phải tin tưởng và bao dung nhiều một tí

Quan trọng là, không được giấu diếm, có người theo đuổi bạn, dù cảm thấy phiền cũng phải nói với người yêu, bởi vì người ta sẽ để ý...

Mắt nhắm nhắm tía trên tờ bảng điểm kỳ thi thử vào trường cao đẳng ở bảng báo tường, Giang Cầu Dẫn len lén liếc xuống bảng điểm của mình, ầm ỨC gục đầu lên bàn.

Cái tên Thụy Thụy ý lại đứng đầu lớp!

Nếu cứ như vậy, mình sao có thể thi chung trường với cậu ấy đây?

Giang Cầu Dẫn lại trộm nghĩ tới lời tỏ tình “lỡ miệng” chiều hôm ấy, ngón tay bần thần xoa nhẹ cánh môi, cậu... cậu ta nhất định bị văng đầu mới có thể đi hôn mình?

Nhất định là thế! Hai người họ đã là bạn tốt từ lớn tới bé đó! Không có khả năng phát triển thành loại quan hệ như papa với cha được?

Nghĩ đến “quan hệ” hai người kia, Giang Cầu Dẫn không khỏi nhớ tới hình ảnh papa đói khát, tùy chỗ muốn áp đảo mama, nếu Thụy Thụy cũng làm thế với mình... Ặc ~ Không nghĩ nữa!

Giang Cầu Dẫn lắc đầu nguây nguây, chợt bị người đẹp cùng bàn chợt nhẹ, Giang Cầu Dẫn ngẩng đầu, người đẹp đỏ mặt chỉ chỉ ngón tay về phía cửa phòng học, “Ngô Vũ Thụy lại tới tìm cậu kìa.”

Ý tứ rất rõ ràng: “Không phải tới tìm cậu thì tìm ai”.

Giang Cầu Đản đối mặt với Ngô Vũ Thụy, lại liên tưởng tới suy nghĩ rối rắm khi nãy của mình, hai má chợt đỏ lên, vội chuyển tầm mắt, làm như mình chưa từng trông thấy người ta.

Trong lòng còn mặc niệm ‘không thấy mình không thấy mình...’ Cơ thể nhanh nhanh lủi lủi xuống dưới bàn.

Ngô Vũ Thụy không chút khách khí xông vào phòng học, xách cậu khỏi chỗ ngồi lôi ra bên ngoài.

“Êy! Cậu làm gì đấy! Rất mất mặt biết không!” Giang Cầu Đản không dám giãy dụa mãnh liệt, nhưng vẫn nhẹ nhàng uốn éo thân mình.

Ngô Vũ Thụy không để ý tới cậu nhóc, túm cậu lên cầu thang: Đây là tòa nhà thuộc phân khu cấp ba, trừ thời gian tan học thì luôn vắng người, không có ai qua lại: Lúc này, Ngô Vũ Thụy mới buông tay cậu ra, Giang Cầu Đản vội vàng xoa xoa cánh tay mình.

Ngô Vũ Thụy lườm cậu một cái, hai tay khoanh trước ngực, “Giang Cầu Đản! Cậu có ý gì?”

Giang Cầu Đản thấy y gọi thế, hấp tấp nhào tới che miệng, đầu liểng thoảng nhìn bốn phương tám phía: “Này! Tổ đã bảo không được gọi tên ở nhà của tổ ở trên trường.”

Ngô Vũ Thụy vui vẻ khi có người tự nhảy vào lòng, cánh tay vòng qua đặt lên vai cậu, đầu lưỡi liếm nhẹ lên lòng bàn tay, Giang Cầu Đản giật bắn cả người, hấp tấp thả tay ra, “Ngô Vũ Thụy, cậu, cậu cậu cậu...”

“Tổ thế nào? Ờ xem nào, mỗi ngày tổ đều bỏ tức môn toán cho cậu, vậy mà đi thi chỉ có 37 điểm? Cậu là heo hủ!” Ngô Vũ Thụy gậy trán cậu một phát, “Để xem lúc cậu không đậu đại học thì tìm ai khóc!”

Trên bậc thang truyền đến tiếng bước chân, Giang Cầu Đản chưa kịp phản bác, liền nhanh chóng giãy khỏi ngực y, quả nhiên, người đang bước xuống lầu là một cô nữ sinh nụ cười tỏa nắng, vừa trông thấy bọn họ thì nhẹ nhàng bước tới, “Ngô Vũ Thụy, cậu có rảnh không? Tổ thắc mắc một bài toán muốn nhờ cậu giảng cho.”

Ngô Vũ Thụy tao nhã mỉm cười, “Được, chúng ta quay về phòng học trước.”

Nói xong trực tiếp quăng Giang Cầu Đản, xoay người sóng bước cùng người đẹp.

Giang Cầu Đản phía sau trừng mắt dõi theo bóng lưng bọn họ, cắn hờn đến nghiến răng nghiến lợi, gian! phu! dâm! phu!

Một mình xoắn xuýt cái nụ hôn kia suốt mấy ngày liền, tên khốn này nhất định chẳng có cảm xúc gì, muốn hung mình thế nào thì hung thế ấy, bản thân thì đi treu hoa ghẹo nguyệt tùm lum!

Quý hiếm lắm chắc!

Giang Cầu Đản ma xui quỷ khiến len lén lên lầu, trên hành lang không một bóng người thấp tha thấp thỏm ngó vào phòng học của Ngô Vũ Thụy, vừa trông lại thêm một trận bực mình: Mẹ nó! Đầu dựa gần như thế làm cái gì! Đang thảo luận vấn đề hay đang liếc mắt đưa tình vậy?

Ngô Vũ Thụy cái đồ dâm dê!

Giang Cầu Đản tức giận bưng bưng về phòng học, mặc người đẹp cùng bàn bắt chuyện thế nào cậu cũng chả thèm để ý.

Tan học về nhà lập tức khóa trái cửa lại, thẳng khi Ngô Vũ Thụy kia không biết chuốc thuốc mê gì cho cha, ngay cả chìa khóa nhà cũng bị lừa vào tay rồi!

Sải bước đi vào, rồi lại không thể không ngừng bước ở cửa vào, tiếng rên ư ư a a từ hướng ghế salon vang lên liên hồi, chả cần nghĩ cũng biết hai ông bố lại đang làm chuyện hay ho gì!

“Papa! Sao lại để cha ở ngoài như vậy?” Từ khi Giang Cầu Đản lên mười, Phương Phi liền cương quyết cấm Giang Cầu Đản gọi cậu là mama nữa.

“A! Giang Tĩnh Viễn!” Ghế salon truyền tới tiếng la hoảng của Phương Phi, “Đứng dậy! Mau! Ừm... A!”

“Giang Thuần! Chậm chậm nhắm hai mắt quay về phòng mình, nhắm chặt vào!” Người họ Giang vẫn như xưa, da mặt dày cả thước.

Giang Cầu Đản bĩu môi, cố gắng không mở mắt bước về phòng mình, núp trong mền nằm chết dí trên giường:Đều tại cha hết, rảnh rồi không chuyện gì thì kéo papa làm mấy chuyện 18+ chỗ công cộng, hại cậu vô duyên vô cớ mơ ba cái giấc mơ quái đản ấy!

Sau đó, mọi chuyện không hiểu sao cũng quái lạ nốt!

Nhớ tới giấc mộng kia, Giang Cầu Đản âm thầm rên khỏ, nặng nề chôn đầu vào gối!

Không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh giấc liền trông thấy Ngô Vũ Thụy đang nằm ngay bên cạnh, Giang Cầu Đản giật mình bật người ngồi dậy, “Thụy Thụy?”

Ngô Vũ Thụy mở to mắt, thản nhiên nhìn cậu, lại nhắm mắt lần nữa, “Hai chú Giang đi tổ chức sinh nhật cho bé Phương Thiến, sẽ ngủ ở chỗ cậu 2 ngày.”

Giang Cầu Đản thần tình ủy khuất, “Vì sao lại nói với cậu không nói với tớ?” Còn nữa, đó là cậu của tôi không phải cậu của cậu!

Ngô Vũ Thụy liếc xéo, “Nếu nói với cậu, cậu không vui đi theo chắc?”

“...” Giang Cầu Đản càng thêm ủy khuất, “Vốn phải mang tớ theo! Tớ không biết nấu cơm!”

Ngô Vũ Thụy cũng ngồi dậy, hung tợn trừng mắt nhìn cậu, “Ồ đúng rồi! Đi đi, đi luôn đi! Không cần đi học nữa! Làm học sinh lưu ban muôn đời là vừa rồi!”

Hai mắt Giang Cầu Đản lại bắt đầu ngập nước, “Tớ có lưu ban cũng không cần cậu quan tâm!”

Nộ khí Ngô Vũ Thụy tăng cao, “Không cần tớ quan tâm? Thế ai quan tâm cậu đây?”

Giang Cầu Đản chu miệng, úp người lên giường, không thèm để ý tới y.

Ngô Vũ Thụy hung hăng xoay người cậu lại, vừa định mở miệng, chợt thấy hai dòng nước mắt cậu chảy dài, tâm nhất thời mềm nhũn, “Cậu khóc cái gì?”

“Ai khóc? Cậu cút ngay!” Giang Cầu Đản đẩy y ra.

Ngô Vũ Thụy càng ôm chặt cậu, vươn tay lau nước mắt, “Thật chịu không nổi, từ nhỏ đến lớn đều thích khóc như thế!”

Nước mắt Giang Cầu Đản cuộn trào mãnh liệt hơn, “Cút! Ai cần cậu chịu! Đi mà tìm bạn nữ xinh đẹp cùng lớp ấy! Người ta cười xinh thế cơ mà!”

Ngô Vũ Thụy cứng người một chút, khóe miệng bắt giác cong cong, “Bạn nữ xinh đẹp cùng lớp? Cậu nói ai?”

Giang Cầu Đản nức nở, dùng sức cầu véo Ngô Vũ Thụy.

Ngô Vũ Thụy vừa lòng thỏa ý ôm cậu nằm phịch trên giường, “Được rồi, đừng khóc, ngốc muốn chết, lần đầu gặp đã thấy cậu ngốc chết đi được!”

Giang Cầu Đản cứ tằm tức khóc, hít hít nói không nên lời, đành phải hung hăng cắn phập lên bả vai y một phát.

Ngô Vũ Thụy hít sâu một hơi, “Uây! Giang Thuần!”

Giang Cầu Đản nói lỏng miệng, đẩy y ra, mình thì xoay người nằm lý trên giường, “Cậu, cậu đi đi, tớ không muốn gặp cậu...”

Ngô Vũ Thụy cũng xoay người, nằm úp sấp trên người cậu, nhẹ nhàng gặm vành tai cậu.

Hơi thở Giang Cầu Đản bỗng ngừng lại, nhất thời luống cuống tay chân, “Ngô Vũ Thụy, cậu...”

Ngô Vũ Thụy một tay vuốt tóc cậu, một tay chống người mình lên, “Ngốc, cậu ghen tị hả? Ha ha!”

Giang Cầu Đản sững sốt, tiếp đó ngo ngoạy gay gắt, “Đồ tự kỷ bệnh hoạn! Cậu yêu ai tìm ai liên quan gì tới tớ! Tớ nên sớm nghe lời papa, cách cậu xa một chút! Blah blah blah...” Đứa nhỏ đáng thương, cha em giờ cũng đã bị nó thu mua rồi.

Ngô Vũ Thụy lắc đầu, đảo mình xuống dưới giường, thuận tay đỡ cậu lên người mình.
“Ngô... Ngô Vũ Thụy, cậu... Hm!” Giang Cầu Đản trừng lớn hai mắt, đầu óc trống rỗng...
Đôi môi của Ngô Vũ Thụy thoáng tách ra, “Đồ ngốc, nhắm mắt lại!”
Giang Cầu Đản không kịp tự hỏi, theo phản xạ nghe lời nhắm mắt lại, Ngô Vũ Thụy cấp tốc hôn tới...
Về phần giải quyết vấn đề cậu ghen ... Hay ăn sạch người trước rồi tính sau nhỉ?
Vả lại, mình cũng rất hưởng thụ cảm giác được cậu ấy ghen.
Tô Biệt Tự

27. Chương 27: Phiên Ngoại 4

Từ bé đến lớn, Vu Đa đồng học đa số vẫn thường hay nghe một câu —— “Thật đáng yêu!”
Được rồi, cậu thừa nhận cậu có khuôn mặt trẻ con, thế nhưng, nó cũng không thể che giấu được sự thật cậu đã sớm trở thành một thanh niên đầy nhiệt huyết chứ!
Sự thật phũ phàng, bởi vì khuôn mặt trẻ con này, Vu Đa đồng học nay gần hai mươi song vẫn chưa được nếm trải mùi vị yêu đương...
Mỗi lần đi thổ lộ, đều không hề ngoài ý muốn nghe được vài câu trả lời bên dưới:
Phiên bản một: Tổ, tổ luôn xem cậu là một đứa em trai!
Phiên bản hai: Pì... Ngay cả bộ dáng đi tỏ tình cũng đáng yêu như thế, Tiểu Đa Đa... tới đây cho chị nhéo cái!
Phiên bản ba: Cậu có bị gì không, cậu nhìn còn đáng yêu hơn cả tổ, bảo tổ làm bạn gái của cậu? Phấn đi dùm đi...
Phiên bản bốn: Một tên nhóc ốm nhom như cậu sao lại học người khác đi tán gái? Ấy lại đây lại đây, để bản tiểu thư đây dạy dỗ cậu một khóa.
Có làm hay không, chẳng lẽ ốm không thể đi tán gái? Còn nữa... Mặt tui rõ ràng mồm mím của trẻ em trong truyền thuyết được không, ốm là thế nào? TAT...
Trải qua N lần cự tuyệt thảm khốc, Vu Đa cuối cùng hạ quyết tâm, đòi thật tìm không được hả? Được, bổn thiếu gia lên mạng tìm! Ông đây không tin cả đời này ông không tìm được một bà xã! (MS mi không tin cũng chả sao... cười gian)
Kì nghỉ hè năm đầu, tình cờ trên đường nhận được một tờ rơi quảng cáo game Mộng Huyền Cổ Long, Vu Đa nhiệt huyết mệnh mông vừa về nhà đã đăng ký vào game ngay lập tức.
Còn đặc biệt đặt một cái tên vô cùng biểu lộ rõ nguyện vọng, Tìm Bà Xã! Ngay cả nhân vật cũng chọn Tất Phong Lang cực kỳ tục tằn:Hừ, mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ thiếu mỗi vợ, cậu đây không tin còn có thể ra sự cố gì!
Tiến vào trò chơi, làm xong nhiệm vụ tân thủ trên đảo Vô Danh và thác Bích Vân rồi một mình tiến vào sơn động Vô Danh.
Khi đó Open Beta vừa mới mở, người trong game khá là nhiều, vừa tiến vào động đã tức khắc nhận được lời mời tổ đội, Vu Đa đương nhiên sẽ chọn thêm mấy ID nữ:Ồ... Hấu Trong Dưa Hấu? Tên không tồi!
Tung tăng vào đội, còn chưa kịp trêu chọc người nọ hai câu đã thành linh phát hiện, nhân vật có cái tên vô cùng nữ tính kia, cô cô cô cô... Cô ta không ngờ lại là nam!
Được rồi, nam thì nam, tương lai còn dài, cậu cuối cùng cũng có thể gặp được mỹ nữ!

Thế nhưng, cậu thế nhưng lại bị cái gã xằng pha nhót kia trêu chọc ngược lại!

[Đội ngũ] Hấu Trong Dưa Hấu: Ha, bà xã? Tên này không tòi

[Đội ngũ] Cam Trong Quả Cam: Đại ca mày lại chòng ghẹo trai nhà lành

[Đội ngũ] Phấn Đô Đô: Ha, hai anh nói chuyện thật khôi hài

Vốn đã quen bị trêu chọc, Vu Đa chỉ có năm phần tức giận, nhưng vừa nhìn ID nữ duy nhất trong đội lên tiếng cuối cùng, năm phần tức giận liền nhân đôi thành mười.

[Phụ cận] Tìm Bà Xã: Địch! Mày! Mẹ! Quỷ mới là bà xã mày!

Trong giây phút kích động, Vu Đa quên đổi kênh tán gẫu.

Vì thế...

[Phụ cận] Rau Câu: Oa! JQ trắng trợn kìa, a a a a, quyết định của tui hôm nay quả là sáng suốt, đi Nguyệt Lão kiếm ăn là có báo đáp

[Phụ cận] Cúc Hoa Tàn, Giường Đầy Máu: Oimeoi, đi Nguyệt Lão cũng có thể tình cờ gặp JQ... Còn để người sống hay không?

[Phụ cận] Hấu Trong Dưa Hấu: ...

Vu Đa tuy chẳng biết bọn họ có ý gì, nhưng cũng hiểu những lời đó tuyệt đối chẳng tốt lành gì với mình cả!

Đồ dưa hấu thối rửa! Vừa mới đăng nhập game đã đụng phải một tên xúi quẩy, tro mắt nhìn dip tốt của mình với ba mỹ nữ trôi đi, Vu Đa thậm chí còn có xúc động giẫm cái tên bất nam bất nữ ẻo lả này tới đảo Luận Võ trùng sinh!

Có điều, không phải có câu, có được tất có mất: Tuy sự kiện này khiến cậu buồn bực hồi lâu, nhưng cũng xúc đẩy khả năng vừa vào game ngày đầu đã được trà trộn vào bang phái.

Chính là do người đẹp Rau Câu thâm tình mời đó!

Chính là bang số 2, Cúc Hoa Mỹ Nhân cốc!

Nhìn tên này, Mỹ Nhân cốc, woa hahahaha, còn sợ tìm không thấy bà xã xinh đẹp sao? (Đứa nhỏ... Mỹ nhân là chỉ mấy đứa đó... Đồng tình...)

Vu Đa còn cố ý mở rộng danh sách thành viên tỉ mỉ thăm dò vài lần, tốt! Nữ nhiều nam ít, thật sự là trời cũng giúp ta!

Nhưng, ánh mắt Vu Đa dừng trên một hàng tên nào đó trên màn hình một chút, tại sao! Tại sao cái quả dưa hấu thối rửa này cũng nằm trong phạm vi được người đẹp Rau Câu mời vào?

[Bang phái] Hấu Trong Dưa Hấu: Bà Xã, ở đâu thế? Đến Nam Giao kiếm giày không?

[Bang phái] Rau Câu: He he... Tui nói không sai đi? JQ...

[Bang phái] Cữu Vĩ! Hồ Ly Tinh, : Nhưng bà xã của ông đâu?

[Bang phái] Tìm Bà Xã: Tên dưa hấu nát kia biến ngay! Mẹ! !

[Bang phái] • Họa Thủy... : Té ra là biệt nữ thụ nhạ... Kute quá...

[Bang phái] Hấu Trong Dưa Hấu: Ha ha, Bà Xã mau tới đây, Rau Câu kéo chúng ta đó, up level rất nhanh!

[Bang phái] Tìm Bà Xã: Phắc! Cấm gọi bố đây là bà xã!

Nói thế nhưng vẫn ngoan ngoãn chạy về hướng Nam Giao, ừm, chỉ có cấp cao mới dễ tìm bà xã, không cần phải vì cái tên quấy rối này mà ảnh hưởng tới kế hoạch thăng cấp vĩ đại của mình!

Đương nhiên, Vu Đa khinh địch sau này phải trải qua cuộc sống dầu sôi lửa bỏng.

Ngoại trừ lời trêu ghẹo của đồ dưa hấu nát nào đó, còn phải thừa nhận những YY của đám con gái trong bang...

Cậu quả thật không nên nhìn gái đẹp trong bang nhiều thì gia nhập vào a! Ai biết mấy bà này là hủ nữ trong truyền thuyết chứ?

Vu Đa hối hận một hàng nước mũi một hàng nước mắt: Chẳng lẽ ngay cả trong game cậu cũng không thể tìm bà xã trong sổ mệnh sao?

Cậu thế nhưng đã bắt đầu quen việc cái đồ đưa hấu nát gọi cậu là bà xã, đã quen với việc vừa đăng nhập sẽ chờ hân ta gọi mình tới train level giết quái làm hoạt động...

Thậm chí, ngay cả khi nghĩ đến hân cũng bắt giác mỉm cười...

Vu Đa cắn răng một cái, bất chấp, dứt khoát quay lưng với Dưa Hấu đi tìm kiếm kiếm...

Level của mình bây giờ đã hơn 50, dù đồ acc nhỏ không thành vấn đề!

Vì thế, người nào đó ôm suy nghĩ đáng khinh ngồi chồm hổm ngay động Vô Danh đùa giỡn những người đẹp bé bỏng đi ngang qua.

Còn đề một cái flag vô cùng quang minh chính đại, trên viết —— kéo người mới.

[Mật ngữ] Hấu Trong Dưa Hấu lén lút nói với bạn: Bà Xã, làm hoạt động không?

Không nhìn.

[Mật ngữ] Hấu Trong Dưa Hấu lén lút nói với bạn: Bà Xã, nhanh qua tuyến 2, chờ cậu!

Ngẫm nghĩ, vô cùng phong độ đáp trả một câu.

[Mật ngữ] Bạn lén lút nói với Hấu Trong Dưa Hấu: Ông đây không rảnh! Còn nữa, không được gọi ông đây như thế!

[Mật ngữ] Hấu Trong Dưa Hấu lén lút nói với bạn: Bà Xã sao vậy? Ghét người ta rồi sao?

Tiếp tục không nhìn.

Đội mũ kéo người mới, không bao lâu sau Vu Đa đã tổ được một đàn người đẹp, trong đội ngũ chọc mọi người cười đến run rẩy không thôi.

Vậy mới nói, lúc trước cậu đều bị cái đồ đưa hấu nát kia làm chậm trễ hết cả!

[Bang phái] Bông Tuyết Bay Bay: Woa! Tui thấy Tiểu Hoa đang dẫn một đoàn acc nữ train level ở động Vô Danh

[Bang phái] Rau Câu: Sao thế? Sao thế sao thế? Cậu ấy P chân thật à?

Trông thấy đối thoại giữa bọn họ, bụng dạ bắt đầu rối loạn, nhưng vẫn cãi bướng.

[Bang phái] Tìm Bà Xã: Cái gì mà P chân! Ông đây độc thân!

[Bang phái] Cửu Vĩ! Hồ Ly Tinh, : Dưa Hấu, tui thông cảm với ông!

[Bang phái] Hấu Trong Dưa Hấu: ... Bà Xã

[Mật ngữ] Hấu Trong Dưa Hấu lén lút nói với bạn: Bà Xã... Em ghét bỏ anh thật à

Tâm Vu Đa tê rần, vậy mà không biết nên trả lời thế nào.

[Bang phái] Cam Trong Quả Cam: A a a a a a! Chị dâu ... Chị không thể như vậy được! Chị P chân, Dưa Hấu sẽ đập xe đó, đồ đưa hấu nát! Dám đập xe! Ông đây phải PK người thật với người!

Vu Đa sửng sốt, động tác tay bắt giác ngừng lại, may là có chọn tự động tìm đường, bằng không cậu nhất định nhận ra, bản thân bởi vì lời của Quả Cam mà ngẩn mặt bản thân...

Cái gì? Hân hân hân hân... Hân ta tới đây khi nào?

Vu Đa ban nãy trông thấy Hấu Trong Dưa Hấu đi theo bên cạnh cậu thì màn hình vào cảnh tượng chiến đấu, hai ba chiêu giải quyết sạch đám Thiên Tầm giáo đồ và Sát Thủ Thư Sinh, thoát khỏi chiến đấu, quả nhiên lại thấy hân.

Ma rui quỹ xui thế nào mà hủy bỏ tự động tìm đường, tay Vu Đa gõ nhanh một hàng chữ.

[Bang phái] Tìm Bà Xã: ông tới đây làm gì

Đệch! Lại quên đổi kênh nói chuyện!

Trong bang phái vốn đang thảo luận vấn đề cậu P chân như thế nào, câu này càng khiến lửa nóng hừng hực thêm.

[Phụ cận] Hấu Trong Dưa Hấu: Bà xã... Sao em lại bỏ anh đi quyến rũ mấy bé nữ sinh...

Ngoại trừ Vu Đa, bốn ID nữ còn lại đều vẻ mặt nghi hoặc (Đừng hỏi tui làm sao thấy được diễn cảm của bọn họ... orz...)

Vu Đa vội vàng chuyển kênh.

[Phụ cận] Tìm Bà Xã: Mẹ nó cúť!

[Phụ cận] Hấu Trong Dưa Hấu: Bà xã, anh không nên chọc em tức giận, nhưng em cũng không thể vì tức mà giả dān ông lừa gạt tình cảm người ta được .

Bốn cô nàng vẫn đang minh tranh ám đoạt nhân tuyển chồng tương lai – là cậu – nhất thời nổi sùng.

[Phụ cận] Maruko-chan: ? ? Không ngờ là nữ? Cái gì vậy! Khinh bà đây acc nhỏ sao?

[Phụ cận] Trà Sữa Trần Châu: Mẹ nó! Nữ còn học người khác chơi acc gay!

Chửi thêm hai ba chập, đoàn ID nữ phía sau mông lui đội chạy sạch sẽ, để lại Vu Đa oan ức không phai.

[Phụ cận] Tìm Bà Xã: Ông đồ khốn kiếp! Rốt cuộc muốn làm gì!

Người chơi Hấu Trong Dưa Hấu xin gia nhập đội.

Từ chối!

Người chơi Hấu Trong Dưa Hấu xin gia nhập đội.

Từ chối! !

Người chơi Hấu Trong Dưa Hấu xin nhập đội.

Chưa kịp từ chối, Vu Đa liền bắt gặp hàng chữ góc dưới màn hình.

[Mật ngữ] Hấu Trong Dưa Hấu lén lút nói với bạn: Hi hi, bà xã... Chúng ta nên cùng nhau độc thân thôi, ngoan nha

Tim Vu Đa thành linh đập nhanh một trận, tên đếu này!

Mặc dù Vu Đa vẫn không bằng lòng an an phận phận để Dưa Hấu gọi là bà xã, nhưng quá lạ làm sao, ý niệm tìm bà xã trong game của cậu đã hoàn toàn tan biến trong đầu.

Ước nguyện ban đầu kia dường như tiêu thất dần dần trong những cuộc cãi nhau thường ngày.

Nghỉ hè sắp tới rồi, ID của Vu Đa cũng đã lên cấp 65:Hôm nay vừa lên mạng thì trông thấy trong bang đang bàn luận chuyện offline game.

[Bang phái] Rau Câu: Mọi người hình như đều sắp nhập học... Tui nhập học xong cũng sẽ giảm chơi bớt, không bằng thừa dịp còn vài ngày, chúng ta offline đi Tui muốn nhìn mặt lão đại một chút...

[Bang phái] Bông Tuyết Bay Bay: Được được, khi gặp mặt tui sẽ trị đồ Cúc Hoa đáng chết kia!

[Bang phái] Cúc Hoa Tàn, Giường Đầy Máu: Gặp thì gặp, ai sợ ai nhưng bà tốt nhất nên trát phấn nhiều nhiều vào, tui sợ tui bị bà hù sợ.

[Bang phái] Bông Tuyết Bay Bay: Đệch! Bà đồ cúc hoa chết tiệt, ông xã ông xã! ! Có người bắt nạt em!!

[Bang phái] Gió Bắc Thổi Kìa: tập trung ăn mì tôm... Anh chả thấy gì hết...

[Bang phái] • Họa Thủy...: Phụt... Tối nay Bông Tuyết nên cho ông ngủ trên sàn nhà...

[Bang phải] Hấu Trong Dưa Hấu: Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà ... Tui cũng muốn gặp bà xã của tui Vu Đa thoánng bối rồi.

[Bang phải] Tìm Bà Xã: Đệch, có gì đẹp chứ...

[Bang phải] Hấu Trong Dưa Hấu: Anh thích!

Mặt Vu Đa liền đỏ ửng hần lên, cuối cùng gõ không ra được một chữ, cậu biết, từ bây giờ, có lẽ là lâu thật lâu, có những thứ gì đó đã bắt đầu không còn giống như lúc trước...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lịch sử tái diễn ... Lại trở mắt nhìn hai trang không comment nào

Ồ... Là do dạo gần đây không chịu khó cập nhật sao?

Nhưng thật sự không có biện pháp... Chuyện cô nữ sinh ở trường tui bị truyền xôn xao dăm bữa nay, tui chỉ có thể làm lúc ban ngày khi không có lớp::Tối thì không dám ra trường, thậm chí mấy chỗ vắng vắng trong trường cũng không dám đi.

Sáng thứ tư, còn thứ năm...

Tính ra cũng chỉ còn cuối tuần... Đừng vì thế mà quên người ta chứ, TAT...

Tuy có thể lên bằng phòng máy của trường::Nhưng đắt hơn bên ngoài::Tui lên mạng gần hai tháng nay ngay cả cơm cũng không có gì để ăn::

Tui đang suy xét có nên van cầu biên tập nhập V cho tui để kiếm tiền mạng không...

Lại nói, ngoại truyện nhỏ vớng du này viết không được tốt lắm::Cả ngày hôm nay viết tới trưa mới được như vậy::

Ngày mai không có lớp, nếu trong khoa không có việc gì thì sẽ up lên nửa phần Hạ.

Tô Biệt Tự

28. Chương 28: Phiên Ngoại 5

Địa điểm offline cuối cùng không ngờ chọn ở chỗ thành phố Vu Đa ở, cậu hưng phấn cả đêm ngủ không được, sáng sớm đã dậy sớm đứng ngay cửa khách sạn hội hợp cùng Gió Bắc và Bông Tuyết.

Khí trời se se lạnh, tâm Vu Đa cũng hạ đều đều, mặc cho Bông Tuyết đùa giỡn thế nào cũng không chịu thừa nhận.

“Tiểu Hoa, cậu thừa nhận đi! Có phải đã quen với Dưa Hấu rồi không?” Bà tám Bông Tuyết ghé đầu lên đầu vai cậu hỏi, bị Gió Bắc đen mặt kéo về, “Em nói thì cứ nói, đừng có thấy con trai rồi dán sát vào được không?”

Bông Tuyết chép miệng, còn chưa từ bỏ ý định, “Tiểu Hoa, cậu thừa nhận đi thôi!”

Tâm Vu Đa ngứa ngáy, bọn họ rốt cuộc có tính là thật hay không? Cậu cũng không biết... Cái tên ấy mỗi ngày gọi bà xã bà xã, đến tốt cùng là ẩn chứa bao nhiêu phần thật tình?

Chưa kịp đáp lời, bỗng Bông Tuyết hưng phấn kêu lên, “Ui, người kia hình như là Tiểu Hồ Ly!”

Vu Đa nhìn sang, chỉ thấy hai người con trai cao lớn cùng một cô gái nhỏ xinh đang đi tới, nhanh chóng nghĩ tới chuyện Tiểu Hồ Ly và tên ấy vốn dĩ không ở cùng một nơi.

Làm quen với bọn Tiểu Hồ Ly và Tả Ngạn xong, ngay cả lão đại cũng đã đến, tên kia vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Rõ ràng mới hơn mười giờ, Vu Đa vẫn nhện không được ngủ thắm, hẳn ta hẳn sẽ không tới, luồng suy nghĩ buồn cười này thỉnh thoảng cứ ẩn hiện trong đầu cậu, mãi cho đến khi có hai anh chàng nam sinh sải bước tới cách đó không xa.

Phía bên này, Tả Ngạn đang làm ầm làm ỹ đến hăng say với lão đại, không ai chú ý tới có người đang tiến về phía này, nhưng Vu Đa vẫn để ý thấy một người đẹp trai mặt mày ngạo mạn đó, tim bất giác không thể không chế nhảy dựng lên.

Người nọ cười như không cười chăm chú nhìn cậu càng lúc càng gần, Vu Đa âm thầm siết chặt tay, “Dưa Hấu nát?”

Hắn thoáng chốc nở nụ cười, lộ ra hai chiếc răng nanh, “Bà xã...” Giọng nói cố ý trầm trầm êm dịu, chan chứa đầy ý vị làm nũng, khẩu khí so với trong game chẳng kém bao nhiêu.

Mặt Vu Đa đỏ bừng, “Hừ! Ai là bà xã của ông!”

Dưa Hấu ôm chặt lấy cậu, “Bà xã... Rốt cuộc nhìn thấy cậu rồi, thật đáng yêu!”

Nghe thấy hai chữ cuối cùng, tâm tình rối loạn của Vu Đa tức khắc phát nổ, ám muội vừa nãy cũng nhảy mất chạy sạch, “Con mẹ nó ông mới đáng yêu!” Ông đây ghét nhất là hai chữ đó!

Bị tiếng hai người họ làm xáo trộn, Tả Ngạn và lão đại cũng tạm thời ngừng chiến:Mọi người vào trong khách sạn phân chia phòng:Trái tim vừa bình tĩnh của Vu Đa lại bang bang đập liên hồi.

Tại sao chứ, ngay cả rút thăm ngẫu nhiên cũng cùng phòng với tên kia? Cậu dám cá rằng, đám bà hủ nữ kia nhất định đã động tay động chân gì vô rồi.

Bần thần theo chân bọn họ vào KTV ngây ngốc cả buổi trưa, (viết mấy cái phiên ngoại mới phát hiện hóa ra bọn họ lúc hát K đều toàn trong lòng có quỷ, ...) lúc ra ngoài sơ ý giẫm chân lên khoảng không suýt chút vấp té, may mà được Dưa Hấu nát ôm eo kéo về.

Nhưng Vu Đa vẫn chột dạ đẩy hắn ra.

“Bà xã, cuối cùng là thế giới hai chúng ta rồi...” Dưa Hấu ghé sát lỗ tai cậu thắm thì, nét đỏ trên mặt Vu Đa từng chút lan phía sau tai.

Tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường, Vu Đa tận lực xem nhẹ ảnh hưởng người bên cạnh phát tới mình, nhắm chặt mắt lại, đèn tắt, bấy giờ chỉ còn tiếng thở nhè nhẹ của hai người vang lên.

Dưa Hấu chuyển người lại, Vu Đa bất giác run run toàn thân người, người nọ phì cười ra tiếng, vươn tay xoa nhẹ đầu cậu, “Sao lại căng thẳng vậy?”

Vu Đa dường như bị kim đâm trúng giật mình ngồi dậy, “Ai căng thẳng? Ông, ông đây không có căng thẳng!”

Nụ cười Dưa Hấu càng rộng mở, “Được được, không căng thẳng không căng thẳng, mau nằm xuống ngủ!” Nói xong thuận thế kéo cậu qua, còn nhéo nhéo gương mặt trẻ con phì phì của cậu một cái.

Vu Đa xoay người qua, “Con mẹ nó anh làm gì!”

Dưa Hấu ôm chặt, “Nghe lời, ngủ.”

Vu Đa còn định giãy dụa, nhưng thân thể không thể thoát khỏi khống chế dần an tĩnh lại.

Lòng cậu tự biết, buổi sáng hẳn ta dậy sớm đón xe, đến đây ngay cả ngủ trưa cũng không ngủ đã theo bọn họ chơi hết cả buổi trưa, hẳn là mệt muốn chết rồi.

Ghé đầu lên bờ vai hắn, Vu Đa cố gắng nhắm mắt lại, nghe tiếng thở đều đều của người bên cạnh, ý thức bất giác cũng trở nên mơ hồ

Tối hôm qua, mình cũng ngủ không ngon.

Ngày hôm sau án theo kế hoạch đi leo núi, Vu Đa chẳng biết như thế nào, ần ần cảm thấy có phần bất an.

Dưa Hấu cười tươi như hoa xen giữa đám con gái Bông Tuyết, còn không quên lôi kéo cậu theo.

Vì thế ánh mắt tui Bông Tuyết nhìn bọn họ càng thêm ám muội, “Dưa Hấu, hôm qua tui hỏi Tiểu Hoa kiểu gì cũng không nói, thật ra các ông có phải là một đôi không?”

Tim Vu Đa nhảy bình bịch, lỗ tai đỏ quạch nhường lên nghe câu trả lời của hắn.

Dưa Hấu cười sang sảng, “Mấy bà thấy giống hả?”

Họa Thủy đáp, “Giống cái gì, vốn vậy rồi mà!”

Vu Đa mặt đỏ tai hồng cãi lẽ, “Nói vậy bậy gì đó? Ông đây chả có quan hệ gì với ổng hết!”

Dưa Hấu tức khắc ủy khuất ngoảnh đầu nhìn cậu, “Bà xã... Sao em có thể ghét bỏ anh chứ... Người ta lâu như thế vẫn chưa thể đánh động tới em sao?”

Tâm Vu Đa tê dại, giọng điệu cũng lấp ló lấp ló, “Ông, ông nói xàm gì đấy!”

Dưa Hấu cười giảo hoạt, “Bà xã... Người ta tưởng rằng nói thế nào cũng có thể trở thành bạn thân của em, chẳng lẽ em bây giờ còn ghét bỏ anh sao?”

Luồng suy nghĩ của Vu Đa khi nghe thấy hai chữ “bạn thân” chợt cứng đờ, sắc mặt nhất thời trắng bệch, may mắn lý trí vẫn còn, đành lung ta lúng túng trả lời, “Đương, đương nhiên, bạn thân...”

Không khí hiện trường đột ngột có phần kỳ quái, Vu Đa không chú ý nhiều, mặt mày thần thờ tiếp tục bước lên trên.

Hắn đã nói thế, sao có thể tự dưng chẳng hiểu ra sao nhảy ra một thằng con trai thích mình chứ?

Quả nhiên, chỉ làm bạn thân mà thôi, là do bản thân tự mình đa tình, người bình thường ai lại xem chuyện đùa giỡn đồng tính là thật?

Nhưng, may mắn chưa hãm được sâu, bây giờ rút chân vẫn còn kịp, nhất định còn kịp...

Offline lần đó xong, Vu Đa chậm chậm bỏ chơi Mộng Cổ, tên kia vẫn mặt dày mày dạn kêu dài kêu ngắn bà xã không thôi, Vu Đa thật sự không muốn cứ buông mình mặc kệ theo dòng nước như vậy.

Thế nhưng, lúc ấy gia nhập bang hội mỗi ngày còn có thể tán dóc với đám người kia, Vu Đa chỉ có thể một bên lo lắng, một bên theo chân bọn họ pha trò.

Dù sao cũng đã sớm nhận rõ thực tế, việc này, trước sau gì cũng phải quên.

Kì nghỉ hè bắt tri bắt giác trôi qua, giờ nhớ tới suy nghĩ tìm bạn gái trước khi nghỉ hè của mình, haha, bây giờ ngẫm lại, quả thật chút buồn cười.

Song, tên kia vẫn dám gọi cậu đi chơi Mộng Ảo Tru Tiên.

Vu Đa thậm chí còn muốn mắng to vào mặt hắn nói, cách xa ông đây ra, nhưng chuyện ập lên đầu vẫn không chút cốt khí đồng ý.

Người nọ giờ cao cờ hiệu “bạn thân”, khiến lời cự tuyệt của cậu cứ tắc nghẽn trong họng nói không ra miệng được.

Ôm tâm tư rối bời, Vu Đa chơi chẳng hứng thú gì, nhàn tay gia nhập vào một đoàn đội nam đạo chơi lung tung, thêm bạn tốt với đám người họ, sau đó tách khỏi đội.

Bỗng thu được tin tức hảo hữu, Vu Đa mở lên nhìn, ra trò.

“Trong biển người mênh mông, bạn và người hữu duyên Nhân Yêu tình cờ gặp nhau: Bạn có đồng ý trở thành bạn tốt với người đó? Blah blah blah...”

Vu Đa ngay từ đầu đã không muốn chơi nhiều, đương nhiên cũng không lên forum game, đương nhiên không biết chuyện hệ thống gia tăng bạn tốt này, đến khi Nhân Yêu kia gửi qua lời mời tổ đội, cậu mới thoáng phục hồi tinh thần lại.

Chấp nhận lời mời, Nhân Yêu kia gửi tới tin nhắn.

“Anh đẹp trai, cùng train level không?”

Vu Đa chơi game lâu như vậy, lần đầu tiên gặp phải người đặt tên Nhân Yêu hợp tình hợp lý đến thế.

Vu Đa đáp lại một khuôn mặt cười, tuy không muốn chơi, nhưng từ chối thì không tốt lắm, bèn theo sau mông gã ta bắt đầu làm nhiệm vụ.

Game vừa open beta xong cực kì lag, Nhân Yêu cuối cùng may mắn phát hiện được một địa điểm ít người, ngồi chồm hổm tán dóc chuyện trời nam đất bắc.

[Đội ngũ] Nhân Yêu: Ha, tui nói nè anh đẹp trai, sao lại đặt tên này, thất tình phổng?

[Đội ngũ] Dư Thừa: ... Sao nghĩ thế?

Mấy người bọn họ đều nghĩ cậu đảo tên mình ngược lại mà thôi, ngay cả tên Dư Hấu nát kia cũng nghĩ như vậy.

[Đội ngũ] Nhân Yêu: Xí, quá rõ ràng còn gì! Game này chán chết đi được! Nơi nơi toàn là người, còn đông hơn cả quái.

[Đội ngũ] Dư Thừa: ...

Tán gẫu thêm vài câu linh tinh, trong đội thành linh lại nhiều hơn một người.

[Đội ngũ] Nhân Yêu: Ai ui đồ xấu xa, quấy rầy người khác nói chuyện yêu đương, từ chối một trăm lần còn xin vào, đội tui không có luyện cấp, ra ngoài đi!

Nói xong bèn đá người nọ vừa mới thêm vào ra khỏi đội.

Tâm Vu Đa nhảy dựng, người mới tiến vào lại bị đập ra ngoài, rõ ràng chính là tên Dư Hấu nát!

Cậu phát hiện ra, tên đó đang đứng ngay bên cạnh mình!

Còn nhớ trong nham động Vô Danh ở Mộng Cổ, cậu đang cố gắng tìm bà xã thì người nọ ủy khuất chạy tới khóc lóc, dường như ngày hôm ấy, cậu cảm giác được tâm ý mình, mà bây giờ, không ngờ đã trở nên tâm tàn ý lạnh.

[Phụ cận] Hấu Trong Dư Hấu: Bà xã... Sao em lại ở đây tình tứ với người khác?

[Đội ngũ] Nhân Yêu: Là cái gã phụ tình anh đó hả?

[Đội ngũ] Dư Thừa: ... Đừng có nói lung tung!

[Đội ngũ] Nhân Yêu: Chờ tí, để tui báo thù cho anh...

[Phụ cận] Nhân Yêu: Đa Đa... Anh vì gã này mà từ chối lời theo đuổi của em sao? Được rồi... Em không ép anh, nhưng anh đã đồng ý với người ta cùng chơi Thiên Long Bát Bộ, không được nuốt lời nha!

[Đội ngũ] Dư Thừa: ...

Sao mình không nhớ là mình đã đồng ý vậy cà?

Cân nhắc hồi lâu, Vu Đa theo chân anh chàng Nhân Yêu kia chuyển game, tuy đã chơi quen game cũ, nhưng lợi dụng cơ hội này tránh né anh ta, cũng có thể coi như là một biện pháp tốt.

Thế nhưng, tại sao... Tên ấy cũng đuổi tới?

Vu Đa đầu đầu không thôi, chẳng lẽ cậu không thể thoát được dạng cuộc sống này hay sao?

Mà anh chàng Nhân Yêu kia, sau khi Dư Hấu đến đây càng thêm hung hăng càn quấy, mỗi ngày đều Đa Đa dài Đa Đa ngắn dính sau mông cậu, cực kỳ giống hần ta hồi đó.

Vu Đa u ám lê lét đi luyện cấp, không thềm đếm xia đến hai người bọn họ đối đầu gay gắt, một tháng ngắn ngủi trôi qua, xông lên cấp 70.

Mà hai tên kia ngày ngày ngắt véo cầu túm nhau, vẫn còn quanh quẩn tại cấp 50.

Hôm nay, Vu Đa theo đội xoát cờ, đột nhiên di động reng chuông, cờ càng lúc ra càng nhanh, cậu cũng không rảnh xem biểu thị màn hình điện thoại, trực tiếp đặt kê bên tai, “Alo?”

“Bà xã! Em muốn kết hôn với tên Nhân Yêu chết tiệt kia?” Bên kia truyền tới âm thờ phì phì.

Vu Đa sững sốt, tay đang ấn chuột bất giác ngừng hẳn, “Dưa... Dưa Hấu?”

“Gã là một thằng gay em lại muốn kết cái gì!” Giọng điệu bên kia hầm hầm tức giận.

Nhưng lý trí của Vu Đa khi nghe hết mấy lời này liền bùng nổ, “Cái, cái đó mắc mớ gì tới ông, gay thì sao?” Chẳng lẽ nam và nam không được?

Hóa ra hẳn ghét bỏ đến như vậy sao? Luôn mềm bà xã bà xã là có ý gì chứ?

Vu Đa cúp điện thoại cái rụp, ngón tay run run, di động lại reng chuông không ngừng, cậu dứt khoát cứ thế rút phăng cục pin ra.

Tổ đội lạ thấy cậu vẫn đứng ở tại chỗ bất động bắt đầu mắng chửi lên, Vu Đa tắt hẳn máy tính, cất cái bàn nhỏ đi, úp sập đầu ngủ.

Nhưng mãi không ngủ được.

Không biết qua bao lâu, Vu Đa nghe thấy có người đứng dưới lầu kêu to, “Bà xã... Em ra đây, bà xã! Anh thích em! Em đừng có đi kết hôn với tên Nhân Yêu chết tiệt đó!”

Lập tức bị hù tỉnh, tiếng gào càng to rõ.

Người ngủ chung phòng ngó xuống cửa sổ nhìn, “Thằng ngu này chắc tìm lộn lầu rồi, tưởng bên chúng ta là lầu nữ hả?”

Vu Đa không kiềm được toàn thân run run, giọng bên dưới rõ ràng là của tên Dưa Hấu nát.

Bật mở di động, ding dong ding dong một đồng tin nhắn, tất cả đều của tên đó, Vu Đa nhấn một tin trả lời về.

“Ông nổi điên gì đấy, còn không mau đi.”

Tiếng gào dưới lầu ngưng bặt, một tin nhắn nhanh chóng gửi qua.

“Bà xã, anh ngồi xe hơn hai giờ, mệt muốn chết, em xuống đây đi... Anh thích em, em đừng có đi kết hôn với thằng Nhân Yêu chết tiệt kia được không...”

Vu Đa ngỡ mình đang nằm mộng rồi.

Phương hướng trường học của hai người nằm hai phía trái ngược nhau, cậu trước kia chỉ kể với hẳn trường của mình ở nơi nào, không hề nhắc tới những thứ khác: Hẳn có thể tìm thấy lầu ký túc xá cũng thật không dễ dàng a.

Nhưng, Vu Đa bất thành linh được tỏ tình đầu óc trống rỗng, nhất thời không có chủ ý gì, thần thờ trong chốc lát, dưới lầu lại kêu to.

“Bà xã... Em xuống đây đi! Anh thật sự thích em! Anh yêu em —— “

Vu Đa nhanh chóng soạn mẫu tin ngắn, “Đừng hô nữa:Đứng chờ ở cổng trường, tôi xuống ngay!”

“He he, tuân lệnh!”

Tiếng la hét bên dưới cuối cùng cũng ngừng, người bạn cùng phòng lại ngó xuống lầu, “Thằng ngu kia rốt cuộc đã vỡ lẽ ra.”

“...”

Vu Đa chậm chậm lê chân tới cổng trường, tên kia quả nhiên đứng ở đó, vừa thấy cậu đi tới liền bật cười dán người lên, “Bà xã...”

Âm điệu vẫn mềm mại như hôm đầu gặp gỡ, Vu Đa bỗng tê dại một trận, “Ông, ông tới đây làm gì.”

Dưa Hấu ôm cổ cậu, cổng trường học người đến người đi liên tục, Vu Đa vội vàng giẫy người, “Ông rốt cuộc muốn làm gì!”

Dưa Hấu ủy khuất nhìn cậu, “Bà xã... Em chẳng lẽ thật sự xem anh là bạn thân thôi à? Anh, anh yêu em...”
Tim Vu Đa đập thành thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cả người run rẩy kiềm chế cơn xúc động, “Lúc đó nói bạn thân là ông nói!”

Dưa Hấu thần tình vô tội, “Bà xã... Anh sai rồi không được sao? Em đừng kết hôn với thằng Nhân Yêu kia, anh, anh luyện acc nữ em lấy anh là được.”

Vu Đa xoay mạnh người, rõ ràng uất ức trong lòng không yên, nhưng vẫn vô tình cong nét môi cười khế, “Anh thích luyện hay không, liên quan gì tới tôi!”

Nói xong cũng không thèm ngoảnh đầu lại chạy thẳng về phía trước, thần tình Dưa Hấu rất cuộc căng thẳng, hấp tấp đuổi theo, “Bà xã... Đợi anh một chút! Anh, anh nói thật đấy, ai...”

Mẹ nó, muốn tôi tha thứ cho anh? Chậm rãi chờ đi!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai ~~ Hôm qua người ta sai hẹn, trong khoa nhất thời có việc bận, mấy bồ tha thứ cho người ta nha!

Hôm nay người ta nhận được thông báo, lớp buổi chiều tự dừng được nghỉ, vốn định up chương mới, nhưng nhớ tới cô bạn cùng phòng tối nay mới về, đành cố nén không onl, kết quả chờ đến tối bả nói không đến được, tui...

Được rồi, đây đại khái chính là thông báo trong truyền thuyết.

Nhưng hôm nay người ta thật sự rất cố gắng đánh chữ, tuy không hiệu suất gì mấy, nhưng đồ đệ và Dịch Tử với tụi bạn lấy game ra dụ dỗ tui tui cũng không có đi nha!

Đêm nay định viết luôn phiên ngoại Bùi Thiên Hữu, nhưng giờ không có linh cảm gì: Không biết viết được hay không.

Đúng rồi, có người hỏi tui có thể bả mã chữ xong rồi up, ặc... người ta cũng là do mua không nổi sách nên mới lên Internet á, TAT

Lại nói, có người nào muốn đọc của Bùi Thiên Hữu không? Không có ai tui trực tiếp post truyện mới... Ô ô... Phiên ngoại trễ thật lâu...

Cuối cùng, hoan nghênh mọi người vô forum chơi, số ID là 2336260... Bên trong có một đoàn tình khiết thụ và thụ tự xưng là công, còn có thể ca mỗi ngày cho chúng ta nghe nha...

Được rồi, tui thừa nhận, bọn họ vốn dĩ chưa hề xem truyện của tui..

—Hết—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-sao-lon-qua-cam-nho>